

พระเยซู
ผู้เป็นพระบรมครู

โดย
เจ. เอ็ม. ไพรซ์

ลักษณะของพระบรมครู
อุปนิสัยสาวกของพระเยซู
ความมุ่งหมายในการสอน
หลักสำคัญในการสอน
สิ่งที่พระคริสต์ทรงใช้ในการสอน
รายการสอนบทเรียน
วิธีสอนของพระบรมครู
ผลการปฏิบัติงานของพระคริสต์

คำนำ

เพราะเหตุที่หนังสือเล่มนี้เป็นหนังสือเรียนเรื่องใหม่สำหรับคริสเตียนชาวไทย ข้าพเจ้าจึงได้พยายามอย่างเต็มความสามารถที่จะทำให้ผู้อ่านเข้าใจได้โดยง่าย ข้อความหรือคำที่ขกมาอ้างบางตอนที่ยากมากนั้นข้าพเจ้าก็ได้พยายามอธิบายให้เข้าใจได้ง่ายขึ้น หมายเหตุทุกข้อข้าพเจ้าได้พิมพ์เป็นภาษาอังกฤษไว้ตอนท้ายเล่มสำหรับผู้สนใจใคร่จะค้นคว้าดูเรื่องราวในตอนนั้น ๆ ข้าพเจ้าได้พยายามตรวจดูการแปลอย่างละเอียดถี่ถ้วน และได้สำรวจดูข้อบกพร่องของข้าพเจ้าคำถามได้พิมพ์ไว้ตอนท้ายของทุกบทเพื่อช่วยครูและนักเรียนในการศึกษาหนังสือเล่มนี้

ดร.เจ. เอ็ม. ไพรส์ (Dr. J.M. Price) ผู้แต่งหนังสือเล่มนี้ได้้นำ “ความจริงทั้งหลายซึ่งจะก่อให้เกิดมโนภาพและแรงกระตุ้น” มาให้แก่บรรดาครูทั้งหลายที่สอนศาสนา ดร. ไพรส์ได้นำความจริงนี้ออกมาจากเรื่องราวในชีวิตและคำสั่งสอนของพระเยซูคริสต์ ผู้ทรงเป็นพระบรมครู

ข้าพเจ้าขอขอบคุณสำนักพิมพ์บรอดแมน (Broadman Press) และ ดร. เจ.เอ็ม. ไพรส์ (Dr. J.M. Price) ที่ได้อนุญาตให้แปลหนังสือเล่มนี้เป็นภาษาไทย คนไทยทั้งผู้แปลและผู้พิมพ์ได้ใช้เวลาจัดทำหนังสือเล่มนี้นามมากทีเดียว ข้าพเจ้าขอให้หนังสือเล่มนี้จงช่วยคลายบรรดาครูทั้งหลายที่สอนที่โรงเรียนรวีวารศึกษาและที่โรงเรียนพระคริสตธรรมให้ปฏิบัติตามแบบอย่างของพระบรมครูด้วย

Louis E. McCall

American Southern Baptist Mission

Publication Department

7 Soi Watana, Bangkok, Thailand.

สารบัญ

บทที่ 1 พระลักษณะของพระบรมครู	4
บทที่ 2 อุปนิสัยของสาวกของพระเยซู	17
บทที่ 3 ความมุ่งหมายในการสอนของพระคริสต์	29
บทที่ 4 หลักสำคัญในการสอนของพระคริสต์	43
บทที่ 5 สิ่งต่าง ๆ ที่พระคริสต์ทรงใช้ในการสอน.....	57
บทที่ 6 รายการสอนบทเรียน.....	70
บทที่ 7 วิธีบางอย่างที่พระบรมครูทรงใช้	82
บทที่ 8 วิธีอื่นที่พระบรมครูทรงใช้.....	94
บทที่ 9 ผลการปฏิบัติงานของพระคริสต์.....	106
หมายเหตุ.....	118

บทที่ 1 พระลักษณะของพระบรมครู

พระเยซูทรงเป็นผู้ที่เหมาะสมในการประกาศสั่งสอนมากกว่าผู้อื่นใดทั้งสิ้น ถ้าเรามองพระเยซูตามความจริงในแง่ของมนุษย์หรือของพระเจ้าแล้วจะเห็นว่า พระองค์ทรงมีคุณลักษณะของครูที่พิเศษสุดตามความหมายที่แท้จริงพระองค์ทรงเป็น “พระบรมครูซึ่งมาจากพระเจ้า” (ยอห์น 3:2) มีหลายสิ่งหลายอย่างที่จะช่วยให้พระเยซูทรงเตรียมตัวเพื่อเป็นพระบรมครู สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้บางสิ่งก็เกิดจากมนุษย์ บางสิ่งก็เกิดจากพระเจ้า บางสิ่งก็เกิดขึ้นตามธรรมชาติ และบางสิ่งก็เกิดขึ้นเพราะได้รับการอบรม เมื่อได้พิจารณาสิ่งต่าง ๆ ที่ทำให้พระเยซูทรงเป็นพระบรมครูแล้ว ก็จะช่วยให้กระตือรือร้นส่งเสริมและคลอใจเราให้เป็นครูที่ดีเช่นนั้นบ้าง

1. พระองค์ทรงประกอบด้วยความจริง

สิ่งที่สำคัญที่สุดของการเป็นครูก็คือ คุณลักษณะครูของบุคคลผู้นั้น แบบอย่างการกระทำดีของบุคคลเพียงคนเดียวเท่านั้นที่มีคุณค่ามากกว่าการสั่งสอนหลายร้อยครั้ง บุคคลที่มีความประพฤติไม่ดีสั่งสอนผู้ใดก็ไร้ประโยชน์ สิ่งที่น่าทึ่งหนังสือพระกิตติคุณไม่ใช่กระดาษแข็งที่ดีที่สุด แต่คือเนื้อหาของมนุษย์ ตามความจริงข้อนี้ก็มีชื่อเสียงผู้หนึ่งได้กล่าวว่า สิ่งที่สำคัญที่สุดไม่ใช่สิ่งที่เราเรียนแต่คือผู้ที่เราเรียนด้วย มีคนผู้หนึ่งมาขอยืมหนังสือกฎข้อบังคับโรงเรียนรวิวารศึกษาที่ครูผู้หนึ่งได้เขียนไว้ ครูผู้นั้นยอมให้ยืมไปได้ แต่กล่าวว่า “คุณจะไม่เข้าใจกฎข้อบังคับนี้ดีเท่ากับตัวผมได้ไปชี้แจงสั่งสอนคุณด้วยตนเอง” หมายความว่าเราจะเรียนสิ่งใด ๆ ก็ตามควรจะเรียนจากผู้ที่มีความรู้จริง ๆ ปฏิบัติจริง ๆ ด้วยความเชื่ออย่างแท้จริง ไม่ใช่เรียนจากผู้อื่น ที่มีความเชื่ออ่อน ฐน้อย และปฏิบัติตามความเชื่อนั้นได้แต่เพียงเล็กน้อย ความจริงที่เกิดจากความประพฤติดีเช่นเดียวกันด้วย เหตุฉะนั้นครูทุกคนจะมีความรู้สึกที่ว่า “คำสอนที่ดีที่สุดของข้าพเจ้าคือความประพฤติของข้าพเจ้า” (1) ที่เป็นดังนี้ก็เพราะความสัตย์จริงเป็นสิ่งสำคัญยิ่งกว่าสำหรับสั่งสอน การสอนคนอื่นโดยไม่ให้เขาารู้สึกตัวว่า หรือโดยยกตัวอย่างนั้นมีคุณค่าประโยชน์มากกว่าสอนโดยให้เขาารู้สึกตัวว่า เราตั้งใจแนะนำสั่งสอนเขา คำสอนของครูจะเกิดคุณประโยชน์แก่ผู้อื่นมากน้อยเท่าใดนั้น ย่อมแล้วแต่ความดีชั่วของครูผู้นั้น (2) ขวานสามารถผ่าสิ่งใดได้แรงมากน้อยเพียงไรก็ย่อมแล้วแต่แรงที่ยกขวานขึ้นนั่นเอง เหตุฉะนั้นครูโรงเรียนรวิวารศึกษาจะต้องมีความประพฤติดีเช่นเดียวกับสอนดี วิถีชีวิตของครูจะต้องดำเนินไปตามแนวชีวิตแห่งคำสอนของครู ครูจะเป็นที่รักใคร่นับถือของคนทั่วไปได้ก็เพราะการกระทำที่ดีของเขา ยิ่งกว่าสิ่งอื่นใด

พระเยซูทรงเป็นความจริงที่มีชีวิต นั่นคือพระองค์ทรงประพฤติตามคำสั่งสอนทุกข้อที่พระองค์ได้ทรงสอนไว้ พระองค์ทรงสอนว่า “เราเป็นความจริง” (ยอห์น 14:6) พระองค์ทรงสอนกฎโดยพระองค์ก็ทรงประพฤติตามกฎข้อนั้น และทรงชักชวนประชาชนให้ประพฤติตามแบบอย่างของพระองค์ นักเทศน์ผู้หนึ่งกล่าวว่า “พระเยซูทรงพระชนม์อยู่เป็นนิรันดร์แล้วก่อนที่จะเสด็จมา พระองค์ทรงดำเนินชีวิตตามกฎทุกข้อที่พระองค์ทรงสอน และพระองค์ทรงดำเนินชีวิตเช่นนั้นแล้ว ก่อนที่พระองค์จะทรงสอน และพระองค์ทรงดำเนินชีวิตดีมากยิ่งขึ้นกว่าที่พระองค์ทรงสอนเสียอีก” (3) พระคริสต์ทรงถวายจิตวิญญาณของพระองค์แก่พระเจ้าอย่างสุดจิตสุดใจ ดังนั้นพระวิญญาณบริสุทธิ์จึงทรงสามารถเข้าไปสถิตอยู่ และทรงครอบครองจิตวิญญาณบริสุทธิ์วิญญาณของพระเยซูอย่างบริบูรณ์ฉะนั้นเมื่อเราอยู่เฉพาะพระพักตร์ของพระองค์และเมื่อเรามองดูพระเนตรของพระองค์ เราก็คงพบแสงสว่างอันบริบูรณ์ พระองค์ทรงประกอบด้วยความจริง, ความสง่า, พระเมตตา-กรุณาธิคุณ, พระทัยอันรื้อนรน, ความอดทน, ความตั้งพระทัยมั่นทรงขอมทนทุกข์โดยไม่จำกัด.....พระองค์ทรงสอนผู้ที่ไม่มี ความมั่นใจในตัวเองให้มีความเชื่อในตัวเอง, ทรงสอนราษฎรให้เป็นผู้รับใช้ประเทศ, ทรงสอนผู้ปกครองถึงวิธีปกครอง, ทรงสอนเพื่อนบ้านให้รู้วิธีทำตนให้เป็นมิตร. ทรงสอนผู้ที่ขัดสนให้อธิษฐานผู้ที่ได้รับทุกข์ให้อดทนและทรงสอนมนุษย์ทุกคนให้เผชิญกับความตาย.....พระองค์ทรงเป็นพระบรมครูผู้พิเศษสุดทุกยุคทุกสมัย (4)

การที่พระเยซูทรงประกอบด้วยความจริงนั้นเกิดจากเหตุสองประการ ประการแรกพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าและทรงประกอบด้วยคุณลักษณะของพระเจ้าครบบริบูรณ์ ประการที่สองพระองค์ทรงเป็นบุคคลที่ปราศจากบาปทั้งสิ้น พระองค์ทรงแตกต่างจากมนุษย์ เพราะพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าและพระองค์ทรงเป็นผู้บริสุทธิ์ และมนุษย์บรรลุถึงชีวิตที่บริสุทธิ์เทียมเท่าพระเจ้าไม่ได้ ประการที่สอง การที่พระองค์ทรงประกอบด้วยความจริงนั้นเกิดจากข้อเท็จจริงที่พระองค์ทรงศึกษาทรงประสบ และทรงยอมให้ความจริงนั้นเป็นส่วนหนึ่งในชีวิตของพระองค์ “พระเยซูก็ได้จำเริญขึ้นในฝ่ายสติปัญญา” (ลูกา 2:52)

การที่พระเยซูทรงเป็นบุตรที่ดี, เชื่อฟังบิดามารดาและการที่พระองค์ทรงเป็นพี่ชายที่ดีนั้นช่วยให้พระองค์ทรงเจริญขึ้นในฝ่ายสติปัญญาประสบการณ์อื่น ๆ เช่นไปศึกษาพระคัมภีร์ที่ธรรมศาลาและสัมพันธ์กับบุคคลสำคัญทางศาสนาก็เป็นเหตุให้พระองค์ทรงเป็นพระบรมครูที่ดี

พระองค์ทรงถูกมารทดลองสามประการคือ 1. ให้พระองค์ทรงใช้ฤทธิ์อำนาจป้องกันพระองค์เอง 2. ให้พระองค์ทรงมีชื่อเสียงโดยเร็ว 3. ให้พระองค์มีฤทธิ์อำนาจอย่างง่าย ๆ โดยไม่ต้องสละพระชนม์ชีพของพระองค์เลย การที่พระองค์ทรงต่อสู้การทดลองของมารนี้ทำให้พระองค์เป็นบุคคลที่สมควรจะเป็นพระบรมครู

ผู้แต่งหนังสือฮีบรูกล่าวว่า “ก็สมอยู่แล้วที่พระองค์.....จะให้ผู้ที่เป็นายแห่งความรอดของเขานั้น ได้ถึงที่สำเร็จ โดยการทนทุกข์ทรมาน” (ฮีบรู 2:10)

ในการที่พระองค์ทรงประกอบด้วยความจริงนั้น บังเกิดผลสองประการเป็นอย่างน้อย ประการแรกก็คือ ทำให้คำสอนของพวกอัครกษณ์และพวกรับบีมีอิทธิพลมากขึ้น ก่อนที่พระเยซูเสด็จมา พลไพร่ของพระเจ้าไม่ได้เอาใจใส่ในคำสอนของพวกอัครกษณ์และรับบีมากนัก

พวกอาจารย์เหล่านี้มีความรู้ธรรมดา ๆ เท่าที่เขาได้ยินได้ฟังมาเท่านั้น และคำสอนส่วนมากของอาจารย์เหล่านี้เป็นคำสอนที่ไม่มีหลักเลย ส่วนมากเขาอ้างคำพูดของผู้อื่นแทนที่จะสอนตามความนึกคิดของเขาเอง ส่วนคำสอนของพระเยซูนั้นมาจากภายในจิตใจและไม่ต้องการการช่วยเหลือสนับสนุนใด ๆ ทั้งสิ้น “พระเยซูทรงเป็นพระอาจารย์ที่แตกต่างจากอาจารย์อื่น ๆ พระองค์ไม่ได้ทรงนำเอาคำพูดของผู้ใดมาอ้าง พระองค์ทรงสอนด้วยคำพูดของพระองค์เองเท่านั้นก็เพียงพอแล้ว” (5) ด้วยเหตุนี้คำสอนของพระองค์จึงแจ่มแจ้งชัดเจน ประกอบด้วยความเชื่อมั่นและฤทธิ์อำนาจ ประชาชนที่ยินคำสอนของพระองค์ต่างก็ “ประหลาดใจด้วยคำสอนของพระองค์เพราะพระองค์ได้สั่งสอนเหมือนผู้มีอำนาจไม่เหมือนพวกอัครกษณ์” (มาระโก 1:22) พระเยซูได้ทรงดำเนินชีวิตตามที่พระองค์ทรงสั่งสอนทุกอย่าง ด้วยเหตุนี้เองคำสอนของพระองค์จึงก่อให้เกิดความเชื่อมั่นมากยิ่งขึ้น ประชาชนได้เห็นพระองค์ทรงประพฤติตามคำสอนที่พระองค์ได้ทรงสอนพวกเขาทุกข้อ เขาได้สังเกตเห็นกิริยาอาการและความรู้สึกของพระองค์ขณะเมื่อพระองค์ทรงเผชิญกับความทุกข์โศก คำวิพากษ์วิจารณ์ ความผิดหวัง และการถูกกดขี่ข่มเหง ความประพฤติของพระองค์นั้นให้เห็นคำสอนของพระองค์อย่างเด่นชัด “สิ่งสำคัญที่สุดซึ่งพวกอัครสาวกได้รับจากคำสอนของพระองค์นั้นไม่ใช่พระธรรมโอวาทแต่เป็นอิทธิพล สิ่งสำคัญอันยิ่งใหญ่ที่สุดในชีวิตตั้งแต่ต้นจนอวสานของพวกสาวกก็คือ การที่เขาได้อยู่กับพระเยซู” (6) “พระองค์จึงทรงตั้งศิษย์สิบสองคนไว้ให้อยู่กับพระองค์” (มาระโก 3:14)

2. ความปรารถนาที่จะรับใช้

คุณสมบัติที่สำคัญที่สุดประการหนึ่งของครูก็คือ เขาจะต้องสนใจในบุคคลและปรารถนาจะช่วยเหลือเขา แม้ว่าครูจะมีความรู้เรื่องพระคัมภีร์ รู้วิธีสอนและรู้จักนักเรียนของเขาดีเพียงไรก็ตาม ถ้าครูผู้นั้นปราศจากคุณสมบัตินี้แล้ว ครูผู้นั้นก็จะเป็นเพียง “ระฆังหรือฉาบที่มีเสียงดัง” เท่านั้น คำสอนของครูจะไม่บังเกิดผลเลยถ้าเขาไม่มีความสนใจสวัสดิภาพของคนที่เขาสอน ครูจะสนใจแต่เพียงนักเรียนส่วนรวม บันทึกรักของนักเรียนที่ดีและวิธีการสอนเท่านั้นยังไม่พอ หรือจะกล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือครูที่มีความรู้บ้างและไม่รู้จักวิธีสอนแต่รัก และปรารถนาที่จะปรนนิบัติรับใช้นักเรียนแล้วความรักและความปรารถนารับใช้ของครูผู้นั้นจะช่วยส่งเสริมเขาให้เป็นครูที่ดีได้ ผู้เขียนรู้จักครูบางคนที่มีบุคลิกลักษณะไม่ดี แต่เขาเป็นครูที่สอนนักเรียนรุ่นกลาง (ซึ่งเป็นพวกที่ชอบกล่าววิพากษ์วิจารณ์มาก

ที่สุด) ได้ผลที่ดีที่สุด ที่เป็นดั่งนี้ก็เพราะครุคนั้นรักนักเรียนพวกนั้นอย่างแท้จริง ต่อมาไม่ช้านักเรียนก็สังเกตเห็นความรู้สึกนี้ของครู และเขาก็ได้รักครูผู้นั้นของเขาเช่นเดียวกัน คนทุกคนรักผู้ที่รักเขา

พระนิสัยของพระเยซูที่เห็นได้เด่นชัดก็คือ พระองค์ทรงสนพระทัยในสวัสดิภาพของประชาชน เมื่อพระเยซูทรงคบหาสมาคมกับบุคคลต่าง ๆ นั้นพระองค์ไม่ทรงสนพระทัยกับทางพิธีการศาสนา,ระเบียบองค์การ,หรือสิ่งของเครื่องใช้ใด ๆ เท่ากับประชาชน พระองค์ทรงมองดูคนเหมือนกับว่าพวกเขา “เป็นเหมือนฝูงแกะไม่มีผู้เลี้ยง” (มาระโก 6:34) ถ้าวิล โรเยอร์ (Will Rogers) กล่าวได้ว่าเขาไม่เคยพบคนที่เขาไม่ชอบเลยแล้วพระเยซูก็จะทรงกล่าวได้มากกว่าเขามากมายนัก เมื่อพวกฟาริสี กล่าวคำนิพนธ์สาวกของพระองค์ที่เดี๋ยวจ้าวในวันสะบาโตนั้น พระองค์ได้ทรงกล่าวแก่ให้พวกสาวกกว่า “วันสะบาโตนั้นตั้งไว้สำหรับมนุษย์ มิใช่ตั้งมนุษย์ไว้สำหรับวันสะบาโต” (มาระโก 2:27) ในขณะที่พระเยซูเสด็จไปตามทาง และมีคนตระหนี่เห็นแก่ตัวคนหนึ่งมาทูลถามพระเยซูถึงวิธีดำเนินชีวิตนั้น พระคัมภีร์ได้กล่าวว่า “พระเยซูทรงฟังดูคนนั้นทรงรักเขา” (มาระโก 10:21) เมื่อชายที่ได้รับทุกข์ทรมานเพราะโรคเรื้อนมาทูลวิงวอนให้พระองค์ทรงรักษาเขา พระองค์ก็ทรงสงสารและเห็นใจเขา พระองค์ “ทรงเหยียดพระหัตถ์แตะต้องคนนั้น” (มาระโก 1:41) พระองค์ทรงมีจิตใจเมตตาต่อพวกอาลักษณ์ซึ่งชอบวิพากษ์วิจารณ์ พวกฟาริสีที่ขี้อิจฉา คนเก็บภาษีซึ่งเป็นที่เกลียดชังของคนทั่วไป คนบาปที่ถูกเหยียดหยาม คนตาบอด คนหูหนวกและคนเป็นง่อย

พระองค์ทรงรักประชาชนและทรงสนพระทัยในปัญหาชีวิตของพวกเขา “พระองค์ทรงประกอบด้วยความรักของพระเจ้าและทรงนำความรักนั้นลงมาสู่จิตใจมนุษย์ทุกคน พระองค์ทรงมีพระทัยเมตตาต่อมนุษย์ผู้ต้องเผชิญกับความลำบาก”

(7) พระเยซูไม่ทรงเพียงแต่สนพระทัยในปัญหาต่าง ๆ ของมนุษย์เท่านั้น แต่พระองค์ยังทรงปรารถนาที่จะช่วยมนุษย์แก้ไขปัญหาเหล่านั้นด้วย พระองค์ผู้มีความรู้สึกของนักเผยแผ่ศาสนาตรัสว่า พระองค์ “มิได้มาเพื่อให้เขาปรนนิบัติ, แต่ท่านมาเพื่อจะปรนนิบัติเขา” (มัทธิว 20:28) พระองค์ไม่ทรงเบื่อหน่ายเลยที่จะสนทนากับหญิงชั่วช้าที่บ่อน้ำถึงเรื่องน้ำแห่งชีวิต พระองค์ไม่ทรงรังเกียจที่จะไปเยี่ยมคนเก็บภาษีซึ่งไม่มีคนชอบหน้าของเขา พระองค์ทรงกล้าที่จะเผชิญกับคำวิพากษ์วิจารณ์ของคนสำคัญทางศาสนายูดาห์ โดยทรงสัมพันธ์กับพวกคนบาป คำอุปมาเรื่อง “เงินหาย” “แกะหลงทาง” “บุตรที่หลงทาง” แสดงให้เห็นความสนพระทัยของพระองค์ที่ทรงมีต่อคนบาป พระองค์ทรงเห็นอกเห็นใจผู้ที่ขัดสนและทรงอุตสาหะพยายามช่วยเหลือคนเหล่านั้น ความรู้สึกอย่างนี้ควรเป็นอุปนิสัยของครูที่ดีทุกยุคทุกสมัย ถ้าเราปรารถนาจะสอนบุคคล เราจำเป็นต้องปรนนิบัติผู้นั้น ๆ

3. เชื้อฟังกำสอน

พระเยซูทรงมีโอกาสดีที่จะขัดเกลาลูปนิสัยและความประพฤติของบุคคลด้วยการสอน กิจสำคัญที่สุดของพระองค์ประการแรกก็คือ ทรงเป็นอาจารย์ไม่ใช่เป็นผู้แสดงสุนทรพจน์ ผู้แก้ไขสภาพการณ์หรือผู้ปกครอง อันที่จริงพระองค์มิใช่เป็นพวกอาลักษณ์ หรือรับบีผู้อธิบายความหมายของพระบัญญัติอย่างละเอียด แต่พระองค์ทรงเป็นพระบรมครูผู้สอนสิ่งที่เป็นประโยชน์อย่างยิ่งแก่ประชาชน พระองค์ไม่ใช่ “ผู้เผย” พระองค์ไม่ได้ทรงสอนประชาชน โดยการโฆษณาชักชวน, การประกอบพิธีต่าง ๆ หรือเพื่อเป็นเครื่องมือเกี่ยวกับการเมืองเท่านั้นแต่พระองค์ทรงเลือกบุคคลที่พระองค์ทรงเห็นว่าเหมาะสมแล้วจึงได้อบรมสั่งสอนเขาเป็นเวลานาน (8) นักเทศน์ผู้หนึ่งกล่าวว่า “การสอนเป็นกิจประการแรกของพระเยซูคริสต์ ถูกแล้ว พระองค์ทรงเคยรักษาพยาบาลคนเจ็บป่วย ทรงทำการอัศจรรย์ ทรงเทศนาหลายครั้ง แต่สิ่งสำคัญที่สุดก็คือพระองค์ทรงเป็นพระบรมครูตลอดกาล” คำสอนของพระองค์เป็นเครื่องมือสำคัญที่สุดในการนำการได้โทษมาสู่จิตใจมนุษย์ (9)

การที่พระองค์ทรงเน้นคำสอนของพระองค์บ่งให้เห็นอย่างเด่นชัดว่า พระองค์ทรงเป็นพระบรมครู “ตามที่เราสังเกตดูพระลักษณะของพระคริสต์ในพระคัมภีร์ ซึ่งปรากฏแก่สาวกและบุคคลในสมัยของพระองค์นั้นแสดงให้เห็นว่าพระองค์ทรงเป็นพระบรมครู” บุคคลขนานพระนามของพระองค์ว่าพระบรมครู, อาจารย์และรับบี พระนามเหล่านี้ทำให้เราทราบเหมือนอย่างทีนี้โคเดมัสว่า “อาจารย์เจ้าข้า, ข้าพเจ้ารู้ว่าคุณท่านเป็นครูมาจากพระเจ้า” (ยอห์น 3:2) ผู้เขียนพระกิตติคุณชีวประวัติของพระเยซูทั้งสี่เล่มได้ขนานพระนามของพระองค์ว่าพระบรมครูไม่น้อยกว่าสี่สิบครั้ง แต่ผู้เขียนเหล่านี้ไม่เคยขนานพระนามของพระองค์ว่า “นักเทศนา” เลยสักครั้งเดียว ครูสำคัญคนหนึ่งบอกเราว่าเฉพาะในหนังสือพระคัมภีร์ใหม่พระองค์ทรงถูกขนานพระนามว่า “ครู” รวมทั้งหมดด้วยกัน หกสิบเอ็ดครั้ง (10) ครูสำคัญอีกคนหนึ่งชี้ให้เห็นว่า ในหนังสือพระคัมภีร์ คิงเจมส์ (King James) มีคำว่า “อาจารย์” ปรากฏหกสิบหกครั้ง และใช้คำนี้ห้าสิบสี่ครั้งเป็นภาษากรีกหมายความว่า “อาจารย์” หรือ “ครูใหญ่” (11) ในหนังสือนี้มีคำกล่าวว่าพระองค์ทรงสอนสี่สิบห้าครั้งและทรงเทศนาสิบเอ็ดครั้ง หลายครั้งที่พระองค์ทรงเทศนาพระองค์ได้ทรงสอนด้วย (มัทธิว 4:23) ไม่ใช่เพียงแต่สาวกสิบสองคนเท่านั้น แต่สาวกคนอื่น ๆ และแม้แต่ศัตรูของพระองค์ก็ขนานพระนามพระองค์ว่า “พระบรมครูหรืออาจารย์” (12)

พระองค์ทรงเรียกพระองค์เองว่า “อาจารย์” เช่นเดียวกัน “ท่านทั้งหลายเรียกรเราว่าอาจารย์และองค์พระผู้เป็นเจ้า ท่านก็ถูกแล้ว เพราะเราเป็นอย่างนั้น” (ยอห์น 13:13) พระองค์ทรงเรียกพระองค์เองว่า “ความสว่าง” ซึ่งมีความหมายเกี่ยวกับการสอน เป็นที่น่าสังเกตว่ายอห์นบัพติศโตได้รับสมญาว่านักเทศน์ไม่ใช่อาจารย์

ข้อเท็จจริงอีกข้อหนึ่งซึ่งแสดงให้เห็นว่าพระองค์ทรงเป็นพระบรมครูก็คือในหนังสือพระคัมภีร์เรียกพวกที่ติดตามพระองค์ไปว่า สาวกหรือศิษย์ คนเหล่านี้ไม่ถูกเรียกว่า พลไพร่หรือลูกจ้างเลย คำว่า “คริสเตียน” ปรากฏในพระคัมภีร์ใหม่เพียงสามครั้งเท่านั้น และใช้เป็นการแสดงความดูหมิ่นครั้งเดียว คำว่าสาวก ซึ่งหมายความว่า “ศิษย์” หรือ “นักศึกษา” นั้นใช้เรียกผู้ติดตามพระองค์สองร้อยสี่สิบสาม ครั้ง และคำกล่าวประกาศของพระองค์เรียกว่า “คำสอน” สามสิบเก้าครั้ง และเรียกว่า “พระปัญญา” หก ครั้ง ไม่ได้เรียกว่า “คำเทศนา” คำว่า “คำเทศนาบนภูเขา” ไม่เคยปรากฏในพระคัมภีร์ใหม่เลย แต่ตอนที่พระองค์ทรงสอนพวกสาวกบนภูเขานั้นพระคัมภีร์กล่าวว่า “พระองค์ทรงออกพระโอษฐ์สอนเขา” (มัทธิว 5:2) ฉะนั้นเราควรเรียกคำนี้ในหนังสือมัทธิวบทที่ 5,6,7 ว่า “คำสอนบนภูเขา”

ข้อเท็จจริงอีกข้อหนึ่งที่ทำให้เราทราบว่าพระองค์ทรงเน้นคำสอน คือพระองค์ทรงสอนประชาชนด้วยพระทัยอันร้อนรน พระองค์ทรงสั่งสอนในที่ทุกแห่งและทุกเวลา ในพระวิหารในธรรมศาลา, บนภูเขา,ริมทะเล,ข้างถนน, ที่บ่อน้ำ, ที่บ้าน, ตามที่ชุมนุม และสอนเป็นส่วนตัว “พระองค์ทรงถือว่าการสอนสำคัญกว่าการรักษาพยาบาลคนเจ็บป่วย (13) มัทธิวบอกเราว่า “พระเยซูได้เสด็จไปมณฑลกาลิลี ทรงสั่งสอนในธรรมศาลาของเขา ทรงประกาศเรื่องประเสริฐแห่งแผ่นดินของพระเจ้า และทรงรักษาโรคต่าง ๆ ของชาวเมืองให้หาย” (มัทธิว 4:23) กิจการทุกอย่างของพระองค์เป็นการสอน ไม่ใช่การเทศนาดังนั้นประชาชนจึงกล้าที่จะถามคำถามพระองค์และพระองค์ก็ทรงถามเขาเช่นเดียวกัน

พระองค์ทรงอบรมพวกครูเพื่อให้พวกเขาดำเนินงานของพระองค์ต่อไปในอนาคต ในบั้นปลายพระชนม์ของพระองค์ พระองค์ได้ทรงอุทิศเวลาทั้งหมดของพระองค์สั่งสอนพวกสาวกจำนวนน้อยที่แวดล้อมพระองค์อยู่นั้น (14) “แล้วพระองค์ทรงบัญชาให้สาวกเหล่านี้ออกไปสั่งสอนชนทุกประเทศให้เป็นสาวก ให้รับบัพติศมาในนามแห่งพระบิดาและพระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์สอนเขาให้ถือรักษาสิ่งสารพัดซึ่งเราได้สั่งพวกท่าน นี่แหละ, เราจะอยู่กับท่านทั้งหลายเสมอไปเป็นนิรันดร์จนกว่าจะสิ้นโลก” (มัทธิว 28:19-20) พระคริสต์ทรงเชื่อในคำสอน นี่เป็นคุณสมบัติประการแรกของผู้ที่เป็นครูซึ่งจะขาดเสียมิได้ พระองค์ทรงอุทิศพระองค์เองเพื่อการสอนและทรงกระทำให้การสอนเป็นสิ่งที่มิเกียติ เกียรติยศอันสูงที่สุดของการเป็นครูก็คือพระคริสต์เองได้ทรงเลือกอาชีพการเป็นครู (15) อาจารย์คนหนึ่งก็มีความรู้ลึกซึ้งเช่นนี้เมื่อเขากล่าวว่า “ข้าพเจ้าเชื่อฟังการสอนและชอบสอน แม้ว่าข้าพเจ้าจะต้องจ่ายเงินเพื่อจะได้สอนข้าพเจ้าก็ยินดีที่จะจ่ายให้”

4. เรียนรู้พระคัมภีร์

สิ่งสำคัญอีกอย่างหนึ่งสำหรับครูก็คือการเรียนรู้พระคัมภีร์ เพราะเป็นสิ่งสำคัญประการแรกที่เขาจะต้องรู้ พระเยซูทรงมีความรู้ในพระคัมภีร์เป็นอย่างดี เราจะเห็นได้อย่างเด่นชัดว่าพระองค์ทรงมีความรู้พระคัมภีร์ ก็คือเมื่อพระองค์ทรงถูกมารทดลองนั้นพระองค์ได้ทรงยกข้อพระคำในหนังสือพระ

คัมภีร์มาอย่างหลายตอน (มัทธิว 4 : 1-11) และเห็นได้จากการสนทนาขณะเมื่อพระองค์เสด็จดำเนินไปยัง ตำบลเอมมาอู พระองค์ได้ทรงอธิบายคำสอนในพระคัมภีร์ซึ่งเกี่ยวกับพระองค์เอง (ลูกา 24:27) ในระหว่างที่พระองค์ทรงประกาศสั่งสอนนั้น พระองค์ได้ทรงกล่าวอ้างถ้อยคำในหนังสือพระคัมภีร์เดิม อย่างน้อยสิบหกเล่มและพระองค์ได้ทรงแสดงให้เห็นว่า พระองค์ทรงเข้าใจข้อความที่พระองค์ทรง กล่าวอ้างนั้นเป็นอย่างดี พระองค์รู้พระคัมภีร์เป็นอย่างดีจนพระองค์ ทรงสามารถเปรียบเทียบข้อพระ คัมภีร์เก่าซึ่งยังไม่สมบูรณ์กับคำสอนอันสูงสุดของพระองค์ (มัทธิว 5:17-48) พระองค์ไม่ทรงเพียงแต่รู้ พระคัมภีร์เป็นอย่างดีเท่านั้น แต่พระองค์ยังทรงใช้คำสอนของพระคัมภีร์ให้เป็นประโยชน์ในการแก้ไข ปัญหาสำคัญต่าง ๆ อีกด้วย

พระปรีชาสามารถของพระองค์ไม่ได้เกิดขึ้นเพราะพระองค์ทรงเป็นพระเจ้า แต่เกิดขึ้นเพราะ พระองค์ทรงศึกษาเล่าเรียน พระเยซูทรงเริ่มต้นศึกษา ตั้งแต่เมื่อพระองค์ทรงเป็นเด็กอยู่ในครอบครัว ของชาวยูดาห์ซึ่งเป็นครอบครัวที่เคร่งครัดในศาสนาและศึกษาหาความรู้ นักเขียนผู้หนึ่งกล่าวว่า “การ ปฏิบัติงานภายในครอบครัวนั้น มารดามีหน้าที่อบรม สั่งสอน บุตรให้ปฏิบัติงานตามธรรมเนียมของ ชาวยูดาห์” (16) นักศาสนานิกคนหนึ่งกล่าวว่า แม้ในขณะที่เด็กชาวยูดาห์กำลังอยู่ในอ้อมแขนของ มารดา เมื่อมารดาอธิบายสิ่งเกี่ยวกับศาสนาให้เขาฟัง ตาของเด็กก็จะมองสอดสายไปยังสิ่งต่าง ๆ ซึ่งมีความหมายสำคัญทางศาสนา (17) สิ่งต่าง ๆ ที่มารดาอธิบายให้เด็กฟังก็คือการจับนิ้วมือหลังจากที่เมื่อ ได้ถูกต้องข้อความในพระคัมภีร์ซึ่งแขวนไว้ที่ประตูบ้านหรือผูกไว้ที่ข้อมือหรือที่หน้าผาก และที่ ชายเสื้อของบิดาซึ่งมีสีต่าง ๆ นั้น ทำให้เด็กคำนึงถึงพระบัญญัติของพระเจ้า การเรียนรู้เรื่องการ อธิษฐานประจำวันและการขอบพระคุณพระเจ้าก่อนการรับประทานอาหารหรือเมื่อประกอบพิธีต่าง ๆ การจุดไฟและการจุดตะเกียงในวันสะบาโต เทศกาลประจำปี เช่นการเลี้ยงปีสกาและเทศกาลตั้งทัพ อาศัยการถวายลูกแกะตัวผู้ตัวแรกต่อพระเจ้าด้วยความเคารพนับถือ ทำให้พระคริสต์ทรงเจริญขึ้นใน ฝ่ายสติปัญญาและร่างกาย “ประสบการณ์ต่าง ๆ ของพระเยซูคริสต์ที่เมืองนาซาเร็ธช่วยให้พระองค์ทรง มีสติปัญญาประกาศคำสอนของพระองค์แก่คนทั่วไป”

พระองค์ได้ทรงศึกษาอยู่ที่ธรรมศาลา ซึ่งเป็นโรงเรียนสำหรับเด็กชายชาวยูดาห์ในสมัยของ พระคริสต์ การไปร่วมประชุมฟังคำสอนเป็นธรรมเนียมของชาวยูดาห์ แต่เป็นกฎบังคับหรือไม่ก็ไม่แน่ ลูกากล่าวว่า “พระองค์เสด็จเข้าไปในธรรมศาลาในวันสะบาโตตามเคย” (ลูกา 4:16) นักศาสนาบางคน คิดว่าพระเยซูเสด็จไปที่ธรรมศาลาในวันสะบาโตอย่างน้อยวันละครั้งทุกวันตลอดเวลาที่ยี่สิบปี (18) พระ เยซูเสด็จไปธรรมศาลาเป็นประจำในวันจันทร์ วันพฤหัสบดีและยังไปธรรมศาลาเป็นพิเศษอีกในการ เลี้ยงหรือการอดอาหาร การประชุมทุกครั้งเหล่านั้นเป็นการสอนศาสนา ตอนแรกบุคคลผู้หนึ่งจะอ่าน พระบัญญัติของพระเจ้า คือหนังสือห้าเล่มแรกของพระคัมภีร์เดิมแล้วก็มีผู้อธิบายความหมายของพระ

คัมภีร์ซึ่งจะให้ประโยชน์ในการดำเนินชีวิตของพวกเขา พวกเขาเรียนพระคัมภีร์เป็นเวลาสามปีครึ่ง ซึ่งอาจคล้ายกับแบบการศึกษาของพวกเขาแบบติสต์ในทุกวันนี้ ต่อไปเขาจะนำคำสอนของศาสดาพยากรณ์เพียงสามข้อมาอ่านแล้วอธิบายให้ฟัง ลูกากล่าวถึงพระเยซูคริสต์ว่าพระองค์ได้เสด็จเข้าไปในธรรมศาลาและได้อ่านหนังสือของศาสดาพยากรณ์ (ลูกา 4:17-19) บางครั้งผู้ฟังก็ตั้งคำถามและพวกเขาจารย์ก็ตอบให้ทราบ บางครั้งคนที่มาประชุมก็ท้วงข้อพระคัมภีร์บางตอนพร้อมกัน ด้วยวิธีนี้เองพระเยซูได้ทรงเรียนรู้หนังสือพระบัญญัติและหนังสือของศาสดาพยากรณ์ จนกระทั่งพระองค์ทรงมีพระปรีชา สามารถโต้ตอบกับพวกscribe และทำให้พวกเขาเหล่านั้นแปลกใจ พระเยซูมักจะตรัสถามพวกscribe ว่า “ท่านทั้งหลายยังไม่ได้อ่านในพระคัมภีร์หรือ?”

มีโรงเรียนชั้นต้นซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของธรรมศาลาสำหรับสอนเด็กชายสัปดาห์ละห้าวัน ในสมัยนั้นชาวยูดาห์มีกฎบังคับว่าทุกเมืองที่มีนักเรียนตั้งแต่ 25 คนขึ้นไปต้องมีโรงเรียน และเด็กถูกบังคับให้เรียนความจริงชาวยูดาห์ที่นับถือศาสนาอย่างเคร่งครัดไม่ควรอยู่ในเมืองที่ไม่มีโรงเรียน ครอบครัวชาวยูดาห์ไม่ควรตั้งบ้านเรือนอยู่คนละฟากแม่น้ำกับโรงเรียน นอกจากว่าจะมีสะพานที่แข็งแรงมั่นคง เด็กที่มีอายุหกขวบถึงสิบขวบจะเริ่มเรียนพระคัมภีร์หนังสือเลวีติโกก่อนแล้ว จะเรียกพระบัญญัติประวัติศาสตร์ และโคลงกลอน ด้วยวิธีนี้เขาจะได้ศึกษาเรื่องศาสนา ศีลธรรมและคำสอนเกี่ยวกับเทศกาลต่าง ๆ เด็กที่มีอายุสิบขวบถึงสิบห้าขวบเรียนคำสอนพระบัญญัติที่ไม่ได้เขียนไว้ เมื่อเด็กมีอายุสิบสามปีเขาจะได้เป็น “บุตรของพระบัญญัติ” มีหน้าที่จะรักษาความประพฤติของตนให้เหมาะสมกับที่เป็นสมาชิกของธรรมศาลา นักศาสนาคคนหนึ่งกล่าวว่า พระคริสต์ต้องทรงมีความสามารถท้วงจำพระคัมภีร์ เพราะว่าพระองค์ทรงสามารถท้วงข้อพระคัมภีร์มากได้ว่าอย่างได้โดยตรง และทรงกล่าวถึงหนังสือพระบัญญัติ, อีสยาห์, เยเรมีห์, ดาเนียล, โยเอล, โอเสยา, มีคา, เศคาริยาห์, มาลาคิ, และบทเพลงสรรเสริญ (19) เมื่อพระเยซูทรงมีอายุเพียง 12 ปี พระองค์ทรงสามารถได้ข้อพระคัมภีร์กับพวกscribe ที่มีความรู้มากในพระวิหาร ต่อไปเมื่อพระองค์ทรงเจริญขึ้นพระองค์ก็ทรงสามารถโต้ตอบพระคัมภีร์กับพวกวิพากษ์วิจารณ์

5. พระคริสต์ทรงเข้าใจธรรมชาติของมนุษย์

การเรียนรู้พระคัมภีร์ยังไม่พอเราต้องเรียนรู้และเข้าใจธรรมชาติของมนุษย์ด้วย การเข้าใจธรรมชาติของมนุษย์เป็นคุณสมบัติที่สำคัญกว่าการเรียนรู้พระคัมภีร์ เพราะว่าเราไม่สามารถใช้คำสอนของพระคัมภีร์เป็นประโยชน์ในชีวิตได้จนกว่าเราจะเข้าใจนักเรียนและความต้องการของเขาเสียก่อน ผู้ที่เกี่ยวข้องกับธรรมชาติของมนุษย์จะต้องเข้าใจและมีความรู้เรื่องธรรมชาตินั้น นายแพทย์ต้องตรวจดูคนไข้ก่อนที่เขาจะรักษาฉันใด ครูจำต้องเข้าใจธรรมชาติของมนุษย์และปัญหาของมนุษย์ก่อนที่จะนำคำสอนของพระคัมภีร์มาใช้เพื่อแก้ไขมนุษย์ฉันนั้น เมื่อเราได้พิจารณาอย่างละเอียดละออเป็นครั้ง

สุดท้ายแล้วเราก็ต้องตระหนักว่าเราสอนบุคคลไม่ใช่สอนพระคัมภีร์ แม้พระเจ้าเองก็ได้ประทานพระคัมภีร์ให้แก่มนุษย์เพื่อให้ใช้เป็นคู่มือในการสอน ตักเตือนและตัดแปลง เพื่อว่าคนของพระเจ้าจะได้เป็นผู้รอบคอบ “คือเป็นผู้ที่ได้เตรียมไว้พร้อมแล้วสำหรับการดีทุกอย่าง” (2 ทิโมธี 3:17) การเข้าใจธรรมชาติของบุคคลที่เราสอนเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่ง

พระเยซูไม่ทรงเพียงแต่เข้าใจความนึกคิดของชาวยูดาห์ทุกลัทธิศาสนาเท่านั้น แต่พระองค์ทรงพระปรีชาสามารถเข้าใจจิตใจและความนึกคิดของบุคคลแต่ละคนด้วย พระคัมภีร์สอนเราว่า “พระองค์ทรงทราบทุกสิ่งที่มีอยู่ในมนุษย์” (ยอห์น 2:25) นักแปลคนหนึ่งแปลข้อพระคัมภีร์ข้อนี้ว่า “พระองค์ทรงเข้าพระทัยอย่างดีว่าธรรมชาติของมนุษย์เป็นอย่างไร” ไม่มีผู้ใดสามารถเข้าใจความหมายของข้อความในประโยคได้นี้ทั้งหมด พระเยซูทรงหยั่งรู้ธรรมชาติของมนุษย์ทุกแห่งทุกมุม พระองค์ทรงสามารถเข้าใจผู้ฟังเป็นคนดีหรือคนเลว เป็นคนตั้งใจฟังหรือไม่ตั้งใจฟัง เป็นมิตรสหายหรือศัตรูเป็นคนสนใจในการสอนของพระองค์หรือไม่ เข้าใจคำสอนของพระองค์ดีหรือว่าเข้าใจสับสน เขาเห็นพ้องกับคำสอนของพระองค์หรือว่าขัดแย้งคำสอนของพระองค์ ถ้าพระองค์ไม่ทรงเข้าพระทัยในธรรมชาติของมนุษย์ พระองค์ก็อาจจะไม่ได้ทรงเป็นพระบรมครูที่ดี และยิ่งกว่านั้นพระองค์อาจจะไม่ทรงสามารถตอบศัตรูที่พยายามล่อลวงพระองค์ได้ เพราะเหตุที่พระองค์ทรงเข้าใจธรรมชาติของมนุษย์ พระองค์จึงทรงสามารถสอนบุคคลตามความสามารถ ความต้องการ, ความประพฤติ และความประสงค์ของคนตามหลักวิชาครู ความหยั่งรู้ของพระองค์เป็นสิ่งสำคัญที่สุดที่ทรงทำให้พระองค์ทรงเป็นพระบรมครู (20)

มีตัวอย่างหลายประการที่แสดงให้เห็นถึงความหยั่งรู้ของพระองค์ในธรรมชาติของมนุษย์ พระคัมภีร์สอนเราว่า ระหว่างที่พวกอาลักษณ์กำลังคิดว่าพระองค์ทรงสอนเท็จ เมื่อพระองค์ตรัสแก่คนง่อยว่า “ลุกเอ๋ย, จงขึ้นใจเถิด, ความผิดของเจ้าทรงโปรดยกเสียแล้ว” พระเยซูก็ทรงทราบความคิดของเขาจึงตรัสว่า “เหตุไฉนท่านทั้งหลายคิดการชั่วในใจเล่า?” (มัทธิว 9:4)

เมื่อสาวกพูดถึงคำสอนของพระองค์ที่ว่า พวกเขาจะต้องรับประทานพระมังสาของพระองค์และดื่มพระโลหิตของพระองค์เพื่อจะได้มีชีวิตนั้น พระเยซูก็ทรงทราบว่าเหล่าสาวกบ่นถึงข้อความนั้นจึงตรัสแก่เขาว่า..... ในพวกท่านมีบางคนที่จะไม่เชื่อ “เพราะพระเยซูทรงทราบแต่เดิมแล้วว่าเป็นผู้ใดที่มีได้เชื่อและเป็นผู้ใดที่จะมอบพระองค์ไว้” (ยอห์น 6:61-64)

เมื่อพวกฟาริสีและพวกเฮโรดพยายามจับผิดพระองค์นั้น พระองค์ก็ทรงทราบอุบายของเขาจึงตรัสแก่เขาว่า “ท่านทั้งหลายมาทดลองเราทำไม?” (มาระโก 12:15) เมื่อพระองค์ทอดพระเนตรเห็นนัซแรนเอล พระองค์ตรัสแก่เขาว่า “ดูแน่ะ, คนชาติอิสราเอลแท้ที่ไม่มีอุบาย” (ยอห์น 1:47) ในขณะที่เมื่อพระองค์ทรงขอให้หญิงชาวสะมาเรียเรียกสามีของนางมาและนางตอบนางว่าไม่มี

สามีเลยนั้นพระองค์ตรัสว่า “เจ้าว่าถูกแล้วว่าผมไม่มี เพราะว่าเจ้ามีผมห้าคนแล้ว แต่ที่เจ้ามีอยู่เดี๋ยวนี้ก็ไม่ใช่ผมของเจ้า ที่เจ้าว่านั่นก็จริง” (ยอห์น 4:17-18) พระองค์ทรงหยั่งรู้ธรรมชาติของมนุษย์และทรงสั่งสอนมนุษย์ตามความต้องการอันสูงสุดของเขาซึ่งตัวเขาเองไม่ทราบ

6. พระคริสต์ทรงเรียนรู้ศิลปะในการสอนเป็นอย่างดี

ผู้เขียนหนังสือนี้ไม่เชื่อว่าพระเยซูทรงมีเจตนาที่จะศึกษาวิธีสอนและพิธีกรรมต่าง ๆ เลย บางทีพระองค์อาจจะทรงมีเจตนาหรืออาจจะไม่มีก็ได้ ถึงอย่างไรก็ดีพระองค์ทรงเรียนรู้วิธีการสอนอย่างละเอียดละออจนพระองค์ทรงมีความสามารถมากเป็นพิเศษ พระองค์ทรงเป็นพระบรมครูเพราะพระองค์ทรงมีญาณพิเศษมาตั้งแต่ทรงบังเกิด และได้ทรงรับการอบรมให้เป็นพระบรมครู พระองค์ไม่ได้ทรงตั้งพระทัยที่จะสอนวิชาจิตวิทยาหรือวิชาครูแต่พระองค์ทรงเรียนรู้สิ่งสำคัญเหล่านี้ และได้ทรงนำไปใช้ให้มีประโยชน์ พระองค์ทรงสอนโดยไม่ต้องใช้ความคิดมากมายเลย ดูเหมือนว่าความรู้เกิดขึ้นในตัวพระองค์เองตามธรรมชาติ พระองค์ทรงใช้ความหยั่งรู้ของพระองค์ในการสอนและทรงสอนตามความเหมาะสมของมนุษย์ พระองค์ทรงมีความหยั่งรู้เป็นพระบรมครูที่ดีที่สุดในโลก จนกระทั่งครูที่ดีที่สุดในสมัยปัจจุบันนี้ก็ยังไม่ดีเท่ากับพระองค์

ศิลปะในการสอนของพระเยซูทรงปรากฏให้เห็นอย่างชัดเจน โดยการที่พระองค์ทรงใช้วิธีการสอนขั้นต้นทุกวิธีโดยไม่ได้อัดแปลงเลย เช่นการถามคำถาม, บรรยาย, เล่าเรื่อง, สนทนา, อภิปราย, เล่นละคร, อธิบายด้วยของ, ทำให้ดูเป็นตัวอย่างและแสดงให้เห็นจริง เราจะได้ศึกษาเรื่องเหล่านี้อย่างละเอียดในภายหลัง ศิลปะในการสอนของพระองค์ปรากฏในพิธีกรรมของพระองค์ เมื่อเราสังเกตดูพฤติกรรมของพระองค์ เราจะทราบว่าพระองค์ทรงเริ่มต้นสอน ดัดแปลงคำสอนให้ดีขึ้นและทรงทำคำสอนให้สำเร็จตามที่ครูที่ดีควรกระทำ เราจะกล่าวถึงสิ่งเหล่านี้ต่อไปในภายหลัง พระองค์ทรงสอนตรง ๆ ทรงยกตัวอย่างที่เหมาะสม พระองค์ทรงใช้คำสอนของพระองค์ให้เป็นประโยชน์แก่ผู้ฟัง พระองค์ทรงมีพระปรีชาสามารถเป็นพระบรมครูผู้ยิ่งใหญ่

เราควรจะปฏิบัติตามแบบอย่างในการสอนของพระคริสต์ แม้ว่าเราได้ถวายชีวิตต่อพระเจ้า มีใจร้อนรนและเป็นผู้ที่ซื่อสัตย์แล้วก็ตามเราก็จะยังมีความสามารถไม่พอ ถ้าเราขาดความรู้ในวิธีการสอน ตามปกตินั้นบุคคลไม่ได้เกิดมาและเป็นครูที่ดีได้ แต่เขาจะเป็นครูที่ดีได้ก็เพราะได้รับการอบรมฝึกฝน เหมือนกับที่มีผู้กล่าวว่า “คนไม่ได้รู้ตั้งแต่เกิด” เราจำเป็นต้องศึกษาอย่างเอาใจใส่ และฝึกหัดอย่างมากมายจึงจะได้เป็นครูที่ดี ผู้เขียนหนังสือเล่มนี้หวังว่าหนังสือเล่มนี้จะช่วยบุคคลให้เป็นครูที่ดีได้ เราควรศึกษาหนังสือเล่มอื่นด้วยอย่างขมักเขม้นเกี่ยวกับการสอนและความต้องการของนักเรียน ทุกสิ่งทุกอย่างเสมอภาคกันก็จริง แต่พระเจ้าทรงสามารถใช้ครูที่ได้รับการอบรมได้ดีกว่าครูที่ไม่ได้รับการ

อบรม เรามีหน้าที่รับผิดชอบต่อตัวเราเองและต่อนักเรียน โดยการเป็นครูที่ดีอย่างเต็มความสามารถของเรา

เพราะเหตุว่าพระเยซูทรงมีพระลักษณะอันสมบูรณ์ มีความตั้งพระทัยจะรับใช้มนุษย์ มีความเชื่อมั่นในการสอน, เรียนรู้พระกิตติคุณและธรรมชาติของมนุษย์ และมีความหยั่งรู้เรื่องวิธีการสอน พระองค์จึงทรงเป็นพระบรมครูที่มีลักษณะอันสูงที่สุดที่โลกเคยรู้จัก พระองค์ทรงเป็นพระบรมครูตามที่นักศาสนาคณหนึ่งชื่ออาจารย์ฮอร์น (Horn) เคยกล่าวไว้ในหนังสือที่เขาแต่ง หรือตามที่อาจารย์อีกคนหนึ่งกล่าวว่า “พระเยซูคริสต์ทรงเป็นพระบรมครูที่หาใครเปรียบไม่ได้” (21) เมื่อพระคริสต์ประทับนั่งบนหินหรือเก้าอี้ที่ขี้นมาจากกระท่อมเล็ก ๆ เก้าอี้นั้นก็กลายเป็นบัลลังก์ที่มีฤทธิ์อำนาจไปทั่วโลกซึ่งบรรดากษัตริย์และสังฆราชอาจจะอิจฉา (22) พระองค์ทรงเป็นแบบอย่างที่ไม่มีผู้ใดเสมอเหมือน เราจะศึกษาวิธีสอนและคำสอนของพระองค์เรื่อย ๆ ไป เหมือนกับที่มารซาเคยกล่าวว่า “พระอาจารย์มาแล้ว” (ยอห์น 11:28) พระเยซูไม่ทรงเหมือนกับนักสอนศาสนาในสมัยของพระองค์ พระองค์ทรงสอนด้วยฤทธิ์อำนาจของพระองค์เอง พระองค์ไม่ได้สอนเหมือนกับที่พวกอาลักษณ์สอน คือ อ้างถึงคำพูดของคนอื่น พระองค์ตรัสด้วยจิตใต้สำนึกแห่งความจริงในพระองค์เอง

บทที่ 1 คำถาม

1. อธิบายประโยคที่กล่าวว่า “พระเยซูทรงประกอบด้วยความจริง”
2. พระเยซูทรงประกอบด้วยความจริงในด้านไหน?
3. การที่พระเยซู “ทรงประกอบด้วยความจริง” นั้นทำให้คำสอนของพระองค์บังเกิดผลอย่างไรบ้าง?
4. พระเยซูทรงประกอบด้วยความจริงได้อย่างไร?
5. อะไรทำให้คำสอนของพระบรมครูมีฤทธิ์อำนาจ?
6. ทำไมการที่พระบรมครูทรงปรารถนาที่จะรับใช้จึงเป็นเรื่องที่สำคัญ?
7. อะไรเป็นเหตุให้บุคคลปรารถนาที่จะรับใช้ผู้อื่น?
8. เมื่อผู้ใดปรารถนาที่จะรับใช้นั้นเขาจะต้องมีความสัมพันธ์กับผู้อื่นอย่างไร?
9. ข้อความใดที่ท่านคิดว่าพระเยซูทรงเน้น?
10. ทำไมเราจึงรู้ว่าสิ่งนี้ (คำตอบข้อ 9) เป็นข้อที่พระคริสต์ทรงเน้น?
11. พระเยซูทรงสั่งสอนที่ไหนและเมื่อไร?
12. “ในวันที่การทำงานของพระองค์สิ้นสุดลงแล้ว” นั้นพระเยซูทรงเน้นถึงเรื่องอะไรมากที่สุด?
13. พระเยซูทรงมีความรอบรู้ในพระกิตติคุณได้อย่างไร?
14. เราทราบได้อย่างไรว่าพระเยซูทรง “มีความรอบรู้ในพระคัมภีร์”
15. จงอธิบายว่าชีวิตภายในบ้านและชีวิตภายในธรรมศาลา ช่วยทำให้พระเยซูทรงมีความรอบรู้คำสั่งสอนในพระกิตติคุณได้อย่างไร?
16. จงเปรียบเทียบแนวการสอนพระคัมภีร์ในธรรมศาลาสมัยพระเยซูกับวิธีการสอนรวีวารศึกษา ในคริสตจักรที่เราปฏิบัติอยู่ในปัจจุบันนี้
17. เมื่อพระเยซูทรงสอนนั้นพระองค์ทรงเน้นหนังสืออะไรในพระคัมภีร์เดิม?
18. พระเยซูและเด็กชายยูดาห์อื่น ๆ ได้รับการศึกษาโดยวิธีใด?
19. ทำไมการเข้าใจธรรมชาติของมนุษย์จึงเป็นสิ่งสำคัญมาก?
20. ทำไมพระเจ้าจึงประทานพระคัมภีร์ให้แก่เรา? (พระคัมภีร์มีความมุ่งหมายอย่างไรเกี่ยวกับชีวิตของบุคคลแต่ละบุคคลในทุกวันนี้)?
21. การที่จะช่วยเราให้เข้าใจบรรดาผู้ที่มาฟังคำสอนของเรานั้น เราควรจะมีความรู้อะไรบ้างเกี่ยวกับคนเหล่านี้?

- 22 จงอธิบายให้เห็นจริงว่า พระเยซูทรงเข้าพระทัยในธรรมชาติของมนุษย์เป็นอย่างดีถึง
สักสามข้อ
- 23 ถ้าพระเยซูทรงเป็นพระบรมครูแล้ว เพราะเหตุใดพระองค์จึงไม่ทรงสอนผู้อื่นถึง
วิธีการสอนและระเบียบการสอนของพระองค์?
- 24 ในคำสอนของพระเยซูนั้นมีสิ่งใดบ้างที่แสดงให้เห็นว่าพระเยซูทรงเป็นพระบรมครู?
- 25 เราอาจจะเป็นครูผู้สามารถได้อย่างไร?
- 26 ทำไมความเข้าใจในนักเรียนของท่านจึงเป็นสิ่งสำคัญมาก
- 27 มีการสอนอะไรบ้างในคริสตจักรของเรา ในปัจจุบันนี้ที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับ
โรงเรียนธรรมศาลาในสมัยก่อนโน้น?

บทที่ 2 อุปนิสัยของสาวกของพระเยซู

ถ้าผู้ใดมีความคิดว่าคนที่พระเยซูได้ทรงสั่งสอน และแม้แต่พวกสาวกนั้นเป็นคนดีในอุดมคติแล้วเขาก็ถูกหลอกลวง พวกสาวกเหล่านั้นเป็นบุคคลในหนังสือพระคัมภีร์ และเราอยู่ในสมัยที่ห่างไกลจากสมัยของพวกเขา เราจึงมักจะนึกว่าพวกเขาเป็นคนดีเลิศ แต่คนเหล่านั้นก็เป็นคนธรรมดาสามัญนี่เอง พวกเขาเป็นคนที่มีความบกพร่องและอ่อนไหวง่ายเหมือนกับคนทั่วไป คนส่วนมากในสมัยนั้นก็มิมีนิสัยเหมือนกับคนในสมัยนี้ แม้ว่าสภาพแวดล้อมของมนุษย์จะเปลี่ยนแปลงไปก็ตาม แต่ธรรมชาติของมนุษย์ก็ยังคงเหมือนเดิมอยู่นั่นเอง

นี่เป็นความจริงในทุกยุคทุกสมัย ทุกประเทศและทุกสถานการณ์วิล โรเยอส์ (Will Rogers) ได้ให้ข้อคิดในเรื่องนี้ไว้อย่างน่าฟังเมื่อเขากล่าวถึงเรื่องการประชุมสันติภาพในยุโรปว่า “มีปัญหาเล็ก ๆ เพียงปัญหาเดียวเท่านั้นที่จะต้องขบคิด คือปัญหาเรื่องธรรมชาติของมนุษย์” นี่เป็นความจริงเสมอไปเมื่อเราพิจารณาคูบุคคลต่าง ๆ ที่พระเยซูทรงสอนนั้นแม้ว่าจะไม่ช่วยกระตุ้นใจเราในฐานะที่เราเป็นครู แต่ก็จะช่วยบอกหรือแนะนำทางให้เราทราบได้บ้าง บุคคลที่แวดล้อมพระเยซูมีสามประเภท คือ พวกที่อยู่ใกล้ชิดกับพระองค์ ได้แก่บุคคลที่แวดล้อมพระองค์, พวกที่ฟังคำสอนของพระองค์และปฏิบัติตาม แต่ไม่ได้อยู่ใกล้ชิดกับพระองค์ และพวกที่มีความเห็นแตกต่างและชอบวิพากษ์วิจารณ์พระองค์

1. คนที่ยังไม่ดีพร้อม

ตอนแรกบรรดาคนที่พระเยซูทรงเกี่ยวข้องกับเหล่านั้นยังไม่เป็นบุคคลที่สมบูรณ์แท้ และเมื่อพระเยซูทรงกระทำการงานของพระองค์สำเร็จแล้ว คนเหล่านั้นก็เพียงเริ่มเป็นบุคคลในอุดมคติในขั้นต้นเท่านั้น การงานที่เขากระทำเท่านั้นซึ่งแสดงว่าพวกเขาเป็นศิษย์หรือสาวก ตามข้อกำหนดหน้าที่ของครูที่ดีซึ่ง ยอร์ช เอ โคส์ (George A.Coe) ได้เขียนไว้ว่าพวกสาวกทำให้สำเร็จได้เพียงข้อเดียวเท่านั้นคือ ข้อที่ว่า “ผู้ที่ยังไม่เจริญเติบโตเต็มที่” พวกเขาจะต้องเดินทางไปตามที่ต่าง ๆ เป็นระยะทางไกลและจะต้องประสบกับความยากลำบากต่าง ๆ ด้วยความอดทนเป็นอย่างยิ่งเสียก่อนเขาจึงจะได้เป็นคริสเตียนที่ดีพร้อม ในระหว่างที่เขาปฏิบัติหน้าที่คริสเตียนนั้นเขาจะบังเกิดความท้อใจและผิดหวังหลายครั้งหลายครา ผู้ที่มีความเข้าใจอย่างลึกซึ้งในสิ่งเหล่านี้คือ อนาคต ความรักของพระเจ้า, ความอดทนอันไม่จำกัด, กำลังอันทนทาน และปฏิบัติตามที่พระคริสต์ได้ทรงปฏิบัติต่อเขาเท่านั้นจึงจะสามารถช่วยพวกสาวกเหล่านั้นให้เจริญขึ้นเหมือนกับพระเยซู

เราจะต้องสังเกต อย่างถี่ถ้วนว่าทำไมพวกสาวกจึงยังไม่เป็นผู้ที่ดีพร้อม ยอห์น ซึ่งดูเหมือนจะเป็นสาวกที่พระเยซูทรงรักก็ยังไม่สามารถที่จะควบคุมอารมณ์ของตนเองไว้ได้ เขาไม่ได้แสดงความรัก

อย่างยิ่งต่อชาวสะมาเรียผู้ใจบาปตามที่พระเยซูได้ทรงชักชวนให้พวกเขารักซีโมนถูกเรียกว่าเปโตร ซึ่งแปลว่า “หิน” เพราะเขาได้แสดงว่าเขาเป็นคนที่มีความเข้มแข็ง แต่เมื่อพระเยซูทรงถูกพวกยิวจับเปโตร ไม่เพียงแต่ปฏิเสธพระเยซูถึงสามครั้งเท่านั้นเขายังใช้ถ้อยคำที่หยาบคายอีกด้วย นี่แหละแสดงว่าเขายังไม่สมกับชื่อของเขาที่เรียกว่า “หิน”

โธมาเป็นคนหัวแข็ง เขาไม่ยอมเชื่อง่าย ๆ ดังนั้นพระคริสต์จึงต้องแสดงให้เขาเห็นว่าพระองค์ทรงฟื้นขึ้นมาจากความตายด้วยความพยายามเป็นพิเศษ ส่วนยุคานั้นแม้ว่าพระเยซูจะได้ทรงมีความสัมพันธ์กับเขาอย่างใกล้ชิด และทรงสั่งสอนเขามากเพียงไรก็ตามพระองค์ก็ไม่ทรงสามารถจะทำให้เขามีจิตใจดีขึ้นและเลิกความคิดที่จะทรยศต่อพระองค์เพราะเห็นแก่เงินได้เลย พวกเขาทุกคนได้รับความทุกข์เพราะมีสิ่งยึดเขาไว้ไม่ให้เจริญขึ้นและเพราะความหัวรั้นของเขาเอง

การที่จะทำให้คนผู้ไม่เจริญ และมีลักษณะแตกต่างกันเหล่านี้เป็นผู้ที่มีความเจริญ และดีพร้อมเพื่อให้เป็นบุคคลผู้กระตุ้นใจคนทั่วโลกนั้น จะต้องใช้วิธีสอนและการอบรมที่มีศิลปะอย่างเยี่ยมทีเดียว วิธีสอนของพระเยซูคริสต์ซึ่งทำให้พวกเขาเจริญขึ้นเป็นบุคคลชั้นนำในศาสนาคริสต์เป็นเครื่องคลายและส่งเสริมครูในทุกยุคทุกสมัย ไม่มีครูผู้ใดสามารถสอนได้เท่าเทียมกับพระองค์เลย ไม่มีผู้ใดสามารถทราบเลยว่ามียังสิ่งซึ่งเป็นไปได้ซ่อนอยู่ในตัวเด็กชายหญิงที่ดูเหมือนว่าไม่มีความสามารถ และไม่มีผู้ใดทราบเลยว่าจะมีสิ่งใดบังเกิดขึ้นกับเด็กเหล่านั้น ครูสูงอายุผู้หนึ่งไม่ได้คิดอะไรมากเลยขณะที่เขาถอดหมวกออกเมื่ออยู่ต่อหน้านักเรียน และกล่าวว่าเขาอาจจะอยู่ต่อหน้านักเรียนผู้ซึ่งต่อไปภายหน้าจะได้เป็นผู้ที่ยิ่งใหญ่กว่าพระจักรพรรดิก็ได้ และมาร์ติน ลูเธอร์ (Martin Luther) นักเรียนคนหนึ่งของเขาก็ได้เป็นตามที่ครูผู้นั้นพูดจริง ๆ

เรามีอภิสิทธิ์ในการที่จะสอนบุคคลเพื่อช่วยให้เขาเปลี่ยนจากผู้ที่ไม่เจริญและดูเหมือนกับว่าไม่มีคุณค่าเลยนั้นให้กลับเป็นผู้ที่เจริญและเด่นชัด ช่างเหล็กง่อยคนหนึ่งเก็บเด็กกลางถนนซึ่งไม่น่าจะเป็นคนดีเลย มาเลี้ยงไว้ห้าคน เขาได้พยายามอบรมสั่งสอนเด็กทั้งห้าคนนั้น และในที่สุดเขาก็ได้เห็นเด็กทั้งหมดที่เขาเลี้ยง และสั่งสอนมานั้นเจริญเติบโตขึ้นเป็นผู้ประกาศศาสนา เป็นสมาชิกคนหนึ่งในคณะรัฐมนตรีของประธานาธิบดี เป็นเลขานุการส่วนตัวของประธานาธิบดี และเป็นประธานาธิบดีของสหรัฐอเมริกา คือประธานาธิบดี วอเรน จี ฮาร์ดิง (Warren G. Harding)

2. คนใจเร็วหุนหัน

สาวกของพระเยซูนั้นไม่เพียงแต่เป็นผู้ที่ยังไม่ดีพร้อมเท่านั้น เขาเป็นมากยิ่งขึ้นอีกคือเขาได้รับการอบรมในทางที่ผิด สาวกบางคนเป็นคนใจเร็วหุนหันมาก เปโตรเป็นผู้ที่มีนิสัยเช่นนี้มากเป็นพิเศษ เขาเป็นตัวอย่างแสดงให้เราเห็นได้เป็นอย่างดีทีเดียว “เขาเป็นคนที่ใจเร็ว, รีบร้อน, หุนหัน, เขาเป็นเหมือนกับลัทธิที่ไหลอย่างแรงจากภูเขาไปตามก้อนหินสู่หุบเขาเบื้องล่าง ปฏิกิริยาของเขาพุ่งขึ้นอย่าง

รุนแรงเขาพูดและกระทำก่อนแล้วจึงคิดในภายหลัง” (1) เหตุการณ์ที่แสดงนิสัยของเขอย่างชัดเจนก็คือเขากระโดดลงไปในน้ำทะเลตอนเช้าในฤดูใบไม้ผลิ ซึ่งอากาศกำลังหนาวเย็นแล้วว่ายไปหาพระเยซู ซึ่งประทับยืนอยู่บนฝั่งทั้ง ๆ ที่เขาสามารถขึ้นเรือไปหาพระองค์ก็ได้ (ยอห์น 21:7) เหตุการณ์ตอนนี้อีกก็คือเมื่อพระเยซูจะทรงล้างเท้าให้เขา ๆ ก็ไม่ยอมและขอให้พระองค์ทรงล้างศีรษะและมือของเขาด้วย จนเมื่อพระเยซูได้ตรัสบอกเขาว่าถ้าเขาไม่ยอมให้พระองค์ทรงล้างเท้าให้เขา เขาจะไม่มีส่วนในพระองค์ด้วยเลย เขาจึงได้ยอมให้พระองค์ล้างเท้าให้เขา (ยอห์น 13:9) เหตุการณ์ที่น่าสนใจมากยิ่งขึ้นอีกก็คือในขณะที่มีคนจำนวนหนึ่งมาจับพระเยซู เปโตรได้ชักดาบออกฟันทาสคนหนึ่งของปุโรหิตถูกหูขาดไป (ยอห์น 18:10)

ยอห์นก็เป็นคนหุนหันเช่นเดียวกัน พระเยซูทรงเป็นผู้เรียกเขาว่า “บุตรแห่งสายฟ้า” ชาลส์ อาร์เบรอน (Charles R. Brown) กล่าวว่า “เขาเป็นบุตรของพายุ” หลายครั้งที่เขยวที่เขาได้แสดงอารมณ์ร้อนและน่ากลัวของเขาให้ปรากฏ บางโอกาสเขาแสดงหัวใจร้อนเหมือนลมบ้าหมูหรือความโกรธเหมือนลมสลาตัน เขาไม่ได้เป็นคนที่มีใจสงบเยือกเย็น เขาเป็นคนที่ม้อารมณ์รุนแรง (2) เขาได้แสดงอารมณ์รุนแรงให้เห็นอย่างกระจ่างชัดเมื่อเขาและพวกสาวกคนอื่น ๆ ได้เดินทางเข้าไปยังหมู่บ้านสะมาเรีย เพื่อเตรียมการรับรองพระเยซูที่นั่นชาวบ้านไม่ยอมรับพวกเขาเพราะดูเหมือนว่าพระเยซูจะทรงมุ่งหน้าไปยังกรุงเยรูซาเล็ม พวกสะมาเรียไม่อยากจะเกี่ยวข้องกับพวกยูดาห์เลยถ้าเขาสามารถจะหลบเลี่ยงได้เขาก็ทำ ยอห์นโกรธมากเขาทูลพระเยซูว่า “พระองค์เจ้าข้า, พระองค์พอพระทัยจะให้ข้าพเจ้าเรียกไฟลงมาจากสวรรค์เผาผลาญเขาเสียหรือ?” (ลูกา 9:45) ชายแก่ผู้มีอารมณ์เยือกเย็นซึ่งไม่มีความฉุนเฉียวเลยได้กล่าวว่า “ผู้ที่ไม่รักก็ไม่รู้จักพระเจ้า” (1 ยอห์น 4:8)

คนอื่น ๆ อีกหลายคนที่อยู่ใกล้ชิดกับพระเยซูและผู้ที่อยู่ไม่ใกล้ชิดกันก็มีนิสัยใจเร็วหุนหันเหมือนกัน ซีโมนผู้มีสมญาว่า “คนใจร้อน” ก็เป็นสมาชิกของพรรคการเมืองที่เคร่งครัด อาจารย์ เบรอน (Brown) กล่าวถึงซีโมนว่า “เขาอาจจะเป็นทั้งคนที่มีประโยชน์หรือคนที่ไร้ประโยชน์ก็ได้ เขาเปรียบเหมือนไอน้ำในหม้อ แต่ไอน้ำนั้นอาจจะพาเรือที่ไม่มีคนนำร่องไปชนหินโสโครกหรือถ้ำบังเอิญไอน้ำพาเรือพันอันตรายไปได้ ไอน้ำอาจจะลวกผู้โดยสารจนถึงแก่ความตายก็ได้” แม้ว่าซีโมนจะมีนิสัยใจร้อนมาแต่เดิม เขาก็ได้เป็นสมาชิกคนหนึ่งเ็นพวกศิษย์ของพระคริสต์ซึ่งไม่ได้สอนคำสอนตามธรรมเนียมของพวกยูดาห์

ยอห์น บัปติสโตก็เป็นคนหุนหันเหมือนกัน เราไม่คิดว่ายอห์นเป็นผู้ที่รักษาระเบียบแบบแผนตามเดิมไว้ทุกข้อ เพราะว่าเขาแต่งตัวธรรมดาและเลืกอดอาหารตามธรรมเนียมของชาวยูดาห์ และได้เดินทางไปทั่วทุกแห่งเพื่อประกาศพระกิตติคุณแก่คนที่หัวรั้นและคนชั่วเพื่อให้เขากลับใจเสียใหม่ “เขาได้เดินทางออกจากป่าเพื่อกล่าวคำประกาศอันแน่วแน่ ชักจูงบุคคลให้ปฏิบัติพระเจ้าโดยเขาใช้ถ้อยคำที่

รุนแรงซึ่งปราศจากข้อแม้ สามารถผ่านทะลุเข้าไปในจิตใจแห่งความรู้สึกผิดชอบของผู้ที่มีความชั่ว
ห่อหุ้มอยู่อย่างแน่นหนา” (4) เขามีอารมณ์ของนักปฏิรูปศาสนา แม้มัทธิกก็ไม่ใช่ผู้ที่รักษาระเบียบ
แบบแผนเดิมเหมือนกัน ที. อาร์. โกลเวอร์ (T.R. Glover) กล่าวว่า “สาวกที่เป็นคนเก็บภาษีก็มีนิสัย
เหมือนกับยอห์น คือเมื่อพระเยซูตรัสเรียกเขา เขาก็พร้อมที่จะละทิ้งฐานะและโรงภาษีของเขา” นี้แสดง
ถึงนิสัยใจร้อนและใจดีของสาวกของพระคริสต์ (5) พวกเขาส่วนมากใจเร็วหุนหัน พระเยซูได้ทรง
คัดเตือนสั่งสอนให้เขาใคร่ครวญให้ดีเสียก่อนที่จะกระทำการสิ่งใดลงไปในทุกวันนี้ ถ้าเรากล่าวรับรอง
ให้ผู้ที่มิมีนิสัยใจเร็วเป็นศิษยาภิบาลของคริสตจักรใด เราจะต้องบอกให้คริสตจักรนั้นรู้นิสัยของผู้ที่จะ
เป็นศิษยาภิบาลผู้นั้นเสียก่อน แต่เราจงจำไว้ว่าทั้งในสมัยก่อนและในสมัยนี้ผู้ที่ปฏิบัติในอาณาจักรของ
พระเจ้าได้ผลสำเร็จเป็นอย่างดีนั้นคือผู้ที่ทำงานเข้มแข็งกล้าเสี่ยงอันตรายและกล้าหาญ ไม่ใช่ผู้ที่เงิบ
ขริม, ฉลาดและรักษาระเบียบแบบแผนเดิม นักเรียนที่ท่านรู้สึกว่ายากที่จะเหนี่ยวรั้งหรือให้ตั้งใจเรียน
นั้นอาจจะเป็นนักเรียนที่ทำให้ท่านรู้สึกภาคภูมิใจที่ท่านได้มีโอกาสสอนเขาก็ได้ เราอาจจะ
ขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับคนที่มิมีใจเร็วหุนหันก็ได้ถ้าเขาได้รับการชักนำไปในทางที่ถูกต้อง

3. คนบาป

พระเยซูไม่ได้ทรงเพียงแต่เผชิญหน้ากับบุคคลที่มีอุปนิสัยยังไม่เจริญ และผู้ที่มีใจเร็วหุนหัน
เท่านั้น พระองค์ยังทรงเผชิญกับผู้ที่มีใจเอนเอียงไปในทางชั่วด้วย ก่อนที่คนเหล่านั้นจะได้กลายเป็น
คริสเตียนที่เด่นนั้นเขาไม่ได้เป็นทูตสวรรค์ตามความนึกคิดของเรา หรือไม่ได้เป็นเหมือนกับรูปภาพที่
จิตรกรได้บรรจงวาดอย่างสวยงาม มีหลายสิ่งได้กระตุ้นและผลักดันเขาให้กระทำชั่ว ถ้าหากว่าพวก
สาวกไม่มีอุดมคติของคริสเตียนที่ดีควบคุมชีวิตจิตใจของเขา ก็จะมีสิ่งกระตุ้นและผลักดันเขาให้กระทำ
บาปอย่างแน่นอน ความจริงนั้นเหตุการณ์เช่นนั้นได้บังเกิดขึ้นแก่เขาแล้วและเขาก็ได้กระทำการที่ไม่ดี
เหล่านั้นซึ่งต่อมาในภายหลังบางทีเขาก็ปรารถนาที่จะลบ ประวัติการณ์เหล่านั้นออกให้หมดก็ได้

ความจริงนั้นบางคนทีพระเยซูได้ทรงเปลี่ยนชีวิตใหม่ก็เป็นคนบาปหนา สาวกผู้หนึ่งซึ่งได้อยู่
ใกล้ชิดกับพระเยซูมาเป็นเวลาหลายปี และมีหน้าที่เป็นเหรียญกึ่งนั้นในตอนสุดท้ายได้บังเกิดความโลภ
และได้ขายพระอาจารย์ของเขาไปด้วยเงินเพียงสามสิบบัสนั้น

แต่ยุคมาได้เป็นสาวกใกล้ชิดเพียงคนเดียวเท่านั้นที่ความผิดบาปมีอำนาจเหนือเขา ยังมีสาวก
คนอื่น ๆ อีกที่เป็นเช่นเดียวกับเขาในบางครั้งบางคราว เปโตรสามารถกล่าวคำขอบข้ำถ้าการกระทำ
เช่นนั้นช่วยเขาให้พ้นอันตรายโดยไม่มีผู้ใดทราบว่าเขาเป็นสาวกของพระคริสต์ ยอห์นไม่เพียงแต่
ระบายอารมณ์และแสดงให้เห็นความรังเกียจเคียดฉุนต่อผู้อื่นเท่านั้นเขายังแสดงให้เห็นถึงความ
ทะนงใจของเขาด้วย เขาได้ขอสิทธิพิเศษจากพระเยซูคือขอร้องเบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์ใน
อาณาจักรของพระเจ้า และยากอบก็มีความปรารถนาเช่นเดียวกับเขาเพื่อจะได้มีชื่อเสียงในสังคมและมี

อำนาจในทางการเมือง “มีการโต้เถียงกันในระหว่างพวกเขา นี่เป็นสิ่งธรรมดาซึ่งมักจะเกิดขึ้นเสมอในระหว่างบุคคลที่มีความมั่งคั่งใหญ่ใฝ่สูง แม้แต่ในการเลี้ยงอาหารครั้งสุดท้ายจิตใจของพวกเขาก็นึกถึงแต่เรื่องตำแหน่งของพวกเขา (6) (มาระโก 9:33,10:37 ลูกา 22:24) ความจริงนั้นพวกเขาทุกคนโต้เถียงกันถึงเรื่องที่ว่าใครจะได้เป็นใหญ่ที่สุดในอาณาจักรของพระเจ้า นอกจากพวกเขาอีกสองคนแล้วก็ยังมีบุคคลอื่น ๆ อีกคือซัคคายคนเก็บภาษีซึ่งเป็นคนโลกเงินทอง ฉวยโอกาสและบีบบังคับคนขัดสนทุกวิถีทางเพื่อเอาเงินมาจากเขา มาเรียมฉกาลาผู้มีปีศาจเจ็ดตนสิงอยู่ นางเป็นหญิงชั่วช้า นางได้ใช้น้ำตาของนางล้างพระบาทพระเยซูและเอาผมของนางเช็ดพระบาท หญิงหลายใจผู้มีสามีห้าคนซึ่งพระเยซูได้ทรงสอนนางที่บ่อน้ำ พวกที่กล่าวหาว่าหญิงคนหนึ่งได้กระทำการล่วงประเวณีซึ่งพากันเดินหนีไปเมื่อพระเยซูทรงกล่าวว่าให้ผู้ที่ไม่มีความผิดบาปเลยหยิบก้อนหินขว้างนางได้เป็นคนแรก เปล่าเลย, พวกที่พระเยซูทรงสอนไม่ได้เป็นผู้ที่ดีเลิศ แต่พวกเขาเป็นคนธรรมดาซึ่งมีความโลภ ความโกรธ ความหลง เช่นเดียวกับเราทุกคนนี่เอง บุคคลประเภทนี้เป็นบุคคลที่มีความหยิ่ง, ความโลภและตัณหาครอบงำชีวิตของเขาอยู่ซึ่งจะต้องให้พระเยซูทรงอบรมสั่งสอนและชักจูงเขา

นั่นเป็นความจริงในสมัยนั้นอย่างไร ก็เป็นความจริงในสมัยนี้ด้วยเหมือนกัน ไม่มีใครผู้ใดทราบเลยว่าในอนาคตจะมีสิ่งใดบังเกิดขึ้นกับนักเรียนของเขาบ้าง สัญชาติญาณที่ควบคุมไว้ไม่ได้มันจะนำเราไปสู่ความหายนะอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้เลย ถ้าคุณเด็กแต่เพียงภายนอกเท่านั้น เขาอาจจะดูเป็นคนดี แต่เขาก็อาจจะมึนงงไปทางชั่วร้าย ซึ่งถ้าไม่ได้รับการตรวจตราอย่างละเอียดและไม่ได้รับการสั่งสอนที่ดีแล้วเขาก็จะต้องถูกตีดุกลงอย่างแน่นอนทีเดียว เรื่องเช่นนั้นเกิดขึ้นซ้ำแล้วซ้ำอีก เด็กหญิงที่เป็นผู้มีวิวัฒนาการและบริสุทธิ์ซึ่งดูภายนอกเป็นคนดีและบริสุทธิ์นั้นอาจจะมีความคิดและอารมณ์อันรุนแรง ซึ่งนำไปสู่ความน่าอับอายก็ได้ เรื่องเช่นนี้ก็เกิดขึ้นบ่อย ๆ เหมือนกัน ไม่มีใครผู้ใดสามารถทราบถึงความคิดและความมุ่งหมายอันชั่วร้ายซึ่งฝังอยู่ในจิตใจของนักเรียนของเขาได้เลย พวกเราส่วนมากอาจจะกล่าวถึงตัวเราเองเช่นเดียวกับที่ จอห์น แบริดฟอร์ด (John Bradford) กล่าวถึงตัวเขาขณะที่เขาเห็นคนกระทำผิดเดินผ่านไปว่า “จอร์น แบริดฟอร์ด ดำเนินชีวิตเพื่อพระคุณแห่งพระเจ้าเท่านั้น” เราจะต้องสอนนักเรียนของเราเสมอ ๆ ให้เขารั้งใจของเขาซึ่งเอนเอียงไปในทางบาปชั่วและดัดแปลงอุปนิสัยให้เป็นเหมือนกับพระเยซูคริสต์

4. คนผู้ลงสนทน่ห้

บรรดาผู้ที่พระเยซูทรงสั่งสอนนั้นได้เผชิญกับปัญหาที่น่าลงสนทน่ห้หลายอย่างหลายประการ และคนเหล่านั้นก็ได้นำปัญหาเหล่านั้นมาให้พระองค์ทรงแก้ไขให้ บางครั้งพวกเขาก็ไม่ได้นำปัญหาอันน่าลงสนทน่ห้มาให้พระเยซูทรงแก้ไขให้อย่างจริงจัง แต่เขากลับนำปัญหามาเพื่อจะจับผิดพระองค์ พระองค์ทรงทราบความจริงข้อนี้เป็นอย่างดี แต่อย่างไรก็ตามพระองค์ทรงสนพระทัยในเขาและทรง

ตอบคำถามของพวกเขาเสมอ ปัญหานี้เป็นเรื่องทุกชนิดและเกี่ยวกับชีวิตหลายตอน เมื่อพระองค์ทรงตอบคำถามพระองค์ไม่ได้ทรงสอนเฉพาะผู้ที่ถามเป็นส่วนตัวเท่านั้น แต่พระองค์ทรงสอนคนทุกคนในทุกยุคทุกสมัยด้วยเพราะขอห์นได้บอกว่า โลกไม่สามารถจะบรรจุหนังสือซึ่งบันทึกคำสอนของพระคริสต์ไว้ได้ครบบริบูรณ์ ซึ่งมีปัญหาอีกหลายข้อซึ่งเราไม่รู้เลย เพราะปัญหาเหล่านั้นไม่ได้เขียนไว้

ปัญหาที่พระคริสต์ทรงตอบมีทั้งปัญหาส่วนตัวและปัญหาที่เราคุ้นกันดีแล้ว ปัญหาเหล่านี้เกี่ยวกับทางดำเนินชีวิตอันสำคัญยิ่งเช่นน้องชายร้องขอมรดกซึ่งเป็นส่วนของเขา นี่แสดงให้เห็นถึงคนผู้มีความปรารถนาที่จะป้องกันรักษาตนเอง นอกจากนี้ก็มีเรื่องเกี่ยวกับความมั่งคั่งใหญ่ใฝ่สูงและอยากมีชื่อเสียงในสังคม คือขณะที่กำลังเดินทางอยู่นั้นพวกเขาได้โต้เถียงกันถึงเรื่องที่ใครจะเป็นใหญ่ที่สุดนี้เป็นแรงกระตุ้นและความปรารถนาดั้งเดิมของมนุษย์

นักปราชญ์ผู้ร่ำรวยเช่น นิโคเดโมก็มีปัญหาเกี่ยวกับเรื่องที่ว่าทำอะไรเขาจึงจะได้มีชีวิตนิรันดร์ ปัญหาอื่น ๆ เกี่ยวกับเรื่องความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์ ความอดกลั้นในการปฏิบัติงาน ครอบครองมรดกเมื่อไรและอย่างไร การฟื้นคืนมาจากตาย พระบัญญัติที่ใหญ่ยิ่งที่สุดปัญหาเรื่องการอดอาหาร วิถีขับไล่ปีศาจร้าย และปัญหาเกี่ยวกับความยุ่งยากอื่น ๆ อีกมากมาย ปัญหาส่วนตัวอื่น ๆ ที่นำมาถกเถียงกันก็มีความหยิ่งจองหอง ความโกรธ ความอยาก ความทุกข์กังวลและความโลภ ความจริง ปัญหาส่วนตัวที่เผชิญหน้ากับคนในทุกวันนั้นก็ปัญหาเดียวกันกับที่เผชิญหน้ากับคนในสมัยโบราณที่พระเยซูได้ทรงสั่งสอนนั่นเอง

มีปัญหาหลายข้อเกี่ยวกับสังคมหรือการสัมพันธ์กับผู้อื่น ซีโมนเปโตรอยากจะทำบ่าวว่าควรจะยกโทษให้แก่พี่น้อง ซึ่งทำความผิดต่อเขาก็ครั้ง เขาควรจะเลิกยกโทษให้ในครั้งที่เจ็ดหรือว่าควรจะยกโทษให้ต่อไปอีก (มัทธิว 18:21-35) พวกเขาปริศนาทดลองพระองค์ทูลถามว่า “ผู้ชายจะหย่าภรรยาของตนเพราะเหตุต่าง ๆ เป็นการถูกต้องตามกฎหมายหรือไม่? (มัทธิว 19:3) พวกเขาดูยากก็เช่นเดียวกันเขาไม่เชื่อในเรื่องการฟื้นคืนมาจากตาย เขาได้ทูลถามพระองค์ว่าสามึงเจ็ดของหญิงคนเดียวนั้น เมื่อตายแล้วและเกิดขึ้นมาใหม่ผู้ใดจะได้เป็นสามีของหญิงคนนั้น (มัทธิว 22:23-33) คำถามที่กว้างกว่านี้ก็คือนักกฎหมายผู้หนึ่งได้ถามพระเยซูถึงปัญหาเกี่ยวกับเพื่อนเพื่อแสดงว่าความเห็นแก่ตัวของเขานั้นถูกต้องเหมาะสมแล้ว เขาทูลถามพระเยซูว่า “ใครเป็นเพื่อนบ้านของข้าพเจ้า?” (ลูกา 10:29)

ปัญหาอีกปัญหาหนึ่งซึ่งเป็นที่สนใจอย่างมากในสมัยนั้น ก็คือปัญหาเกี่ยวกับภาษีซึ่งพวกอาลักษณ์และปุโรหิตใหญ่ทูลถามพระองค์ว่าควรจะส่งส่วยให้แก่กษัตริย์หรือไม่ (ลูกา 20:22) และเมื่อสาวกเค็ดตรงข้ามในวันสะบาโตขณะเดินผ่านทุ่งนาอันก็มีผู้ถามคำถามเกี่ยวกับวันสะบาโต (มาระโก 2:23-28) พระเยซูทรงคิดว่าผู้ที่ใจหุนหันเปรียบเหมือนแกะที่ตกลงไปในคู และกษัตริย์เสด็จไปทำ

สงครามเป็นต้น ปัญหาบางเรื่องเกี่ยวกับการอธิษฐาน การปรนนิบัติรับใช้ การวิพากษ์วิจารณ์และการกระทำตอบแทน

การที่พระคริสต์ทรงตอบคำถามส่วนตัวมากมายเช่นนี้ จึงดูเหมือนกับว่าพระองค์ทรงใช้เวลาเพื่อแก้ปัญหามากกว่าที่จะทรงสั่งสอน เพราะว่าปัญหาชีวิตของคนมักจะคล้ายคลึงกันเป็นส่วนมาก ดังนั้นเมื่อพระองค์ ทรงแก้ปัญหาก็ความกระจ่างแก่ผู้ใดความกระจ่างนั้นก็จะมีมาถึงเราในปัจจุบันนี้ด้วย นี่เป็นความจริงเพราะเหตุนี้พระองค์จึงทรงสอนถึงหลักสำคัญมากกว่าวิธีแก้ไขปัญหาเฉพาะ ฉะนั้นพระคริสต์ทรงเป็นที่ปรึกษา และเป็นพระบรมครูอย่างไรเราทุกคนนี้ทุกคนที่อยากเป็นครูที่ดีก็ต้องเป็นเช่นเดียวกับพระเยซูเพื่อช่วยนักเรียนผู้เผชิญกับปัญหาที่ร้ายแรง ไม่มีใครเคยประสบกับปัญหาอย่างพระองค์หรือเคยให้หลักที่ช่วยแก้ไขปัญหาทั่วโลกอย่างพระองค์ พระองค์ไม่เพียงแต่เป็นพระบรมครูเท่านั้น พระองค์ยังทรงเป็นที่ปรึกษาที่ทรงพระปรีชาสามารถอีกด้วย

5. คนที่มีความรู้น้อย

ถ้าจะกล่าวว่าสาวกของพระเยซูมีทั้งผู้ที่โง่เขลา, ปัญญาทึบและผู้ที่มีความจนสนทนาก็ดี เหมือนที่เรากำลังกล่าวร้ายเขาซ้ำเติมอีก แต่เราก็ต้องทำเช่นนี้ถ้าเราอยากจะดูภาพความเป็นอยู่ที่พระคริสต์ทรงประสบเมื่อพระองค์ทรงสอนอย่างครบบริบูรณ์ สาวกของพระเยซูคริสต์เป็นคนสามัญ แทนที่จะเป็นคนชั้นสูง ฉะนั้นพวกเขาจึงไม่มีพื้นความรู้สูงเท่ากับบุคคลอื่น ๆ เช่นนักปราชญ์ ทนาย ครู นี่เป็นอุปสรรคสำคัญ เพราะว่ามีหลายสิ่งหลายอย่างที่สาวกไม่สามารถจะเข้าใจเพราะว่าเขาไม่มีสติปัญญาสูงพอที่จะรับความจริงทุกข้อไว้ได้

แต่นั้นไม่ใช่อุปสรรคข้อเดียวเท่านั้น เหล่าสาวกมีความนึกคิดเรื่องชีวิตในด้านวัตถุ และมีความนึกคิดเกี่ยวกับพิธีต่าง ๆ ทางศาสนาซึ่งเป็นอุปสรรคขัดขวางไม่ยอมให้เขาเข้าใจความจริงทางวิญญาณ แต่ความรู้และความรู้ที่ผิดเป็นอุปสรรคสำหรับครู การไม่เข้าใจและความคิดที่ผิดเป็นเหมือนม่านกั้นความรู้ของเรา ครูทุกคนจำต้องเผชิญกับอุปสรรคสองอย่างเหมือนกับพระเยซู แม้ว่าพระคริสต์ทรงพระปรีชาสามารถสอนถึงความจริงอย่างแจ่มแจ้งชัดเจนก็ปรากฏว่าบุคคลสำคัญทางศาสนายูดาย สาวกสนิทของพระองค์และบุคคลสามัญไม่เข้าใจคำสอนของพระองค์บ่อย ๆ “พระองค์ทรงเลือกบุคคลในอนาคตแต่พวกเขาไม่สามารถเข้าใจได้และไม่สามารถอธิบายให้คนอื่นทราบถึงหลักแห่งความเชื่อของเขา ตลอดเวลาที่พระเยซูทรงสั่งสอนพวกเขาเป็นเวลาสามปีพวกเขาทำให้พระองค์ทรงผิดหวังเสมอ (7) ตัวอย่างที่ดีที่สุดเรื่องพวกสาวกไม่เข้าใจคำสอนของพระองค์ เรื่องธรรมชาติของพระราชาณาจักรของพระเจ้า แม้ว่าพระคริสต์ทรงกล่าวถึงพระราชาณาจักรของพระองค์ว่าเป็นสถานที่ส่วนบุคคล สิ่งที่อยู่ในจิตใจของมนุษย์ เกี่ยวข้องกับกิจวัตรประจำวันของมนุษย์ คนส่วนมากหวังใจว่าพระองค์จะทรงตั้งพระราชาณาจักรด้วยฤทธิ์อำนาจเหมือนพระมหากษัตริย์ในสมัยนั้น แม้แต่สาวกที่สนิทที่สุดของพระ

คริสต์ เช่นยากอบและยอห์นก็มีความเห็นเช่นเดียวกันนี้ เพราะเขาอนึ่งเบื้องพระหัตถ์ขวาและเบื้องพระหัตถ์ซ้ายในอาณาจักรของพระคริสต์ นั่นก็คือเขาขอเป็นนายกรัฐมนตรีและรองนายกรัฐมนตรี

ปรากฏว่าบุคคลส่วนมากไม่เข้าใจคำสอนของพระคริสต์ เรื่องการฟื้นคืนพระชนม์ของพระคริสต์และการฟื้นคืนจากความตายของคริสเตียนทุกคน แม้ว่าพระองค์จะได้ทรงสอนพวกเขาว่าพระองค์เองจะทรงฟื้นคืนจากความตายในวันที่สามก็ดูเหมือนว่าไม่มีใครเชื่อเช่นนั้นเลย อันที่จริงพวกเขา ก็แปลกใจเมื่อพระคริสต์ทรงฟื้นคืนมาจากความตาย ดังที่เราเห็นแล้วว่า สาวกคนหนึ่งชื่อโธมา ต้องอ้างหลักฐานพิเศษเพื่อให้เขาเชื่อว่าพระคริสต์ทรงฟื้นคืนมาจากความตาย บุคคลบางคนไม่เข้าใจพระประสงค์ของการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์ เพราะว่าอาจารย์เปาโลเคยกล่าวว่าไม่กางเขนเป็นอุปสรรคขัดขวางพวกเขาให้ คำสอนอีกข้อหนึ่งที่สำคัญเท่ากับการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์คือเงื่อนไขของการเป็นสาวกไม่มีผู้ที่เข้าใจดี แม้แต่ในโคโลแอส ผู้มีความรู้ดีก็ยังไม่เข้าใจ

แม้ว่าพระคริสต์ทรงสอนอย่างแจ่มแจ้งชัดเจน และทรงแสดงความรู้สึกให้เห็นอย่างเด่นชัดเพียงไร ก็ตามบางครั้งคนที่ฉลาดปราศรัยเปรี๊ยะที่สุดและสนใจในคำสอนของพระคริสต์มากที่สุดก็ยังไม่สามารถเข้าใจความหมายของคำสอนนั้น ไม่มีความจริงเลยถ้าจะกล่าวว่าการที่พระองค์ทรงสั่งสอนพระองค์ทรงผิดหวังในการที่พวกเขาไม่สามารถเข้าใจถึงคำสอนที่พระองค์ได้ทรงสอน ถ้าเหตุการณ์เช่นนั้นเกิดขึ้นกับพระองค์เราก็ไม่ควรจะแปลกใจเลย ถ้าเหตุการณ์เช่นนั้นเกิดขึ้นกับเราด้วยเหมือนกัน เพราะพระองค์ไม่ทรงยอมให้สิ่งเหล่านี้ทำให้พระองค์ทรงท้อถอย เราก็ไม่ควรรู้สึกท้อถอยเมื่อเกิดเหตุเช่นนั้นขึ้นกับเราด้วย เราควรมีความอดทนเช่นเดียวกับพระองค์ เราควรจะพูดกับนักเรียนของเราเหมือนกับที่พระเยซูตรัสกับเปโตรว่า “ท่านคือเปโตร, ท่านจะเป็นเปโตรซึ่งเปรียบเหมือนหิน

6. คนที่มีความรังเกียจ

ดูเหมือนว่าการที่พระคริสต์ต้องสอนสาวกที่ยังไม่ดีพร้อม เป็นคนบาปและเป็นคนใจร้อน, สมองทึบ ก็เพียงพอแล้วโดยไม่ต้องเผชิญกับปัญหายุ่งยากอื่น ๆ อีก เราต้องนึกภาพของสาวกให้สำเร็จความรู้สึกภายในจิตใจของสาวกไม่เหมาะสมกับความจริงที่พระคริสต์ทรงสอนเขา ความรู้สึกรังเกียจเกิดขึ้นแก่สาวกทุกคนบางคนน้อยบางคนมาก

ยอห์นมีความรู้สึกรังเกียจมาก จนกระทั่งเขาไม่เต็มใจที่จะให้คนอื่นที่ไม่อยู่ในพวกเขาจับไล่ปีศาจร้ายและทำความดี (มาระโก 9:38) ความจริงความรู้สึกรังเกียจเป็นรากของปัญหาบางข้อที่เราได้กล่าวมาแล้วในคำอุปมาของผู้หว่าน พื้นดินชนิดแรกซึ่งเป็นที่ดินแข็ง เมล็ดพืชไม่สามารถเกิดขึ้นได้ (มัทธิว 13:3-23)

นี่เป็นตัวอย่างอันเด่นชัดที่แสดงให้เห็นถึงความรังเกียจ หรือจิตใจที่ไม่ยอมเปิดรับฟังคำสอนพระเยซูได้ทรงเผชิญกับบุคคลชนิดนี้ พระองค์จึงได้ทรงยกอุปมาเกี่ยวกับคนเหล่านี้ เพราะว่าพระองค์

เองได้ทรงเผชิญกับปัญหาความต้องการแห่งชีวิต พระองค์จึงได้ทรงสั่งสอนเรื่องนี้แก่ประชาชน สิ่งนี้เป็นสิ่งที่ครูโรงเรียนรวีวารศึกษาทุกคนจะต้องเผชิญในทุกครั้งที่เขาสอน ไม่ว่าเรื่องที่ครูสอนนั้นจะเกี่ยวกับการบังเกิดใหม่ การถวายทรัพย์ต่อพระเจ้า ความพอเหมาะพอควรในความประพฤติหรือเกี่ยวกับเรื่องอื่นใดก็ตามจะมีพื้นฐานวิธีปฏิบัติ และความรังเกียจคอยคิดกันไม่ให้นักเรียนเปิดจิตใจออกรับความรู้ คนที่ไม่มีความรังเกียจเลยนั้นหาได้ยากมาก การไม่ยอมให้ผู้อื่นทำตามใจชอบนั้นเลวร้ายยิ่งกว่าความไม่รู้เสียอีก เมื่อพระเยซูตรัสถึงเรื่องการฟื้นขึ้นมาจากความตาย พวกเขาดูกายชั้นสูงซึ่งยึดเหตุผลเป็นหลักปฏิบัติได้แสดงอาการเยาะเย้ยพระองค์โดยตั้งคำถามพระองค์ว่าหญิงซึ่งมีสามีเจ็ดคนนั้นเมื่อพวกเขาตายไปหมดแล้วและเกิดมาใหม่ใครจะได้เป็นสามีของหญิงผู้นั้น ในสมัยนั้นพวกเขาดูกายเป็นคนมีความรู้ หัวสูงและเป็นนักวิจารณ์ เมื่อพระเยซูทรงเล่าให้พวกเขาฟังถึงความรักของพระเจ้าที่ทรงมีต่อมนุษย์ทุกคนทั้งคนดี และคนบาปพระองค์ก็ต้องเผชิญกับพวกฟาริสีซึ่งมีความฉลาดและคิดว่าตนมีศีลธรรมดีกว่าคนอื่น และไม่อยากจะคบค้าสมาคมกับคนสามัญเพราะคิดว่าตนเองดีกว่าพวกนั้นมาก ดังนั้นพระองค์จึงทรงเล่าเรื่องบุตรชายผู้สุรุ่ยสุร่าย และเรื่องความแตกต่างในการอธิษฐานของพวกฟาริสีและพวกเก็บภาษี เมื่อนักปกครองหนุ่มคุกเข่าลงตรงพระพักตร์พระเยซูและทูลถามพระองค์อย่างสุภาพต่อมัวถึงเรื่องจะทำอย่างไร จึงจะได้ชีวิตนิรันดร์ นั้นดูเหมือนกับว่าเขาเป็นผู้เปิดจิตใจรับคำสอนของพระองค์ แต่เมื่อพระเยซูตรัสตอบว่าให้เขาขายสิ่งของทั้งหมดที่เขาเป็นเจ้าของแลกเงินยากจนแล้วติดตามพระองค์ไป ชายหนุ่มผู้นั้นก็เปลี่ยนความตั้งใจและมีสีหน้าโศกเศร้าทันทีและเขาก็ “ออกไปเป็นทุกข์เพราะเขามีทรัพย์สิ่งของเป็นมาก” (มาระโก 10:22)

พระเยซูทรงเผชิญกับสาวกที่มีความรังเกียจผู้อื่นด้วยวิธีที่กล่าวมาแล้วนั้น คนเหล่านั้นอยากจะให้เขาเองได้รับประทานอิมและให้หายจากโรค แต่เขาไม่ยอมสูญเสียทรัพย์สมบัติของเขาและไม่ยอมให้ทางดำเนินชีวิตของเขาเปลี่ยนแปลงไป ทุกวันนี้นักบุญทั่วโลกมีความรู้สึกเช่นเดียวกับคนเหล่านั้นด้วย มนุษย์ส่วนมากอยากจะให้พระเยซูทรงรักษาโรคของเขาและอยากจะเป็นคนพ้นจากการรับโทษชั่ววันนิรันดร์ แต่เมื่อเขาได้ยินคำสอนถึงเรื่องการกลับใจเสียใหม่ การปรนนิบัติพระคริสต์และการเสียสละเขาก็ไม่สนใจและกลับหันหลังให้พระคริสต์ การชักชวนคนให้กลับใจเสียใหม่นั้นยากมาก เมื่อเขาไม่เต็มใจที่จะกลับใจ นักเรียนที่มีความรังเกียจและไม่เต็มใจที่จะใคร่ครวญคำสอนของพระเจ้านั้นเป็นอุปสรรคใหญ่หลวงที่สุดของครู

7. คนจับจด

ถ้าสาวกของพระคริสต์สามารถปรนนิบัติพระคริสต์ตามที่เขาเข้าใจ และได้รับไว้อย่างซื่อสัตย์ด้วยความเต็มใจจะดีมากทีเดียว แต่พวกเขาไม่ได้ทำดังนี้เลย เพราะว่ามีมนุษย์เป็นคนบาปเขาจึงมีความตั้งใจ, ความรู้ฉลาดและความรักใคร่ไม่สมบูรณ์ นี่เป็นความจริงสำหรับพวกสาวกและผู้อื่นในสมัยนั้น

ด้วย คนเป็นจำนวนมากในสมัยนั้นที่อยากจะปรนนิบัติพระคริสต์ ไม่เต็มใจสละทุกสิ่งทุกอย่างและเผชิญกับความทุกข์ลำบากซึ่งคนที่อยากเป็นสาวกของพระคริสต์ควรทำได้เลย ความสนใจในพระกิตติคุณของบุคคลบางคนลดลง และแม้แต่มิตรสหายที่ดีที่สุดบางคนของพระคริสต์ก็ยังลังเลที่จะติดตามพระองค์ ภาพที่พระองค์ได้ทรงวาดไว้เรื่องพีซ เมล็ดที่ตกบนทางและงอกขึ้นเร็ว แต่ถูกแสงแดดเผาให้เหี่ยวไปนั้นก็หมายถึงสิ่งที่พระองค์ต้องประสบ

สมัยนี้ก็เหมือนกับสมัยโน้น การทดลอง ความทุกข์ลำบาก การถูกข่มเหงทำให้บุคคลที่ติดตามพระองค์ลดน้อยลงนักศาสนาชื่อมาร์ควิส (Marquis) กล่าวว่า “บุคคลหลายคนเริ่มต้นปรนนิบัติพระเยซูคริสต์เจ้า แต่ภายหลังใจอันร้อนรนของเขาก็หมดสิ้นไป แล้วเขาก็เลิกติดตามพระองค์แม้พระเยซูเองก็ไม่ทรงสามารถชักชวนพวกเขาให้ปรนนิบัติต่อไปได้ พระคริสต์ทรงสอนคนเป็นจำนวนมากหลาย ๆ พันคนอย่างดีที่สุดเป็นเวลาสามปี แต่ในที่สุดมีสาวกที่พระองค์เชื่อถือได้เพียงหนึ่งร้อยยี่สิบคนเท่านั้น แต่บุคคลหนึ่งร้อยยี่สิบคนนี้พระองค์ก็ต้องทรงหนุนใจ พวกเขาโดยการสั่งสอนเป็นเวลาสี่สิบวันภายหลังจากที่พระองค์ทรงฟื้นขึ้นมาจากความตายแล้ว (8) นี่เป็นภาพอันน่าสลดใจของผลแห่งการสอนของพระบรมครู ทุกวันนี้ดูเหมือนว่าผู้ที่มีความรู้บ้าง และมีความเข้าใจเกี่ยวกับศาสนายังสามารถสอนได้ผลดีกว่าพระบรมครูอีก

ตัวอย่างที่เด่นชัดที่แสดงให้เห็นถึงความอ่อนแอของผู้ที่อยากจะปรนนิบัติพระคริสต์ คือเรื่องนักปกครองหนุ่มผู้ร้ายคนหนึ่งซึ่งเราได้กล่าวถึงแล้ว เขามีความรู้และความสนใจมาก แต่เขาไม่เต็มใจสละทรัพย์สินสมบัติของเขาเพื่อปรนนิบัติพระคริสต์ ไม่เคยมีชายหนุ่มคนใดเลยที่ละทิ้งโอกาสที่ดีเพื่อมิตรภาพ การรับใช้ และการมีชื่อเสียง ตัวอย่างอีกเรื่องหนึ่งซึ่งเรากล่าวถึงแล้วคือเปโตรแม้ว่าเขาปฏิญาณว่าเขาจะเป็นคนซื่อสัตย์จนตายเขาก็ละทิ้งพระคริสต์ หันหลังให้พระองค์และได้ปฏิเสธพระองค์อย่างหยาบคายเมื่อเขาเผชิญหน้ากับพวกศัตรู

ครั้งหนึ่งขณะที่พระคริสต์ทรงเทศนาเมื่อคนเป็นจำนวนมากได้หันหลังให้พระองค์ พระองค์ตรัสถามสาวกอย่างสิ้นหวังว่า “ท่านทั้งหลายจะกลับถอยไปด้วยรี?” (ยอห์น 6 :67) ภายหลังที่พระองค์ทรงถูกตรึงบนไม้กางเขน สาวกที่สนิทที่สุดของพระองค์กลับไปทำงานของเขาตามเดิม เพราะเขารู้สึกว่าพระคริสต์และพวกเขาได้พ่ายแพ้แล้ว “สาวกสิบเอ็ดคนวิ่งออกจากกรุงเยรูซาเล็มเหมือนแกะ ที่แตกตื่นเข้าไปหลบซ่อนตามเงามืดเพื่อให้พ้นอันตราย” (9)

ถ้าเหตุร้ายเหล่านี้เกิดขึ้นกับพระเยซู ผู้ทรงเป็นพระบรมครูผู้ทรงพระปรีชาสามารถกว่ามนุษย์คนหนึ่งคนใดแล้วและทำให้พระคริสต์ทรงรู้สึกผิดหวังแล้ว เราก็ไม่ควรแปลกใจเมื่อมีเหตุร้ายเช่นนั้นเกิดขึ้นกับเรา และทำให้งานของเราเกิดผลน้อย เมื่อเราคิดถึงความจริงว่าการชวนเด็กมาเรียนพระคัมภีร์

นั่นง่ายแต่การชักชวนให้เขามาเรียนอย่างสม่ำเสมอ นั้นยาก เมื่อเด็กที่อยู่ในวัยรุ่นซึ่งเคยมาเรียนรวีวารศึกษาหยุดเรียนเราควรจำสิ่งที่เกิดขึ้นแก่พระบรมครูและให้สิ่งนั้นเป็นเครื่องหนุนใจเรา

ถ้าผู้อ่านอ่านบทนี้แล้วจะรู้สึกบังเกิดความท้อถอยก็ควรจำไว้ว่า แม้พระคริสต์เองก็ต้องเผชิญกับความลำบาก และความทุกข์ยากพระองค์ทรงปฏิบัติงานด้วยความอดทนและทรงปั้นให้พวกสาวกเป็นนักเทศน์และครูที่สามารถปฏิบัติงานได้ผลดียิ่ง ที. อาร์. โกลเวอร์ (T. R. Glover) กล่าวว่า “การอัศจรรย์อันใหญ่หลวงที่สุดในประวัติศาสตร์ก็คือการเปลี่ยนแปลงในพวกสาวกซึ่งเกิดจากการสอนและความสัมพันธ์กับพระคริสต์” (10) การสอนและการฟื้นคืนมาจากความตายของพระคริสต์ และพระวิญญาณบริสุทธิ์หนุนใจพวกสาวกให้ออกไปสั่งสอนมนุษย์ทั่วโลก สาวกสิบสองคนได้สละชีวิตของเขาในการเผยแพร่ข่าวประเสริฐเรื่องความรอด เขาเริ่มสอนคริสต์ศาสนาซึ่งในที่สุดได้เผยแพร่ให้คนทราบไปทั่วโลก “ถ้าเราตรวจสอบผลการสอนของพระคริสต์เราจะตระหนักว่าพวกสาวกที่พระเยซูทรงสอนเป็นครูที่ดีที่สุดที่โลกเคยมีมา สาวกสิบสองคนนี้ได้สอนถึงวิธีเปลี่ยนแปลงชีวิตของมนุษย์โดยสิ้นเชิง” (11) เพราะเหตุนี้บางคนจึงพูดว่า “คนเหล่านั้นที่เป็นพวกคว่ำแผ่นดิน” (กิจการ 17:6) ต่อไปเราจะพิจารณาว่าพระคริสต์ทรงปั้นให้พวกสาวกมีอุปนิสัยดีได้อย่างไรในบทเรียนบทที่สองนี้ให้เราพยายามทำสิ่งสามประการ ประการแรกให้เราตรวจสอบนักเรียนของเราซึ่งมีนิสัยคล้าย ๆ กับสาวกของพระคริสต์ ประการที่สองให้เราเข้าใจอย่างชัดเจนว่าการทำงานของเราคืออะไร ประการที่สามเราได้รับการหนุนใจให้ปฏิบัติงานของเราอย่างซื่อสัตย์.

บทที่ 2 คำถาม

1. จงแบ่งแยกพวกสาวกตามอุปนิสัยของเขา อธิบายว่าเขามีอุปนิสัยเป็นอย่างไร?
2. เราจะช่วยนักเรียนแต่ละคนที่เราสอนให้มีอุปนิสัยเจริญขึ้นได้อย่างไร?
3. จงเลือกนักเรียนที่ท่านสอนห้าคนแล้วบรรยายอุปนิสัยของเขา (นักเรียนที่ท่านสอนในโรงเรียนรวีวารศึกษา)
4. จงเลือกคนในพระคัมภีร์อย่างน้อยสองคน เช่น ซักกายและมาเรีย มัธดาลา แล้วก็บรรยายถึงอุปนิสัยของเขา
5. การเป็นคนบาปหมายความว่าอย่างไร? การเป็นคนบาปนั้นบังเกิดผลร้ายแก่อุปนิสัยและบุคลิกลักษณะของผู้นั้นอย่างไรบ้าง?
6. การเป็นคนที่มีความรู้น้อยเป็นความผิดบาปไหม? จงให้เหตุผลในคำตอบของท่าน
7. ทำไมคนจึงมีความรังเกียจผู้อื่น?
8. เราจะช่วยคนที่มีความรังเกียจคนต่างชาติได้อย่างไร?
9. ในปัจจุบันนี้คนมีความรังเกียจอะไรบ้าง?
10. ท่านรู้หรือไม่ว่าทำไมในสมัยพระเยซูพวกยิวคหาห์จึงรังเกียจพวกสะมาเรีย?
11. ทำไมคนเป็นจำนวนมากจึงรู้สึกลำบากใจในกิจการงานที่เขาได้รับมอบหมายให้ทำ? ทำไมคนจึงมีใจโลเลไม่มั่นคง?
12. จงพิจารณาถึงจิตใจอัน โลเลไม่มั่นคงของนักปกครองหนุ่ม (มาระโก 10:22)
13. ท่านรู้หรือไม่ว่าทำไมคนเป็นจำนวนมากจึงพากันละจากพระเยซูและปฏิเสธไม่ติดตามพระองค์อีกต่อไป?
14. ทำไมสาวกของพระเยซูจึงไม่สามารถเข้าใจคำสอนของพระองค์?
15. จงบรรยายให้เห็นจริงว่าพวกสาวกทั้งสิบสองคนมีใจโน้มเอียงไปในทางผิดบาป.

บทที่ 3 ความมุ่งหมายในการสอนของพระคริสต์

สิ่งสำคัญสิ่งหนึ่งที่ช่วยในการสอนก็คือ ความมุ่งหมายในการสอนที่ละเอียดและชัดเจน ครูหลายคนสอนโดยไม่มีความมุ่งหมายที่แน่นอน เขาสอนเฉพาะสิ่งที่เขาต้องสอนเท่านั้น การกระทำเช่นนี้ทำให้ครูและนักเรียนขาดความสนใจ ถ้าครูและนักเรียนขาดความมุ่งหมายก็จะไม่มีจุดมุ่งหมายที่แน่นอน ไม่เห็นเหตุการณ์ในระยะไกลและไม่มีจุดประสงค์ ยิ่งกว่านั้นเขายังขาดความรู้ในการหยั่งผลแห่งคำสอนของเขา เขาไม่มีจุดมุ่งไปยังที่แห่งใดเลยและเขาเองก็ไม่รู้ว่าเขาถึงจุดที่เขาต้องการแล้วหรือยัง

พระเยซูไม่ทรงเป็นเช่นนั้น พระองค์ไม่ได้ทรงสอนเพราะพระองค์ทรงถูกขอร้องเท่านั้น พระองค์ทรงสอนเพราะพระองค์ทรงมีจุดมุ่งหมาย และพระองค์ทรงมีจุดสุดท้ายอันแน่นอน ที่จะต้องทรงทำให้สำเร็จ พระองค์ทรงเข้าพระทัยดีว่าพระองค์ทรงต้องการสิ่งใด และพระองค์ก็ได้ทรงมุ่งหน้ากระทำงานสำเร็จ พระองค์ทรงรู้ว่าพระองค์จะทรงดำเนินไปทางไหน และพระองค์ก็ได้ทรงดำเนินไปตามทางนั้นด้วยความมั่นคงแน่นอนโดยไม่ยอมให้ความผิดหวังหรืออุปสรรคขัดขวางเลย “เราได้มาเพื่อเขาทั้งหลายจะได้ชีวิต” (ยอห์น 10:10) พระองค์ทรงแสวงหาทางที่จะ “เปลี่ยนชีวิตของพวกเขาของพระองค์และให้พวกเขาเป็นผู้เปลี่ยนชีวิตคนอื่น ๆ และก่อตั้งสังคมมนุษย์ขึ้นใหม่” (1) มีหลายสิ่งหลายอย่างรวมอยู่ในความมุ่งหมายอันสำคัญข้อนี้ด้วย

1. ก่อรูปอุดมคติอันถูกต้อง

อุดมคติเป็นกำลังที่มีอำนาจและไม่มีความกลัวสำหรับเสริมสร้างอุปนิสัย อุดมคติจัดสรรคแผนการณำทางดำเนินชีวิตและควบคุมความประพฤติของเราทั้งหมด แรงกระตุ้นแห่งสัญชาตญาณส่วนใหญ่ก็ถูกรอบครอบง้อมโดยอุดมคติด้วย หนุ่มสาวปฏิเสธไม่ดื่มเหล้า, ไม่สูบบุหรี่ หรือไม่เดินร่า เพราะอุดมคติที่เขาอยู่เป็นส่วนใหญ่ เด็กหนุ่มสาวที่ต่อต้านการชักชวนของเพื่อนได้ก็เพราะเขาารู้สึกถึงความจริงที่ว่าบรรพบุรุษของเขาไม่เคยมีผู้ใดได้กระทำผิดเช่นนั้นเลย ดับบลิว. เอส. เอทเธอร์น (W. S. Athearn) กล่าวถูกต้องทีเดียวว่า “อุดมคติคือลูกธนูที่ชักธรรมชาติดั้งเดิมของเราให้ขึ้นสู่ระดับที่สูงขึ้น” อุดมคติทำให้อารมณ์ปรารถนาและความตั้งใจอันแน่วแน่ของเราบังเกิดผล

คำปฏิญาณของคริสเตียนสามคนซึ่งอุทิศทรัพย์สินและอุทิศตนเองเป็นผู้รับใช้พระเจ้านั้น อาจจะบังเกิดผลไม่เหมือนกันเลย ถึงแม้ว่าเขาจะมีความจริงใจเท่ากัน คนหนึ่งอาจจะมีความคิดว่าเขาจะถวายของก็ต่อเมื่อเขารู้สึกอยากถวาย และไม่รู้สักว่ามีสิ่งใดเป็นข้อผูกมัดนอกจากว่านักเทศน์จะได้เสนอต่อเขา คนที่สองอาจจะเชื่อเรื่องถวายเงินหนึ่งในสิบส่วนไม่มากหรือน้อยกว่านั้น และไม่มี

ว่าเขาจะมีรายได้มากน้อยเพียงไรก็ตาม คนที่สามอาจจะคิดว่าทุกสิ่งทุกอย่างเป็นของพระเจ้า และถ้าเขามีรายได้มากเขาก็ถวายพระเจ้าแก่ส่วนในสิบส่วน อุดมคติทำให้ความตั้งใจแน่วแน่ของเขามีผลลัพธ์ต่างกัน ความรู้ที่ถูกต้องจำเป็นสำหรับการดำเนินชีวิตที่ถูกต้อง ผู้หนึ่งผู้ใดจะดำรงชีวิตอยู่ดีกว่าความรู้ของเขาไม่ได้ ความประพฤติที่ถูกต้องเกิดจากความเข้าใจที่ถูกต้อง ผู้ที่ช่วยคนอื่นให้มีอุดมคตินั้นเป็นผู้ที่ตัดสินใจว่าผู้ที่เขาช่วยนั้นจะทำอะไรต่อไปในอนาคต

พระเยซูทรงมีพระประสงค์ที่จะก่อให้เกิดอุดมคติขึ้น “เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจงเป็นผู้ดีรอบคอบ, เหมือนอย่างพระบิดาของท่านผู้อยู่ในสวรรค์นั้นเป็นผู้ดีรอบคอบ” (มัทธิว 5:48) โดยเฉพาะอย่างยิ่งพระคริสต์ทรงพยายามให้มนุษย์เข้าใจอย่างแจ่มแจ้งถึงธรรมชาติของพระเจ้าและความรู้สึกที่พระเจ้าทรงมีต่อมนุษย์

พระคริสต์ทรงแสดงให้มนุษย์เห็นว่าพระเจ้าทรงเป็นพระบิดาที่รักซึ่งทรงเป็นทุกข์ในความผิดพลาดของมนุษย์มากที่สุด เรื่องอุปมาเกี่ยวกับเหรียญเงินหาย, แคะหาย เด็กหลงทาง เหล่านี้แสดงให้เห็นถึงความรู้สึกในจิตใจของพระเจ้าที่ทรงมีต่อมนุษย์ พระเยซูทรงแสดงให้มนุษย์เห็นว่าเขาจะเข้าไปในอาณาจักรสวรรค์ด้วยตัวของเขาเองเท่านั้นไม่พอ เขาจะต้องมีอิทธิพลแห่งจิตวิญญาณของพระเจ้าซึ่งได้บังเกิดใหม่ในตัวเขาด้วย เรื่องนี้เห็นได้ชัดในการสนทนาระหว่างพระเยซูกับนิโคเดมัส (ยอห์น 3:1-14) พระคริสต์ได้ทรงกล่าวเรื่องนี้ไว้โดยย่อในคำสอนบนภูเขา โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องหลักสำคัญแห่งความสุข, คุณสมบัติและวิธีปฏิบัติซึ่งบรรยายอุปนิสัยของประชาชนในราชอาณาจักรทั้งในด้านส่วนตัวและความสัมพันธ์กับผู้อื่น พระองค์ทรงเตือนประชาชนไม่ให้มีความเย่อหยิ่ง, ความโลภ, ไม่ให้โกรธเคืองกับพวกพี่น้อง และไม่ให้มองดูผู้หญิงด้วยความใคร่ พระองค์ทรงสอนปรัชญาเพื่อนำความประพฤติของเรา เพราะว่าความประพฤติเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดในชีวิตของเรา ดังที่ ดับบลิว. เจ. แมคกลอทลิน (W. J. Glothlin) คิดตัดสินใจขณะที่เขาได้ยินเสียงฟ้าผ่าชายผู้หนึ่งเดินตามเขามาในสวนสาธารณะตอนกลางคืน เขาคิดถึงปรัชญาแห่งชีวิตของชายผู้นั้นมากกว่าที่จะคิดว่าชายผู้นั้นมีรูปร่างใหญ่โต, เป็นชาวนิโกร หรือว่าถือปืนหรือเปล่าเสียอีก

ฝูงคนล้อมรอบพระเยซูเพราะว่าพระองค์ได้ทรงให้ความจริงเพื่อเลี้ยงจิตใจที่หิวกระหายของเขา ครุฑวิวารศึกษาอาจจะได้รับบทเรียนที่ดีจากความจริงข้อนี้ นักเรียนของเราจะมาเรียนกับเราถ้าเราเลี้ยงอาหารแห่งจิตใจของเขาอย่างสม่ำเสมอ เหมือนกับนกพวกหนึ่งที่อยู่ตอนกลางทวีปยุโรปซึ่งบินกลับมายังสถานที่เดิมของมันตรงตามเวลา เพราะว่าชายคนหนึ่งได้เขียนไว้ในพินัยกรรมของเขาก่อนตายว่าให้คนจัดหาอาหารไว้ให้มันเหล่านั้นกิน ณ ที่นั้นตามเวลาอย่างสม่ำเสมอ นักเรียนของเราที่เหมือนกัน เขาจะกลับมาเรียนกับเราอีกถ้าเราให้บางสิ่งที่มีคุณค่าสำหรับเขา ความรับผิดชอบในการจัดตั้งโรงเรียนวิวารศึกษาไม่ได้ขึ้นอยู่กับจำนวนคนที่มาเยี่ยม แต่ขึ้นอยู่กับการสอนและการไปเยี่ยม

เขียนเป็นข้อใหญ่ การที่จะทำให้นักมาเรียนนั้น ควรจะให้มีการแนะนำสั่งสอนเป็นแรงดึงจากภายใน และให้มีการชักชวนเป็นแรงดันจากภายนอกด้วย “ความกระตือรือร้น การเล่าเรื่องที่ น่าสนใจ การพูดที่ คล่องแคล่วเท่านั้นไม่เพียงพอที่จะก่อให้เกิดความรู้ขึ้นได้เลย แต่ต้องมีความประสงค์ที่จะสอนสิ่งที่จะ เป็นประโยชน์ต่อชีวิตของบุคคลด้วย” (2)

ในทุกวันนี้ถ้าการสอนของเรามีข้อเน้นเกี่ยวกับการแก้ไขปัญหาและการดำเนินชีวิตแล้วเราก็ อย่าลืมที่จะปลูกฝังความจริงเรื่องพระเจ้าไว้ในจิตใจของนักเรียนของเราแล้วเสริมสร้างอุดมคติแห่ง ชีวิตให้แก่พวกเขาด้วย อุดมคติที่ยิ่งใหญ่หรือความรู้สึกทางจิตใจเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการรวมชีวิตเป็น อันหนึ่งอันเดียวกัน นักจิตวิทยากล่าวว่า “ผู้ใดมีความคิดในจิตใจอย่างไร เขาก็เป็นอย่างนั้น” (สุภาษิต 23:7)*

2. ก่อให้เกิดความเชื่อมั่นอย่างรุนแรง

พระเยซูไม่ได้ทรงสั่งสอนเพียงแต่ให้เราที่มีความรู้เกี่ยวกับเรื่องจิตวิญญาณและศีลธรรมจรรยา เท่านั้น พระองค์ทรงรู้ดีว่าคำบอกเล่าเท่านั้นยังไม่เพียงพอที่จะสามารถมีชัยชนะเหนือแรงกระตุ้นแห่ง สัตว์ชาติญาณและสิ่งแวดล้อมอันชั่วร้าย ใครคนหนึ่งอาจจะมีความรู้มากเกี่ยวกับเรื่องความชั่วร้ายของ ความวิปริตทางกามารมณ์, อันตรายของการดื่มสุรา อันตรายของการเล่นการพนัน แต่กระนั้นเขาก็ยัง มั่วสุมอยู่กับสิ่งเหล่านั้นบางอย่างหรือทุกอย่างเลย เราจะพบคนหลายคนอยู่ในแหล่งอบายมุขทั้ง ๆ ที่ คนเหล่านั้นมีความรู้เรื่องคุณความดี และความบริสุทธิ์เป็นอย่างดี ชายจรจัดคนหนึ่งเดินเข้าไปใน บริเวณวิทยาลัยแห่งหนึ่งแล้วเขาก็อ่านหนังสือภาษากรีกอย่างคล่องแคล่วเท่า ๆ กับภาษาอังกฤษ เมื่อ นักเรียนพากันมามุ่งดูเขา ๆ ก็อดหมวกออกส่งไปรอบ ๆ ขอสตางค์จากนักเรียนเพื่อเอาเงินนั้นไปซื้อ เหล้าดื่มอีก

มีผู้กล่าวว่า นักศึกษาในวิทยาลัยบางคนก็ได้มั่วสุมกับความชั่วร้ายอย่างเปิดเผย ผู้ที่ได้รับ ปริญญาจากวิทยาลัยมากกว่าห้าร้อยคนได้รับการช่วยเหลือให้พ้นจากถิ่นสกปรกในนิวยอร์ก นักศึกษา บางคนเหล่านั้นได้ไปในถิ่นสกปรกก็เพื่อช่วยคนที่อยู่ที่นั่นให้มีชีวิตดีขึ้น แต่ในที่สุดเขาเองได้ตกลงไป ในแหล่งชั่วร้ายนั้น เปล่าเลย, พระบรมครูไม่ได้ทรงเชื่อว่าความรู้อย่างเดียวสามารถแก้ไขปัญหาลึกลับ ทุกอย่างได้ เมื่อพระคริสต์ตรัสว่า “ความจริงนั้นจะกระทำให้นานทั้งหลายเป็นไทย” (ยอห์น 8:32) พระองค์ตรัสแก่พวกเขาว่าซึ่งเชื่อในพระองค์ และพระองค์ทรงสอนพวกเขาว่าการเป็นไทยนั้นขึ้นอยู่กับ ความเชื่อฟังของเขาต่อพระคำรัสของพระองค์

* ข้อความนี้ไม่มีในพระคัมภีร์ภาษาไทย เพราะฉะนั้นจึงแปลมาจากฉบับภาษาอังกฤษ

ดังนั้นพระคริสต์จึงทรงสั่งสอนพวกสาวกให้บังเกิดความมั่นใจและรู้เรื่องความจริงด้วย หรืออีกนัยหนึ่งพระองค์ทรงรู้ว่าการกระตุ้นให้เกิดความรู้สึก และการทำให้ความรู้สึกเจริญขึ้นนั้นเป็นสิ่งที่จำเป็นมากจุมงหมายอันสุดท้ายของพระองค์ก็คือความตั้งพระทัย พระองค์ทรงเข้าพระทัยเช่นเดียวกับเราว่าการที่จะทำให้ความจริงบังเกิดผลดีที่สุดนั้นจะต้องให้คนมีความสนิทสนมกัน และมีความเข้าใจเรื่องความจริงด้วยความรู้สึกในสิ่งที่เหมาะสมที่ควรนั้นจะต้องเจริญขึ้นดังที่ คัมบลิว. เอ. สไควร์ส (W. A. Squires) กล่าวว่า “พระองค์ทรงสนพระทัยกับทุกสิ่งในชีวิตของสาวก ไม่ใช่ทรงสนพระทัยเฉพาะแต่การดำเนินความคิดของพวกเขาเท่านั้น” พระองค์ทรงอบรมชีวิตของสาวกในด้านอารมณ์เท่า ๆ กับในด้านความรู้เหมือนกัน (3) ด้วยพระประสงค์ดังนี้พระองค์จึงทรงพยายามทำให้คนสนใจในเรื่องที่พระองค์ทรงเล่าและทรงปรารถนาที่จะบอกเล่าถึงเรื่องนั้นให้เขาฟังด้วย คำถามที่พระองค์ทรงถามติดปากก็คือ “ท่านทั้งหลายคิดเห็นอย่างไร?” (มัทธิว 18:12) และ “พวกท่านคิดเห็นอย่างไรด้วยเรื่องพระคริสต์?” (มัทธิว 22:42) ขณะที่พระองค์ทรงจูงใจเขาให้ตรึกตรองถึงเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ความสนใจของเขาก็จะถูกกระตุ้นขึ้น และความเชื่อมั่นก็จะฝังลึกลงไปในจิตใจของเขา นอกจากนี้ พระองค์ยังทรงขอร้องให้พวกเขามีความรักและความรู้สึกอันอ่อนโยนด้วย ตัวอย่างที่ดีซึ่งแสดงให้เห็นความจริงข้อนี้ก็คือเมื่อพระองค์ทรงพยายามที่จะฝังความรักภักดีในจิตใจของเปโตรโดยตรัสถามเขาถึงสามครั้งว่า “ท่านรักเรามากกว่าคนเหล่านี้หรือ?” (ยอห์น 21:15)

นอกจากนั้นพระคริสต์ยังทรงกล่าวถึงความเกลียดชังด้วย เพื่อให้ความเชื่อมั่นฝังลึกลงไป ในจิตใจของประชาชน พระองค์ได้ทรงกล่าวถึงความกลัวนรก และความกลัวความผิดบาปและพระองค์ได้ทรงเน้นถึงรางวัลและโทษซึ่งพวกเขาจะได้รับ เมื่อพระองค์ตรัสถึงคำพิพากษาที่จะมาถึงในวันข้างหน้า พระองค์ตรัสถึงคนที่ถูกจับออกไปทิ้งในที่มืดภายนอกว่า “มีแต่การร้องไห้ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน” (มัทธิว 25:30)

การเน้นเช่นนี้ทำให้คนมีความรู้สึกที่พวกสาวกที่ได้ฟังคำสอนของพระคริสต์ นั้นเกิดมีใจร้อนรนที่จะประพฤติตามคำสอนของพระคริสต์ เพราะพวกเขาตระหนักว่าคำสอนของพระคริสต์เป็นสิ่งสำคัญและเป็นความจริง พระคริสต์ทรงทำให้ความรู้เจริญขึ้นเพื่อต่อสู้กับสิ่งต่าง ๆ เราผู้เป็นครูดำเนินตามตัวอย่างของพระคริสต์ในข้อนี้ได้ ถ้าคำสอนของเราบังเกิดผลนักเรียนก็จะเดินออกจากห้องเรียนด้วยความรู้สึกถึงคุณค่าของสิ่งที่เขาได้เรียนอย่างซัดแจ้ง และมีความตั้งใจแน่วแน่ที่จะปฏิบัติสิ่งนั้น โดยการสอนเช่นนี้เท่านั้นที่ทำให้ครูมีจุมงหมายซึ่งจำเป็นจะต้องมีในสมัยที่คนไม่ได้ฝึกฝนในศาสนา คำสอนควรจะเป็นเครื่องหนุนความเชื่อมั่นมากกว่าทำให้ความเชื่อถดถอยลง หนุ่มสาวควรจะมีจิตใจเข้มแข็ง เพื่อจะได้สามารถดำเนินชีวิตในทางที่ดีท่ามกลางสิ่งแวดล้อมอันชั่วร้ายได้ เมื่อบิดาของลูคยาร์ด คิปลิง (Rudyard Kipling) พาลูกชายของเขาไปเที่ยวทางเรือ มีผู้มาบอกเขาว่าลูกชายของเขาเป็น

ขึ้นไปบนเสากระโดงเหนือฟ้าและลูกของเขาจะต้องตายแน่ ๆ ถ้าเขาปล่อยไม้ที่เกาะไว้นั้น บิดาของเขาตอบว่า “แต่ลูกชายของฉันจะไม่ปล่อยไม้ที่เกาะไว้นั้น” เราควรจะช่วยนักเรียนของเราให้มีความเชื่อมั่นมากยิ่งขึ้น เพื่อว่าเขาจะได้ไม่ปล่อยให้ความเชื่อมั่นของเขาเสื่อมถอยลง

3. กลับใจมาหาพระเจ้า (4)

งานสำคัญสิ่งแรกของครูก็คือการผูกพันนักเรียนไว้กับพระเจ้าอย่างเหมาะสม นี่เป็นการปฏิบัติขั้นต้นทางศาสนาของแต่ละบุคคลและเป็นสิ่งที่สำคัญยิ่งสิ่งหนึ่ง การเรียนจะสมบูรณ์เต็มที่ไม่ได้ถ้าไม่มีการตอบ การสอนถึงเรื่องศาสนาก็จะไม่สมบูรณ์เต็มที่เช่นเดียวกันถ้าไม่มีผู้ตอบรับพระเจ้า คนไม่อาจจะมีความสัมพันธ์กับตนเอง หรือกับผู้อื่นอย่างถูกต้องได้เลย เว้นเสียแต่ว่าเขาจะได้มีความสัมพันธ์อย่างถูกต้องกับพระเจ้าเสียก่อน นี่เป็นรากฐานสิ่งเดียวเท่านั้นที่จะร่วมชีวิตเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันได้อย่างแท้จริง ชีวิตคนเราเปรียบเหมือนกับเข็มซึ่งเป็นเหมือนกับแม่เหล็กซึ่งหันเหไปมาจนกระทั่งชี้ไปทางทิศเหนือจึงหยุดนิ่ง ชีวิตของเราจะตั้งรากฐานมั่นคงก็ต่อเมื่อได้มีความสัมพันธ์กับพระคริสต์แล้วเท่านั้น จอช บิลลิงส์ (Josh Billings) กล่าวถูกต้องทีเดียวว่า “เราไม่สามารถที่จะมีการแข่งม้าอย่างซื่อสัตย์ได้เลย นอกจากว่าเราจะมีมนุษย์ผู้ซื่อสัตย์เสียก่อน” ความชอบธรรมจะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อมนุษย์ได้กลับใจเสียใหม่และหันมาหาพระเจ้าเท่านั้น นี่เป็นรากฐานแห่งความเจริญของศีลธรรมจรรยาทุกชนิด

กิจการทั้งหมดของชีวิตจะต้องดำเนินไปจากจุดศูนย์กลาง ข้อนี้เน้นคือการกลับมาหาพระเจ้า ศูนย์กลางนี้เป็นสิ่งสำคัญที่สุดในการคัดแปลงแก้ไขชีวิตให้เหมาะสม “จิตวิญญาณของวัฒนธรรมทั้งหมดก็คือวัฒนธรรมแห่งจิตวิญญาณ” หมายความว่าจิตใจที่ดีจะทำให้เกิดวัฒนธรรมที่ดี ถ้าจิตใจเลวก็จะเกิดวัฒนธรรมที่ดีไม่ได้ พวกคาธอลิกพูดถูกต้องทีเดียวว่า ปัญหาต่าง ๆ เช่นเรื่องเพศนั้นสามารถจะแก้ปัญหาก็ได้โดยทางความรู้กระจ่างชัดถึงเรื่องความกลัวและความรักของพระเจ้าเท่านั้น ความพอเหมาะพอควรและสันติสุขของโลกก็แก้ไขด้วยวิธีเดียวกันกับเรื่องเพศเหมือนกัน ดังนั้นพระคริสต์จึงตรัสว่า “ท่านทั้งหลายจงแสวงหาแผ่นดินของพระเจ้าและความชอบธรรมของพระองค์ก่อนแล้ว พระองค์จะทรงเพิ่มเติมสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ให้” (มัทธิว 6:33) และพระองค์ยังตรัสอีกว่า “ถ้าท่านทั้งหลายมิได้กลับใจเสียใหม่จะต้องพินาศเหมือนกัน” (ลูกา 13:3) แล้วพระองค์ได้ตรัสแก่นิโคเดมัสผู้มีวัฒนธรรมดีว่า “ถ้าผู้ใดไม่ได้บังเกิดใหม่แล้วจะเห็นแผ่นดินของพระเจ้าไม่ได้” (ยอห์น 3:3) ด้วยเหตุนี้เองสิ่งแรกที่พระคริสต์ทรงกระทำก็คือทรงพยายามที่จะให้มนุษย์กลับใจเสียใหม่และหันมาหาพระเจ้า ในฐานะที่เราเป็นครูการงานอันยิ่งใหญ่ที่สุดที่เราจะต้องทำก็คือการทำให้คนกลับใจเสียใหม่และหันมาหาพระเจ้า

ประสบการณ์แห่งการกลับมาหาพระเจ้า เรียกว่าการบังเกิดใหม่, การฟื้นขึ้นมาจากความตาย, การรู้กระจ่าง, จิตใจใหม่และการเปลี่ยนแปลงจิตวิญญาณเสียใหม่ การกลับมาหาพระเจ้าอาจจะแตกต่างกันทางรูป, ทางอารมณ์, อายุ, วัฒนธรรมและชั้นแห่งความผิดบาป แต่ในทุกกรณีจะต้องให้มนุษย์มีความสัมพันธ์อันกลมกลืนกับพระเจ้าประสบการณ์ที่คนหันกลับมาหาพระเจ้าอาจจะเป็นประสบการณ์ที่เกิดขึ้นโดยไม่มีผู้ใดรู้หรือประสบการณ์ที่แปลกซึ่งทุกคนรู้เห็นและอาจจะเกิดขึ้นในทันทีทันใด หรือค่อย ๆ เกิดขึ้นก็ได้ อาจจะเป็นประสบการณ์ในด้านความรู้, อารมณ์ หรือความตั้งใจหรืออาจเป็นประสบการณ์ในด้านการพ้นจากบาปหรือการดำเนินชีวิตเป็นที่พอพระทัยของพระเจ้ายกได้ ในทุกกรณีการถวายชีวิตต่อพระเจ้าและการออกจากเขตแห่งความบาปเข้าสู่เขตแห่งชีวิตคริสเตียน

สิ่งที่เกิดจากประสบการณ์ในการกลับใจเสียใหม่คือ ความตั้งใจใหม่, ความสนใจใหม่และกิจการใหม่อีกอย่างหนึ่งคือ “จงรักพระองค์ผู้เป็นพระเจ้าด้วยสุดใจสุดจิตของเจ้า, ด้วยสุดความคิดและด้วยสิ้นสุดกำลังของเจ้า” (มาระโก 12:30) ประสบการณ์การกลับมาหาพระเจ้าเปลี่ยนแปลงชีวิตของมนุษย์ทั่วโลก “ชาวอาฟริกันพวกหนึ่งในทวีปอาฟริกาซึ่งเป็นพวกที่กลับใจเสียใหม่มีวัฒนธรรมและศีลธรรมดีกว่า พวกนอกศาสนาที่มีวัฒนธรรมสูงในประเทศอเมริกาเสียอีก”

มารดาของผู้ว่าราชการ โยเซฟ ดับบลิว โฟล์ค (Joseph W. Folk) พูดยกที่เดียวว่า “ในวันที่ โจ (Joe) ได้รับการต้อนรับเป็นผู้ว่าราชการนั้น ฉันไม่รู้สึกภูมิใจในตัวเขามากกว่าวันที่เขาสมัครเข้าร่วมในคริสตจักรแบปติสต์แม่แต่น้อยเลย” ครูรวิวารศึกษาทุกคนควรสอน, อธิษฐาน และทำงานจนถึงที่สุดเพื่อให้นักเรียนทุกคนมอบชีวิตของเขาให้แก่พระเจ้าตั้งแต่ระยะต้น ๆ ซึ่งอาจจะเป็นไปได้ ทุกคนเป็นเหมือนกับคนสุรุษสุร่ายในเรื่องที่พระเยซูทรงเล่าซึ่งเราควรจะทำให้เขากล่าวว่า “เราจะลุกขึ้นไปหาบิดาเรา” (ลูกา 15:18)

4. สัมพันธ์กับผู้อื่น

ชีวิตของคริสเตียนมีความสัมพันธ์กับมนุษย์คนอื่น ๆ เท่า ๆ กับมีความสัมพันธ์กับพระเจ้า แท้จริงแล้วทั้งสองอย่างนี้ก็รวมอยู่ในประสบการณ์เดียวกัน เมื่อพระเยซูทรงย่อพระบัญญัติข้อแรกนั้น พระองค์ได้ทรงสรุปความสัมพันธ์ของเรากับพระเจ้าเข้าไว้ด้วย “จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง” (มาระโก 12:33) เมื่อพระองค์ทรงย้ำธรรมโอวาทเกี่ยวกับรางวัลอันไม่มีที่สิ้นสุด พระองค์ได้ทรงบ่งว่ารากฐานของคำสอนก็คือให้อาหารแก่ผู้หิว ให้น้ำแก่ผู้ที่กระหาย ให้เสื้อผ้าแก่คนเปลือยกาย แสดงความเมตตา กรุณาต่อคนแปลกหน้า, คนเจ็บ และคนถูกคุมขัง (มัทธิว 25:35-36) ยอห์นกล่าวมากยิ่งขึ้นกว่านั้นอีกว่า “ถ้าผู้ใดว่า, ข้าพเจ้ารักพระเจ้า, และใจยังเกลียดชังพี่น้องของตน ผู้นั้นเป็นคนพดมุสา” (1 ยอห์น 4:20)

นั่นหมายความว่าเรากลับใจเสียใหม่เป็นคนของสังคมมากกว่าเป็นอิสระแก่ตัวเอง เราจะต้องเข้ากับมนุษย์ได้เป็นอย่างดีเท่า ๆ กับเข้ากับพระเจ้า ครั้งหนึ่ง เฮนรี ซี คิง (Henry C. King) กล่าวว่า “ศาสนาเกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์, ความโน้มเอียง, ความพยายาม ซึ่งไม่สามารถจะแยกออกจากกันได้ และเราจะเห็นรัศมีของศาสนาเมื่อเรามองเห็นว่าศาสนาสามารถทำให้สังคมบริสุทธิ์สะอาดและคุ้มครองชีวิตทุกชีวิต พระเยซูทรงพยายามนำมนุษย์ให้เข้ากันได้อย่างกลมเกลียวเท่า ๆ กับให้เขากลับใจใหม่หันมาหาพระเจ้าและพระองค์ก็ทรงหวังที่จะให้เราทำเช่นนั้นด้วยเหมือนกัน

การนำคนให้มาเกี่ยวข้องกับสัมพันธ์กันในทางที่ถูกต้องนี้มีสิ่งที่จะต้องปฏิบัติหลายอย่างหลายประการ สิ่งหนึ่งที่พระเยซูทรงเน้นก็คือพระกิตติคุณซึ่งกล่าวถึงเรื่องความรัก ดังที่ได้กล่าวมาแล้วเรื่องพระบัญญัติ พระคริสต์ทรงกล่าวต่อไปอีกว่า “เรารักเจ้าทั้งหลายมาแล้วฉันใด, เจ้าจงรักซึ่งกันและกันด้วยฉันนั้น” (ยอห์น 14:36) พระองค์ทรงเข้าพระทัยว่าความรักที่แท้จริงนั้นสามารถจัดอุปสรรคทุกสิ่งทุกอย่างได้ พระคริสต์ทรงเตือนให้ระวังความเกลียดชังโดยตรัสว่า “จงขอพรให้แก่ผู้ที่ประทุษร้ายเกี่ยวเช็ญท่าน” (มัทธิว 5:44) ที่แห่งใดมีความเกลียดชังที่นั่นก็ไม่มีความสัมพันธ์ที่ถูกต้อง ความจริงความเกลียดชังนั้นเป็นจุดเริ่มต้นของการฆาตกรรม ข้อย้ำที่หนักแน่นที่สุดข้อหนึ่งของพระคริสต์ก็คือเรื่องความรักสงบซึ่งพระองค์ได้ตรัสว่า “บุคคลผู้ใดระงับการแตกแยกก็เป็นสุข เพราะว่าเขาจะได้ชื่อว่า เป็นบุตรของพระเจ้า” (มัทธิว 5:9) พระคริสต์ได้ตรัสเกี่ยวกับความบริสุทธิ์ในทางเพศว่า “ผู้ใดแลดูผู้หญิงด้วยใจกำหนดในหญิงนั้น ผู้นั้นได้ล่วงประเวณีในใจกับหญิงนั้นแล้ว” (มัทธิว 5:28)

ความรู้สึกและข้อเน้นของพระคริสต์จะช่วยคนให้เลิกจากการดื่มสุรา เลิกรังเกียจผิว ตกลงปัญหาระหว่างนายทุนและลูกจ้างและขจัดสงคราม การแต่งกายหรูหรา การดื่มสุราในการประชุมของนักการทูตระหว่างประเทศนั้นจะไม่ก่อให้เกิดความสงบสุขแก่โลกได้เลย แต่ความสงบสุขจะเกิดขึ้นได้เมื่อครูโรงเรียนรวีวารศึกษาและครูอื่น ๆ ของโลกอบรมเด็กให้มีความรู้สึกดีและถูกต้องต่อทุกชาติ ทุกชั้น และทุกศาสนา (5)

5. เฝ้ายปัญหาชีวิต

เมื่อพระคริสต์ทรงสอนทุกครั้งนั้น พระองค์ทรงสนพระทัยในปัญหาภายในจิตใจของผู้ฟัง และพระองค์ทรงพยายามแก้ปัญหาเหล่านี้และทรงทำให้พวกเขามีความสุข และรวมกันเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน “พระเยซูคริสต์ทรงสอนตามความต้องการของผู้ฟังทุกวันเวลา” (6) แทนที่พระคริสต์จะทรงเน้นคำสอนตามบทเรียน พระองค์ทรงเน้นคำสอนเพื่อช่วยผู้ฟังให้เจริญก้าวหน้าขึ้น นอกจากคำสอนบนภูเขาแล้ว คำสอนส่วนมากของพระองค์เกี่ยวกับการช่วยคนให้เผชิญกับปัญหาเฉพาะหน้าของเขา พระองค์ไม่ได้ทรงสอนโดยกว้าง ๆ เกี่ยวกับศาสนา, วิญญาณจิต ชาติพันธุ์และสติ แต่พระองค์ทรงเน้นถึงคุณความดีโดยเฉพาะ ความจริงนั้นดูเหมือนกับว่าขณะที่พระคริสต์ทรงสอนกฎแห่งความสุข

นั่นได้มีการต่อสู้ในใจของคนเบื้องพระพักตร์ของพระองค์เกี่ยวกับปัญหาต่าง ๆ เช่นความหยิ่งจองหอง ความไม่บริสุทธิ์, ความทุกข์โศกและสิ่งอื่น ๆ คล้าย ๆ กันนี้

พระบรมครูก็ทรงเหมือนกับครูแก่ที่สอนภาษาลาตินคนหนึ่ง ซึ่งกล่าวว่าเขาไม่ได้สอนภาษาลาตินแต่สอนเด็ก พระคริสต์ก็ไม่ได้ทรงสอนเรื่องความจริงแต่พระองค์ทรงสอนบุคคล พระคัมภีร์และสิ่งอื่น ๆ นั้นเป็นเพียงเครื่องประกอบการสอนบุคคลเท่านั้น แม้แต่พระคำรัสในพระกิตติคุณซึ่งอ้างถึงการทรงคลั่งก็กล่าวว่า “พระคัมภีร์ย่อมเป็นประโยชน์สำหรับสั่งสอนเพื่อคนของพระเจ้าจะได้เป็นผู้รอบคอบคือเป็นผู้ที่ได้ถูกเตรียมไว้พร้อมแล้วสำหรับการดีทุกอย่าง (2 ทิโมธี 3:16-17) “จุดประสงค์ของพระคริสต์ขึ้นอยู่กับชีวิตมากกว่าความฉลาดรอบรู้” (7)

ข้อเน้นที่เราเห็นได้ในกิจการงานของพระองค์ทั้งหมด ในคำสอนของพระองค์ ๆ ได้ทรงอ้างถึงข้อความในพระคัมภีร์เก่าสี่สิบเล่มในจำนวนทั้งหมดสามสิบเก้าเล่ม และพระองค์ได้ทรงอ้างถึงพระคัมภีร์เก่าด้วยเมื่อตรัสแก้ปัญหาความทุกข์ยากให้แก่พวกสาวก เมื่อพระองค์ทรงสนทนากับผู้หญิงที่บ่อน้ำ นั้นพระองค์ได้ทรงตรวจตราชีวิตของนางเพื่อจะได้แสดงให้เห็นถึงความต้องการของนาง เมื่อพระองค์ทรงเผชิญหน้ากับนิโคเดมัสพระองค์ได้ทรงชี้จุดอ่อนการดำเนินชีวิตตามแบบอย่างพวกฟาริสีอย่างเคร่งครัดของเขา และพระองค์ได้ทรงสอนเขาเรื่องบทเรียนเกี่ยวกับความจำเป็นและธรรมชาติของการบังเกิดใหม่ เมื่อนักปกครองหนุ่มมาหาพระองค์และทูลถามว่าเขาจะได้รับชีวิตนิรันดร์ได้อย่างไรนั้นพระองค์ได้ทรงถามเขา จนกระทั่งพระองค์ทรงเห็นว่าทรัพย์สินสมบัติของเขาเป็นปัญหาอันสำคัญยิ่งสำหรับเขา แล้วพระองค์จึงได้ทรงบอกให้เขาทราบถึงวิธีปฏิบัติเกี่ยวกับทรัพย์สินเหล่านั้นของเขา

ตัวอย่างที่เห็นชัดเจนเกี่ยวกับข้อนี้ อาจจะเป็นเรื่องที่มีชายผู้หนึ่งมาขอให้พระองค์ทรงช่วยทำให้พี่ชายของเขาแบ่งมรดกให้แก่เขาบ้าง พระองค์ทรงสอนเขาว่าไม่ควรเป็นห่วงเกี่ยวกับปัญหานี้เพราะเขาจะได้รับความคุ้มครองจากพระเจ้า ปัญหาที่พระองค์ทรงสอนประชาชนขณะนั้นไม่เกี่ยวกับเรื่องพี่ชายคนนั้นถาม แต่แทนที่พระองค์จะทรงดูเขา หรือเพิกเฉยต่อปัญหาของเขา พระองค์กลับทรงอธิบายปัญหานั้นให้เขาฟังด้วยความเต็มพระทัย นี่แสดงให้เห็นว่าพระคริสต์ทรงสนพระทัยในปัญหาส่วนบุคคลมาก พระองค์ทรงเห็นว่าชายผู้นั้นมีความโลก พระองค์ได้ทรงเปลี่ยนจากเรื่องที่พระองค์ทรงสอนประชาชนในขณะนั้น และทรงหันมาสอนบทเรียนเกี่ยวกับชีวิตซึ่งเป็นประโยชน์แก่มนุษย์ทั่วโลกให้แก่เขา พระองค์ได้ทรงเล่าให้เขาเห็นภาพชาวนาผู้ร่ำรวยคนหนึ่งซึ่งได้สร้างฉางข้าวอันใหญ่โต และดำเนินชีวิตด้วย ความสนุกสนานฟุ่มเฟือย ชายผู้นี้ได้ถูกบังคับให้มองดูความโลกของตนเอง (ลูกา 12:13-21)

ข้อเน้นที่จำเป็นยิ่งเหนือสิ่งอื่นใดสำหรับการสอนรวีวารศึกษาในวันนี้ก็คือ เราควรจะสอนคนไม่ใช่สอนบทเรียน คติพจน์ของครูทุกคนก็คือ “คำสอนอันมีจุดประสงค์เพื่อการดำเนินชีวิตอยู่โดยการ

มีจุดประสงค์” ครูที่สอนเด็กจะพลาดจุดสำคัญในการสอนถ้าเขาปฏิเสธไม่ยอมให้นักเรียนถามคำถามเพราะมีเวลาน้อยและกล่าวว่า “เราต้องเรียนให้จบบท” ถ้ามีความจำเป็นเราก็ควรจะวางหนังสือไว้ก่อนแล้วหันมาสนใจกับความต้องการของนักเรียน ในการเทศนามีนักเทศน์หลายคนได้กระทำเช่นนี้ ยอร์ช. ดับบลิว. ทรูเอท. (George W. Truett) กล่าวครั้งหนึ่งว่า เขาได้เทศนาข้อความซึ่งเป็นประโยชน์ต่อชายคนเดียวในท่ามกลางผู้ฟังเป็นจำนวนมาก แต่การเทศน์เช่นนั้นย่อมทำให้เขาได้แก้ปัญหาให้แก่คนหลายคนด้วย พระเยซูก็เช่นเดียวกัน พระองค์ได้ทรงช่วยมนุษย์ตลอดทุกยุคทุกสมัย โดยพักการสอนของพระองค์ไว้ชั่วคราวแล้วหันมาสอนถึงสิ่งที่ชายผู้มีความโลภต้องการ ถ้าในการเรียนเรื่องพระเยซูเป็นพระบรมครูนี้ เราไม่ได้รับความรู้ข้ออื่นใดเลยเราก็ไม่ควรลืมข้อเท็จจริงที่ว่าพระคริสต์ได้ทรงสอนเราเพื่อช่วยเราให้เผชิญกับปัญหาความต้องการแห่งชีวิตของเรา

6. ทำให้อุปนิสัยเจริญขึ้นเต็มที่

พระประสงค์ของพระเยซูไม่ได้ยุติลง เพียงทำให้คนตอบรับคำสอนของพระองค์ด้วยความมั่นใจหรือเพียงแต่เผชิญกับปัญหาเฉพาะเท่านั้น พระองค์ยังได้ทรงกระทำมากยิ่งขึ้นอีก พระองค์ได้ทรงทำให้พระคุณเจริญขึ้นในพวกสาวก ซึ่งจะช่วยให้พวกเขามีชัยชนะเหนือความอ่อนแอและความชั่ว และทำให้เขาเจริญขึ้นมีอุปนิสัยคริสเตียนที่เข้มแข็งและรวมเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ชาลส์. เอฟ. เคนท์. (Charles F. Kent) กล่าวถึงพระประสงค์ของพระคริสต์ว่า พระองค์ทรง “ช่วยมนุษย์ให้รอดพ้นจากการตกเป็นทาสของการล่อลวงอันมากหลายซึ่งเกิดขึ้นอย่างรวดเร็วแก่มนุษย์ทั้งหญิง และชาย และเพื่อช่วยมนุษย์ให้มีชัยชนะเหนือความรู้สึกอันแรงกล้าที่เกิดขึ้นแก่เขาอย่างรวดเร็ว, เพื่อช่วยคนเก็บภาษีผู้หยิ่งโง่ให้พ้นจากความโลภ, ช่วยผู้หญิงตามถนนให้พ้นจากอิทธิพลทั้งหลายอันไม่อาจจะต้านทานได้ซึ่งยึดเขาไว้” (8) พระองค์ทรงพยายามจะทำให้คนเจริญขึ้นในคุณความดีอันแน่นอน เช่น ความซื่อสัตย์, ความถ่อมใจ, ความบริสุทธิ์, ความไม่เป็นแก่ตัว, ความเมตตากรุณา ความเสียสละเพื่อก่อให้เกิดอุปนิสัยดีงาม ความมั่นคงในความประพฤติ ความรื่นเริงในการดำเนินชีวิต พระคริสต์ทรงมีอุดมคติสำหรับพวกสาวกคือ ให้พวกเขามีชีวิตอิสระพ้นจากความบาปมากเท่าที่เขาสามารถจะทำได้ในฐานะที่เป็นมนุษย์

มีตัวอย่างมากมายที่แสดงให้เห็นถึงคำกล่าวนี้ พระองค์ทรงประณามพวกฟาริสีผู้ที่แสดงอาการภายนอกให้เห็นว่าเขาเคร่งในศาสนาแต่ส่วนภายในเป็นคนหลอกลวง เรื่องที่พระองค์ทรงเล่าให้เห็นเหมือนกับภาพที่มีชีวิตจริง ๆ ก็คือพวกฟาริสีได้คุยอวดประชาชนด้วยเสียงอันดังถึงคุณความดีของเขา และในขณะที่เดียวกันนั้นคนเก็บภาษีผู้เศร้าใจกำลังอ่อนวอนขอให้พระเจ้าทรงเมตตาแก่เขาผู้เป็นคนบาป พระคริสต์ทรงเห็นว่าการอธิษฐาน, การอดอาหารและการให้นั้นไม่เป็นสิ่งสำคัญมากนัก แต่พระองค์ทรงย้ำว่าสิ่งสำคัญก็คือ การรู้สึกอันถูกต้องภายในจิตใจ พระองค์ทรงหนุนใจพวกสาวกให้

พิจารณาถึงสาเหตุสำคัญ และจุดประสงค์อันแท้จริงไม่ใช่เพียงแค่ปฏิบัติตามระเบียบอันถูกต้องของกฎหมายเท่านั้น

ความโกรธก็เป็นสิ่งที่ควรตำหนิเช่นเดียวกับการฆาตกรรม การมองคู่มือผู้หญิงด้วยใจกำหนดก็เป็นความผิดบาปเท่า ๆ กับการล่วงประเวณีสาวกของพระองค์ควรมีความสัตย์ซื่อโดยไม่ต้องกล่าวคำสาบาน และเป็นผู้ที่ไม่มีความพยายามแก้แค้น เมื่อมีคนตบเขา ก็ให้เขาหันแก้มอีกข้างหนึ่งให้เขาตบ และให้เขารักศัตรูเหมือนกับเพื่อนของเขา พระองค์ทรงชี้แจงว่าพวกคริสเตียนเจริญเติบโตขึ้นเหมือนกับพืช “งอกเจริญขึ้นเป็นลำต้นก่อน, ภายหลังก็ออกรวง แล้วก็จะมีเมล็ดข้าวเต็มในรวงนั้น” (มาระโก 4:28) พระองค์ทรงหนุนใจเปโตรให้เลี้ยงดูลูกแกะ แกะตัวเล็กและแกะตัวใหญ่ (ยอห์น 21:15-17) พระองค์ทรงเข้าพระทัยดีว่า “เราไม่สามารถจะขึ้นไปสู่สวรรค์ได้โดยทางเดียว แต่เราจะต้องสร้างบันไดเพื่อเดินขึ้นไปจากพื้นดินเบื้องล่างสู่ท้องฟ้าอันสูงโถง และเราจะขึ้นสู่ยอดสูงที่ละรอบ ๆ”

พระคริสต์ทรงประสงค์ที่จะให้ประชาชนมีประสบการณ์อันแท้จริง ละเอียครอบคอบและมั่นคงถาวร พระองค์จึงทรงหนุนใจให้พวกเขาพิจารณาดูส่วนได้ส่วนเสียให้รอบคอบเสียก่อนที่เขาจะติดตามพระองค์เพื่อให้พวกเขาไม่แน่ใจว่าเขามีความรักพระองค์ เนื้อความรักที่รพัสสมบัติฝ่ายโลกทั้งหมดของเขา แล้วก็สละทุกสิ่งที่มีแบกทางเขนขึ้นตามพระองค์ไป พระองค์ทรงสนพระทัยในคุณสมบัติมากกว่าปริมาณเมื่อพระคริสต์ทรงให้คนไปเผยแผ่ศาสนาของพระองค์ ๆ ทรงสำรวจดูผลงานอันเป็นประโยชน์ที่พวกเขาได้กระทำมากกว่าที่จะพิจารณาจำนวนบุคคลที่มาฟังเขาเทศนา และพระองค์ทรงต้องการผลอันมั่นคงถาวรมากกว่าผลชั่วคราว

และถ้าเราจะประพฤติตามแบบอย่างพระคริสต์เราก็ต้องเข้าใจว่า การเชื่อมั่นในพระคริสต์อย่างแท้จริงนั้นสำคัญยิ่งกว่าการตอบรับพระคริสต์ในทันทีทันใด เมื่อนักเรียนกลับใจใหม่นั้นการงานของเราเพิ่งเริ่มต้นขึ้นเท่านั้น เรามีหน้าที่ ๆ จะช่วยนักเรียนของเราให้เจริญขึ้นในชีวิตคริสเตียน “จนถึงโตขึ้นเป็นผู้ใหญ่เต็มที่ได้เต็มถึงขนาดความบริบูรณ์ของพระคริสต์” (เอเฟซัส 4:13) ดับบลิว.อี. แฮทเชอร์. (W. E. Hatcher) พูดถูกว่า “อย่างน้อยที่สุดการรักษาสิ่งของที่เรามีอยู่ก็สำคัญเท่า ๆ กับการรักษาของที่หายไปแล้ว” และ เจ. บี. แกมเบรล. (J. B. Gambrell) กล่าวว่า “พวกแบปติสต์ได้เผยแผ่ศาสนาและได้รับศิลาบัพติศมา แต่เพราะเขาไม่ได้สั่งสอนและอบรมคริสเตียนใหม่จึงได้มีความยุ่งยากเกิดขึ้น

7. อบรมเพื่อการรับใช้

งานชิ้นสุดท้ายของพระบรมครูก็คือ อบรมพวกสาวกของพระองค์ให้นำคำสอนของพระองค์ไปประกาศแก่ประชาชนทั่วโลก การงานส่วนมากตอนสุดท้ายของพระองค์เกี่ยวกับการอบรมพวกสาวกเท่านั้น พวกสาวกได้รับการอบรม ให้เตรียมตัวเป็นอย่างดีแล้ว จนกระทั่ง พวกเขาและผู้ที่ยังรับงานอันนี้ต่อจากเขามีผู้ติดตามเป็นจำนวนมากยิ่งกว่าครูสอนศาสนาอื่นใดทั่วโลก พวกสาวกสอนได้ผลดี

มากแม้ว่าเขาไม่ได้มีอาชีพเป็นครูเหมือนกับพวกอัครทูตหรือพวกอัครทูต พวกเขาไม่ได้รับการอบรมให้ มีอาชีพเป็นครู แต่หลังจากที่พระคริสต์ได้ทรงอบรมสั่งสอนเขาในระยะเวลาสั้น ๆ พวกเขาก็ได้เป็นครูผู้ยิ่งใหญ่ที่สุดในโลก สาวกสิบเอ็ดคน, เจ็ดสิบคนและสาวกพวกอื่น ๆ อีกได้เดินทางออกไปประกาศพระกิตติคุณใน โลกอันกว้างใหญ่ และแม้ในทุกวันนี้คำประกาศนี้ก็ยังไม่ยุติคำสอนของเขาแพร่หลายไปทั่วโลกทุกประเทศ ทุกภาษา และคำสอนนี้ได้เปลี่ยนแปลงเรื่องราวของประวัติศาสตร์ด้วย

การอบรมสั่งสอนนี้มีสิ่งสำคัญหลายอย่าง พระคริสต์ตรัสแก่เหล่าสาวกว่า “จงตามเรามาเถิด เราจะตั้งท่านให้เป็นผู้จับคน” (มัทธิว 4:19) และ “พระองค์จึงทรงตั้งศิษย์สิบสองคนไว้ให้อยู่กับพระองค์, เพื่อจะใช้เขาไปประกาศสั่งสอน” (มาระโก 3:14)

สิ่งแรก และบางทีเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดในการอบรมสาวกของพระคริสต์ก็คือการสัมพันธ์กับพระคริสต์เป็นส่วนตัวอย่างใกล้ชิด และการศึกษาดูแบบอย่างพระคริสต์และการปฏิบัติตามแบบอย่างนั้น พวกสาวกเห็นพระองค์ทรงแสดงความเห็นพระทัย, ทรงปลอบโยน ทรงให้อาหารและทรงรักษาประชาชน พวกสาวกจึงบังเกิดใจร้อนรนเช่นเดียวกับพระองค์ สิ่งสำคัญรองลงมาก็คือพวกสาวกได้รับการอบรมโดยการฟังคำสอนอันใหญ่ยิ่ง ซึ่งไม่มีคำสอนใดจะเปรียบได้ในสถานะการณ์ต่าง ๆ กัน และในหัวข้อเรื่องอันกว้างขวางต่าง ๆ กัน พวกเขาศึกษาโดยการ “ฟังด้วยหู” และทำที่สุดพระคริสต์ได้ทรงให้พวกสาวกฝึกหัดทำงานโดยให้พวกเขาประกอบพิธีบัพติศมา และได้ทรงใช้ให้พวกสาวกสิบสองคนเดินทางออกไปประกาศศาสนา และต่อมาทรงให้พวกสาวกอีกเจ็ดสิบคนออกไปทำงานเช่นเดียวกัน เมื่อพวกสาวกกลับมาพระองค์ก็ได้ทรงเรียกเขามาเฝ้าพระองค์พร้อมกันและให้เขาเล่าให้พระองค์ฟังถึงผลงานที่เขาได้กระทำไปแล้ว และพระองค์ได้ทรงให้คำแนะนำและทรงควบคุมดูแลพวกเขาด้วย

ดังนั้นเองพวกสาวกได้ศึกษาโดยการดูแบบอย่าง การสอน, และการฝึกหัด ไม่มีครูพวกใดได้รับการอบรมที่ดียิ่งกว่านี้เลย ในที่สุดเมื่อพวกสาวกเตรียมพร้อมแล้วพระคริสต์ก็ทรงใช้พวกเขาไป พระองค์ตรัสว่า “จงออกไปสั่งสอนชนทุกประเทศให้เป็นผู้สาวก, ให้รับบัพติศมาในนามแห่งพระบิดาและพระบุตรและพระวิญญาณบริสุทธิ์สอนเขาให้ถือรักษาสิ่งสารพัดซึ่งเราได้สั่งพวกท่านไว้” (มัทธิว 29:19-20) ไม่เคยมีเรื่องที่สำคัญที่สุดซึ่งอาศัยคนทำงานจำนวนน้อยอย่างนี้เลยและไม่เคยมีคนจำนวนน้อยทำงานได้ผลดีมากอย่างนี้เลย

ในฐานะที่เราเป็นครูเราควรจะเข้าใจว่าการอบรมผู้อื่นนั้นเป็นงานสิ่งหนึ่งของเรา นอกจากชั้นที่เราสอนวันนี้แล้วอาจจะมีโรงเรียนรวิวารศึกษา, ชมรมฝึกฝน สมาคมสุขภาพสตรีเผยแพร่คริสต์ศาสนา และมีผู้นำอื่น ๆ ที่สมัครใจทำงานเพื่อคริสตจักรของเราในอนาคต และจากห้องเรียนเหล่านี้ก็

เหมือนกันอาจจะมีผู้ที่ต่อไปจะเป็นศิษยาภิบาล, ผู้อำนวยการศึกษา, คนงานการศึกษา, ศาสนทูต และผู้นำอื่น ๆ ในทางศาสนา อาจจะไม่เป็นความจริงทั้งหมดถ้าจะกล่าวว่าเราได้รับความรอดเพื่อให้ปรนนิบัติ แต่การปรนนิบัติพระเจ้าและผู้อื่นก็เป็นหน้าที่ของคริสเตียนทุกคน คนงานทุกคนควรจะได้รับการอบรมและครูโรงเรียนรวีวารศึกษาก็ต้องมีความรับผิดชอบต่องานส่วนนี้

เมื่อเราสังเกตดูข้อเท็จจริงทุกข้อแล้วจะเห็นว่าพระประสงค์ และการงานของพระคริสต์แพร่หลายออกไปกว้างขวางอย่างน่าอัศจรรย์ พระประสงค์ของพระคริสต์เกี่ยวข้องกับธรรมชาติของมนุษย์ทุกระยะทุกตอน เช่น ความคิด, ความรู้สึกและความตั้งใจทุกอย่างของมนุษย์ พระประสงค์ของพระคริสต์รวมความรับผิดชอบทั้งหมดของบุคคลคือ ความรับผิดชอบต่อตนเอง, ต่อผู้อื่นและต่อพระเจ้า พระประสงค์ของพระคริสต์เกี่ยวข้องกับการกระทำทุกอย่างของพระองค์โดยส่วนตัว, การรับใช้, ศาสนาและอาชีพ กล่าวอย่างสั้น ๆ คือ พระคริสต์ทรงแสวงหา “คนผู้ที่ดีพร้อมในสังคมที่ดีพร้อม” และการที่จะทำให้จุดประสงค์นี้สำเร็จนั้นหมายถึงการนำอาณาจักรของพระเจ้ามาสู่โลกมนุษย์.

บทที่ 3 คำถาม

1. วิธีช่วยการสอนที่ดีที่สุดวิธีหนึ่งคืออะไร?
2. ทำไมจุดประสงค์จึงเป็นสิ่งสำคัญมากในการสอน?
3. ท่านรู้หรือไม่ว่าพระประสงค์ในการสอนของพระเยซูคืออะไร และพระเยซูทรงมีพระประสงค์โดยเฉพาะหรือเปล่า?
4. ทำไมการมีอุดมคติอันถูกต้องจึงเป็นสิ่งสำคัญ?
5. จงพิจารณาข้อความในมัทธิว 5:48 ซึ่งเป็นพระประสงค์ของพระเยซู
6. ลักษณะพิเศษของพลเมืองบนสวรรค์ ที่พระเยซูตรัสบอกนั้น คืออะไรบ้าง?
7. ทำไมในปัจจุบันนี้คนจึงมาโรงเรียนรวีวารศึกษาและมาฟังคำเทศนาที่คริสตจักร?
8. ทำไมคนเป็นจำนวนมากจึงพากันมารุมล้อมฟังคำสอนของพระเยซู?
9. “การมีความเชื่ออันมั่นคงเข้มแข็ง” หมายความว่าอะไร?
10. พระเยซูทรงพยายามที่จะปลูกฝังความเชื่อมั่นเกี่ยวกับความจริง ฝ่ายจิตวิญญาณไว้ในชีวิตจิตใจของผู้ฟังอย่างไรบ้าง?
11. ท่านรู้หรือไม่ว่าอะไรคือพระประสงค์ที่สำคัญในการสอนและการเทศนาของพระคริสต์?
- 12.. อะไรคือความมุ่งหมายที่แท้จริงในการสนทนากันระหว่างพระเยซูและนิโคเดมัส (ยอห์น 3)
13. ทำไมการบังเกิดใหม่จึงเป็นสิ่งสำคัญที่สุดในชีวิตของมนุษย์ทุกคน?
14. พระเยซูทรงมีพระประสงค์อะไรในการสอนเรื่องบุตรที่สุรุ่ยสุร่ายในลูกา 15?
15. คำสอนข้อใดเป็นรากแห่งชีวิตคริสเตียน?
16. ทำไมเมื่อเราสอนนักเรียนนั้น เราจึงต้องพยายามช่วยนักเรียนของเราแก้ไขปัญหาระหว่างวันของเขาให้มากที่สุด?
17. จงอธิบายให้ฟังว่าพระเยซูทรงช่วยแก้ปัญหาอย่างไรเมื่อมีชายคนหนึ่งมาขอให้พระองค์ทรงทำให้พี่ชายแบ่งมรดกให้แก่เขา (ลูกา 12:13-21)
18. เมื่อคนผู้หนึ่งได้กลับใจเสียใหม่แล้ว ในฐานะที่เราเป็นครูนั้นสิ่งสำคัญที่สุดที่เราจะทำได้เพื่อเขาคืออะไร?
19. ทำไมคริสเตียนจึงจำเป็นต้องเจริญเติบโตขึ้น?
20. อธิบายข้อความในมัทธิว 4:19 เกี่ยวกับพระประสงค์ในการสอนของพระเยซู
21. พระเยซูทรงอบรมพวกสาวกให้เป็นคนรับใช้ได้อย่างไร?
22. ในปัจจุบันนี้เรามุ่งการอะไรที่โบสถ์และโรงสวดของเราเพื่ออบรมพวกคริสเตียนใหม่

23. จงอ่านมัทธิว 28:18-20 แล้วพิจารณาว่าข้อความในพระคัมภีร์ตอนนี้เป็นจุดประสงค์ที่ดีในการสอน

บทที่ 4 หลักสำคัญในการสอนของพระคริสต์

เมื่อสังเกตดูอย่างผ่าน ๆ ครั้งแรก จะรู้สึกว่าคำสอนของพระคริสต์ไม่มีรากฐานอะไรเป็นหลัก โดยเฉพาะเลย แต่ดูเหมือนว่าคำสอนของพระองค์เป็นการกระทำที่เกิดขึ้นโดยทันทีโดยไม่มีหลักจากปรัชญาที่แน่นอนเป็นพื้นฐานเลย อย่างไรก็ตามข้อนี้ไม่สำคัญเลย คำสอนของพระคริสต์ไม่ใช่สิ่งที่ดำเนินไปโดยบังเอิญ เราศึกษากิจการงานของพระคริสต์มากขึ้นเพียงใดเราก็มองเห็นได้ชัดเจนว่าคำสอนของพระองค์มีหลักที่แน่นอนเป็นรากฐาน จริงอยู่ พระองค์มิได้ทรงกล่าวถึงหลักสำคัญนี้เป็นพิเศษ แต่ถึงอย่างไรก็ตีหลักสำคัญนั้นปรากฏอย่างแจ่มแจ้งชัดเจนเมื่อเราตรวจดูคำสอนของพระคริสต์ต่อไปเราจะสังเกตหลักสำคัญบางข้อของพระองค์

1. พิเคราะห์ดูนาน ๆ

เราเห็นได้ชัดเจนว่าเมื่อพระคริสต์ทรงเลือกผู้ช่วยของพระองค์นั้น พระองค์ทรงพยายามพิเคราะห์ดูเขาเป็นเวลานานเพื่อจะดูว่าเขาเป็นใครในอนาคต พระองค์ทรงมองดูผู้ที่ฟังพระองค์เหมือนกับพระเจ้าทรงมองดูเขา และได้ทรงมองเห็นเขาในสิ่งซึ่งตัวเขาเองและเพื่อนฝูงของเขาไม่สามารถมองเห็นได้ พระคริสต์ไม่ได้ทรงมองแต่เพียงคุณวุฒิในปัจจุบันของเขาเท่านั้น แต่พระองค์ทรงมองในสิ่งซึ่งเขาอาจจะเป็นไปได้ในอนาคต เช่นพระองค์ทรงทอดพระเนตรเห็นจิตใจอันเข้มแข็ง กล้าหาญและบึกบึนของซีโมนซ่อนอยู่ภายใน นิสัยใจเร็วหุนหัน มีความคิดเห็นที่รุนแรงและใจโลเลของเขา ด้วยเหตุนี้เองพระองค์จึงทรงเรียกเขาว่าเปโตร (หิน) ในทำนองเดียวกันนี้พระคริสต์ทรงเห็นอุปนิสัยอันน่ารักและความเห็นอกเห็นใจผู้อื่น ซ่อนอยู่ภายในใจของยอห์นชายหนุ่มผู้ไม่มีความเมตตา ซึ่งมีสมญาว่า “บุตรแห่งสายฟ้า” พระคริสต์ทรงสามารถมองเห็นอุปนิสัยอันดีงามซึ่งซ่อนอยู่ภายในจิตใจของชาวฟาริสีผู้เย่อหยิ่ง และของหญิงที่ถูกขับไล่ไปซึ่งไม่มีผู้อื่นใดสามารถมองเห็นได้เหมือนกับพระองค์เลย บรูซ บาร์ตัน (Bruce Barton) กล่าวว่า “ประชาชนเห็นชักรายเป็นเพียงชาวยูดาที่ร้ายแค้นที่ไม่มีความสัจซื่อเท่านั้น แต่พระคริสต์ทรงมองเห็นความโอบอ้อมอารีที่ผิดธรรมดาซ่อนอยู่ภายในจิตใจของชักราย มัทธีก์เช่นเดียวกัน คนทั่วไปเห็นว่าเขาเป็นเพียงคนเก็บภาษีที่น่าดูถูกเหยียดหยามเท่านั้น แต่พระคริสต์ทรงเห็นความสามารถของเขาว่าเขาอาจจะเป็นนักเขียนผู้สามารถที่เขียนหนังสือซึ่งจะดำรงอยู่ชั่วนิรันดร์” (1)

พวกจิตรกรมองเห็นภาพที่เขาคาดคิดไว้บนผืนผ้าใบ และพวกเขาแกะสลักก็มองเห็นภาพสลักที่เขาจะแกะบนศิลาที่ยังไม่ได้แกะสลักพระบรมครูก็ทรงเป็นเช่นนั้น เหมือนกันพระองค์ทรงมองเห็นบุคลิกลักษณะซึ่งซ่อนอยู่ในจิตใจของพวกเขา และพระองค์ได้ทรงปฏิบัติการโดยคิดแต่ในแง่ดีและ

ด้วยความอดทนเพื่อทำให้อุปนิสัยที่ซ่อนอยู่ภายในของเขานั้นแสดงออกมาให้ปรากฏ “พระบรมครูไม่ทรงรู้สึกสิ้นหวังในคนผู้ใดเลย พระองค์ทรงมีความหวังเสมอ สำหรับผู้ที่ชั่วร้ายที่สุดและผู้ที่ย่อแอที่สุด” (2)

พระคริสต์ทรงพิเคราะห์ดูกิจการที่ก่ออุปนิสัยให้เจริญขึ้นเป็นเวลานาน เพราะพระองค์ทรงรู้ว่าการที่จะรวมอุคมคติ, ก่อความรู้สึกและดัดแปลงนิสัยนั้นต้องใช้เวลานานมากทีเดียว ดังที่ มัลท์บี.ดี.แบ็บค็อก (Maltbie D. Babcock) กล่าวว่า “อุปนิสัยคริสเตียนไม่ได้เกิดขึ้นเพราะความตั้งใจที่จะทำดีในวันเกิดหรือวันปีใหม่ ในวันพิเศษนั้นเราอาจจะมีอารมณ์หรือความตั้งใจใหม่เกิดขึ้นในจิตใจของเรา แต่สิ่งที่ทำให้เรามีอุปนิสัยคริสเตียนคือการตั้งใจที่จะปฏิบัติตามคำสอนของพระคริสต์ทุกวัน” เหตุเกิดขึ้นได้ภายในคืนเดียว แต่ต้นโถ่นั้นจะเจริญขึ้นได้ก็ต้องใช้เวลานับเป็นสิบปีทีเดียว ความคิดเห็นข้อนี้มีอยู่ในเรื่องอุปมาเรื่องพืช ที่หว่านลงบนดินได้เติบโตขึ้นจากใบหญ้าเป็นต้นข้าวที่มีเมล็ดเต็มรวง (มาระโก 4:28) และเรื่องที่พระคริสต์ทรงดัดเดือนเปโตรให้เลี้ยงดูลูกแกะให้เติบโตเป็นแกะใหญ่ (ยอห์น 21:15-17)

พระคริสต์ทรงทราบว่าอาณาจักรของพระเจ้าไม่ได้เกิดขึ้นโดยการหาเสียง หรือโดยการประกอบพิธีอันน่าเลื่อมใส แต่อาณาจักรพระเจ้าจะเจริญขึ้นโดยการดำเนินการสอนและอบรม “กฎที่ละกฎและคำสอนทีละวรรคทีละตอนอย่างละเอียด” ด้วยวิธีนี้เท่านั้นที่จะทำให้คริสเตียนที่ยังไม่เจริญได้เติบโตขึ้นเป็นคริสเตียนที่ตีพร้อม การพิเคราะห์ดูนาน ๆ เช่นนี้ ทำให้พระคริสต์ทรงมีความรู้สึกมั่นคงแน่นอน “เมื่อพระองค์ทรงพบอุปสรรคในการสอนด้านหนึ่ง พระองค์ก็ทรงหันไปสอนในอีกด้านหนึ่งด้วยความอดทนและความสงบ เมื่อพระองค์ทรงพบอุปสรรคทุกด้านไม่มีทางใดเหลือไว้เลย นอกจากความตาย พระองค์ก็ทรงสิ้นพระชนม์ด้วยความอ่อนโยนและด้วยความแน่วพระทัยเช่นเดียวกับครั้งที่พระองค์ได้ทรงเลี้ยงอาหารแก่ประชาชนที่ชายฝั่งทะเล” (3) พระองค์ทรงรู้แน่ในผลที่จะบังเกิดขึ้น

การพิเคราะห์ดูสิ่งที้อาจจะเป็นไปได้ในตัวนักเรียนของเรา และพิเคราะห์ดูกิจการงานเสริมสร้างอุปนิสัย จะช่วยเราให้พ้นจากการเป็นคนมองเห็นแต่ในแง่ร้ายได้ เราจะไม่เป็นเหมือนกับบิดาของ วู้ดโรว์ วิลสัน (Woodrow Wilson) ซึ่งกล่าวว่า “ฉันเกรงว่า วู้ดโรว์ (Woodrow) บุตรชายของฉันจะไม่ได้เป็นคนสำคัญในอนาคต” และไม่เป็นเหมือนกันักเผยแผ่ศาสนาผู้หนึ่ง ซึ่งรู้สึกว่าการฟื้นฟูครั้งนั้นของเขาไม่บังเกิดผลสำเร็จ เพราะว่ามีผู้สูงอายุได้กลับใจเสียใหม่น้อยแต่มีหนุ่มสาวหลายคนเช่น ยอร์ช ทรูเอ็ท (George Truett) ได้บังเกิดใหม่ และเราก็จะไม่เป็นเหมือนกับผู้นำคริสตจักรที่รีรอในการที่จะรับรองให้ ดี. แอล. มูดี (D. L. Moody) เป็นสมาชิกของคริสตจักร

เราควรจะเห็นว่านักเรียนทุกคนของเรามีสิ่งที่อาจจะเป็นไปได้อันไม่จำกัดอยู่ในตัวเขา ในทำนองเดียวกันเราก็ควรจะเห็นว่าการสอนของเราไม่ใช่งานที่หนักมาก แต่เป็นโอกาสอันดีและเป็นทางที่ดีซึ่งจะช่วยคนอื่นให้เติบโตมีอุปนิสัยคริสเตียน เราเห็นด้วยกับ วอน ฮัมโบลด์ท์ (Von Humboldt) ที่กล่าวว่า สิ่งที่เราควรจะมีสำหรับอารยธรรมในวันพรุ่งนี้เราจะต้องสอนในชั้นของเราวันนี้ และเห็นด้วยกับคำพูดของรอบีร์ต แวลส์ บีช (Robert Wells Beach) ที่กล่าวว่าความเจริญก้าวหน้าของสังคมคือการต่อสู้ระหว่างครูกับนักเรียน เราารู้สึกว่า “ครูคือผู้รักษาประตูแห่งวันพรุ่งนี้” หมายความว่าครูในทุกวันนี้เป็นผู้ที่ช่วยตัดสินใจว่าจะอะไรจะเกิดขึ้นในอนาคต เพราะว่าเขากำลังอบรมสั่งสอนบุคคลผู้ที่จะเป็นผู้นำในอนาคต

2. เน้นความสัมพันธ์ส่วนบุคคล

ในทุกวันนี้คนมีความรู้สึกโน้มน้าวยิ่งกว่าการทำงานในยังเกิดผลก็คือ การทำงานเกี่ยวกับคนเป็นจำนวนมาก เราคิดถึงแต่ปริมาณของคนเท่านั้น ผลสำเร็จในการทำงานของนักเผยแผ่ศาสนา ศิษยาภิบาลหรือรัฐมนตรีศึกษา วัดโดยจำนวนผู้ที่กลับใจใหม่ สมาชิกของคริสตจักรและขนาดเล็กลใหญ่ของโรงเรียน การจัดงานพิเศษเพื่อเผยแผ่คริสต์ศาสนาให้คริสตจักรก้าวหน้าขึ้นนั้นเป็นสิ่งธรรมดาในปัจจุบันนี้ ทุกวันนี้ศิษยาภิบาล และศาสนทูตหลายคน ประารถจะชักชวนให้คนเป็นอันมากมารับใช้พระเจ้าโดยเร็ว ดังนั้นในปัจจุบันเราจึงเห็นว่าคนเป็นจำนวนมาก คิดว่าการสั่งสอนคนกลุ่มใหญ่สำคัญกว่าการสอนเป็นรายบุคคล

การกระทำดังนี้ไม่สอดคล้องกับวิธีดำเนินการศึกษาที่ดีที่สุด และย่อมทำให้เกิดผลดีแต่เพียงผิวเผินและชั่วคราวเท่านั้น การกระทำอย่างนี้เป็นเหตุให้เกิดประสบการณ์ที่เยี่ยมเท่าขึ้นมากมาย และเป็นเหตุให้มีคนหลายคนหลงทางไป ผู้ที่กลับใจเสียใหม่ในการประชุมปกตินั้นมีจำนวนมากกว่าผู้ที่กลับใจในการฟื้นฟูชีวิตใหม่ ข้อนี้เน้นให้เห็นความแตกต่างระหว่างจำนวนสมาชิกในบัญชีรายชื่อของโบสถ์และจำนวนผู้ที่เชื่อและวางใจในพระเจ้า การสอนคนเป็นจำนวนมากโดยไม่คิดถึงความต้องการส่วนตัวของบุคคลแต่ละคนทำให้คนบังเกิดความสงสัยและหลงไปได้ ครั้งหนึ่ง เจ. อาร์. เกรฟส์ (J. R. Graves) กล่าวว่าคนทุกคนที่ไม่มีศาสนาที่เขาเคยรู้จักนั้นบางครั้งก็ได้ยอมรับความเชื่อในพระเจ้า

ข้อเน้นของพระคริสต์ไม่เป็นเช่นนั้นเลย พระองค์ทรงย้ำเรื่องความสัมพันธ์ส่วนบุคคล “เพราะตลอดเวลาส่วนมากของพระองค์นั้นพระองค์ทรงอยู่กับบุคคลเป็นส่วนตัวหรือเป็นหมู่คณะเล็ก ๆ ซึ่งเรียกว่าพวกสาวกหรือพวกศิษย์” (4) จริงอยู่พระคริสต์ทรงเกี่ยวข้องกับคนหมู่มากเหมือนกัน ประชาชนเป็นจำนวนมากได้ติดตามพระองค์จากเมืองกัปเรนาอูม กรุงเยรูซาเล็ม เดคาโปลิและที่อื่น ๆ พระองค์ทรงสั่งสอนคนเป็นจำนวนสี่ห้าพันคนหลายครั้งหลายคราว พระองค์ทรงเห็นอกเห็นใจพวกเขา ทรงสนทนากับเขา ทรงเลี้ยงอาหารเขาและทรงรักษาเขาให้หายจากโรค เมื่อพระองค์ได้ทรง

ปฏิบัติการเหล่านั้นแล้ว ประชาชนก็เกิดมีการเคลื่อนไหวแสดงความนิยมในพระองค์เป็นอย่างมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งหลังจากที่พระองค์ได้ทรงรักษาคน และระหว่างที่พระองค์เสด็จเข้าไปยังกรุงเยรูซาเล็มด้วยความมีชัย

พระคริสต์ไม่ได้ทรงหนุนใจคนเป็นจำนวนมาก ให้ติดตามพระองค์ความจริงนั้นพระองค์ไม่ทรงสบายพระทัยเลยที่มีคนติดตามพระองค์เป็นจำนวนมากเช่นนั้น พระองค์ทรงพยายามเลี่ยงไปจากหมู่คนเหล่านั้นพระองค์ไม่ทรงพอพระทัยที่จะให้คนหมู่มากตอบรับคำเชิญชวนของพระองค์ เมื่อฝูงชนเป็นจำนวนมากติดตามพระองค์ไปนั้น พระองค์ตรัสแก่เขาว่าเขาจะต้องรักพระองค์มากกว่าสิ่งอื่นใดเขาจึงจะเป็นสาวกที่แท้จริงของพระองค์ได้ (ลูกา 14:25-27) พระองค์ทรงรู้ว่าฝูงคนเหล่านั้นเป็น คนกัลบัลลอกและไม่จริงใจ พระองค์จึงได้ตรัสว่า “คนที่สรรเสริญท่านวันนี้จะแข่งค่าท่านพรุ่งนี้” ดังนั้นพระองค์จึงไม่ทรงปรนนิบัติรับใช้คนหมู่มาก “เราเห็นได้ชัดว่าพระคริสต์ทรงเข้าพระทัยว่าคนหมู่น้อยสามารถเข้าใจในพระองค์ และรับเอาพระวิญญาณของพระองค์ไว้ได้เต็มบริบูรณ์มากกว่าคนหมู่มากที่ติดตามพระองค์ไปโดยไม่มีความจริงใจ” (5)

ชีวิตของพระคริสต์ในระยะสามปีหลังพระองค์ทรงอยู่ใกล้ชิด กับคนหมู่น้อยเท่านั้น ตัวอย่างกิจการงานอันเด่นชัดของพระองค์ก็คือการที่พระองค์ทรงอยู่ใกล้ชิดกับคนหมู่น้อยนี้เอง “วิธีที่พระเยซูทรงปฏิบัติเพื่อไถ่บาปของมนุษย์ทั่วโลก ไม่ใช่การทรงคอยจะปฏิบัติเมื่อมีเหตุการณ์อันสำคัญหรือยิ่งใหญ่เลย แต่พระคริสต์ทรงกระทำการในทุกโอกาส ในเวลาปกติ ในสถานที่ธรรมดาและในเรื่องราวที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน และพระองค์ได้ทรงประทานคำสอนที่มีค่าที่สุดแก่จิตวิญญาณที่มีความต้องการ” (6)

บรรดาประชาชนที่เกี่ยวข้องกับพระคริสต์คือ นิโคเดมัส, ซักคาย, หญิงสะมาเรีย, หญิงที่ทำการล้างประเวณี, ชายที่ได้รับมรดก, นักปกครองหนุ่ม, นักกฎหมายผู้ชอบวิพากษ์วิจารณ์และขุนนางชาว กัปเรนาอุม เป็นต้น อาจารย์ ฮอร์น (Home) ได้จัดรายชื่อคนทั้งหมดเหล่านี้ไว้ประมาณหกสิบคน เมื่อพระคริสต์ทรงเผชิญหน้ากับคนเหล่านี้พระองค์ได้ทรงมีโอกาสดำเนินเข้าพระทัยถึงความต้องการของเขาและได้ทรงแนะนำเขา อาจารย์ ดิน อิงจ์ (Dean Inge) ได้เปรียบเทียบผู้ที่สั่งสอนคน เป็นจำนวนมากว่าเป็น เหมือนกับคนเทน้ำจากถังน้ำใส่ในขวดปากแคบ โดยหวังว่าจะมีน้ำไหลเข้าไปในขวดบ้าง การให้คำแนะนำปรึกษาแก่บุคคล เป็นส่วนตัวนั้นเป็นเรื่องเกี่ยวกับปัญหาเฉพาะของบุคคล พระคริสต์ทรงเห็นว่าคำแนะนำสั่งสอนคนหมู่น้อยนั้นสำคัญกว่าคำแนะนำสั่งสอนคนหมู่มาก อาจารย์ เอช. เอช. ฮอร์น (H.H. Home) ได้กล่าวไว้ว่า “พระองค์ทรงชอบทำงานกับคนหมู่เล็ก ๆ มากกว่ากับคนจำนวนมาก การทำงานกับคนหมู่น้อยได้รับผลสำเร็จเป็นอย่างดี เพราะว่าการทำงานกับประชาชนจำนวนมากนั้น

ทำให้เกิดความยุ่งยากขึ้นได้หลายประการ พระองค์ไม่ได้ทรงไว้ใจประชาชนหมู่มากเท่ากับที่พระองค์ทรงไว้ใจบุคคลแต่ละคน” (7)

ครูในทุกวันนี้ควรจะเป็นผู้ให้คำปรึกษาและแก้ไขปัญหานักเรียนเป็นส่วนตัว ในการสอนนั้นครูควรจะสอนนักเรียนเป็นจำนวนน้อยเพื่อจะได้เข้าใจถึงความต้องการของนักเรียนแต่ละคน แล้วครูก็สอนให้เหมาะกับความต้องการของเขา ครูคนหนึ่งควรจะเก็บรายงานความประพฤติและการทำงานของนักเรียนอย่างละเอียดจากบิดามารดาของเด็ก จากการสมาคมของเด็กและจากครูที่สอนนักเรียนขณะที่อยู่ชั้นประถม แล้วก็เตรียมการสอนทุกครั้งให้เหมาะสมกับปัญหาชีวิตของนักเรียน ครูมีชื่อเสียงคนหนึ่งกล่าวว่า “ออร์ซ ทูเอ็ท (George Truett) เป็นคนสำคัญเมื่อเขาได้เทศนาบนยกพื้น เขามีความสำคัญมากขึ้นเมื่อเขาอยู่ในกรุงวอชิงตัน และได้กล่าวคำปราศรัยยังที่ประชุมคณะเซาเทินแบ็บติสต์ และเขาเป็นคนสำคัญยิ่งขึ้นเมื่อเขากล่าวสุนทรพจน์แก่ที่ประชุมคณะแบ็บติสต์ทั่วโลกในแอตแลนตา แต่เขาเป็นคนสำคัญที่สุดเมื่อเขายืนอยู่ในป่าช้านอกเมืองและปลอบเด็กหญิงเล็ก ๆ ที่หลงทางจากมารดาของเขา”

3. เริ่มต้นการสอนด้วยสิ่งที่คุณต้องการเข้าใจและสนใจ

พระคริสต์ไม่ได้ทรงเตรียมการสอนในโอกาสพิเศษ เป็นทางการหรือเป็นพิธี พระองค์ทรงสอนตามธรรมดาอย่างไม่มีพิธีรีตองทั้งในบ้าน, ในธรรมศาลา บนภูเขาหรือริมทะเล พระคริสต์ทรงสอนสิ่งที่ผู้ฟังต้องการและสนใจ “พระคริสต์ไม่ได้ทรงเริ่มสั่งสอนเรื่องความเชื่อเกี่ยวกับพระบัญญัติเรื่องสำคัญ ๆ ขนบธรรมเนียมประเพณีหรือพระคัมภีร์เลย แต่พระองค์ทรงสอนตามประสบการณ์ที่บังเกิดขึ้นในชีวิตของคุณ” (8) พระคริสต์ไม่ได้ทรงนำเอาพระบัญญัติหรือคำเขียนของศาสดาพยากรณ์มาอธิบายให้ประชาชนฟังเรื่องหลักสำคัญพระองค์ทรงแยกแยะหลักสำคัญของกฎแล้วก็ทรงสำรวจดูว่ามีเหตุการณ์สิ่งใดบ้างที่อาจจะต้องใช้หลักเหล่านั้นในทันที พระองค์ทรงสอนประชาชนตามความเป็นอยู่ในปัจจุบันของเขา” (9) พระองค์ทรงสอนบุคคลตามความเป็นอยู่ของเขา และทรงพยายามที่จะนำพวกเขาให้ดำเนินไปตามทางที่พระองค์ทรงประสงค์ให้เขาดำเนิน นี่เป็นแนวทางเดียวกันกับกฎของธอร์นไดค์ (Thornidike) เรื่อง “กฎแห่งการเตรียมพร้อม” ซึ่งกล่าวว่าเมื่อผู้ใดเตรียมพร้อมที่จะกระทำสิ่งใด ถ้าเขาได้กระทำสิ่งนั้นเขาก็จะพอใจ แต่ถ้ามีผู้ขัดขวางเขา ๆ ก็ไม่พอใจ

เมื่อนักปกครองหนุ่มทูลถามพระเยซูว่าทำอย่างไรจึงจะได้ชีวิตนิรันดร์นั้น พระเยซูทรงกล่าวให้เขาฟังถึงกฎของพระองค์ (ลูกา 10:25-26) ขณะเมื่อพระองค์ทรงสนทนากับหญิงชั่วที่บ่อน้ำของยาโคบนั้นพระคริสต์ทรงเริ่มสอนถึงเรื่อง “น้ำ” เป็นประการแรก เพราะน้ำเป็นสิ่งที่นางสนใจ แล้วพระองค์ก็ทรงอธิบายให้นางฟังต่อไปถึงเรื่อง “น้ำแห่งชีวิต” (ยอห์น 4:10) ขณะเมื่อพระองค์ทรงยืนขึ้นอ่านและประกาศคำสอนของพระองค์นั้น พระองค์ทรงเริ่มต้นด้วยข้อความในหนังสืออิสยาห์ซึ่งเน้นถึง

เรื่องการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์ซึ่งทุกคนทราบดีแล้ว (ลูกา 4:16-30) พระคริสต์ทรงมีความตั้งพระทัย และทรงสอนพระทัยในสิ่งที่ได้กล่าวมาแล้วนี้ “พระคริสต์ไม่ได้ทรงสอนพวกสาวกของพระองค์โดยแผนการณ์ตามระเบียบ หรือหลักสูตรที่ได้กำหนดไว้เลย” (10)

การเริ่มสอนด้วยสิ่งที่มนุษย์ดำรงอยู่นั้นไม่ได้หมายความว่าเริ่มสอนสิ่งที่เขาสนใจ และต้องการเท่านั้น แต่สอนด้วยภาษาที่เขาเข้าใจดีด้วย ข้อนี้อาศัยรากของกฎหมายเก่าเกี่ยวกับ “ความเข้าใจอันลึกซึ้ง” ซึ่งครูเคยเน้นในสมัยก่อนและครูควรจะเน้นในสมัยนี้ด้วย คำนี้ตามตัวอักษรแปลว่า “เพิ่มเติมความเข้าใจ” หรือ “เพิ่มเติมความเข้าใจของบุคคล” ความหมายก็คือนักเรียนเรียนรู้ความจริงใหม่โดยอาศัยความจริงเก่า หรือเรียนสิ่งที่ไม่รู้จากสิ่งที่รู้ “การสอนเรื่องความสัตย์จริงนั้นจะต้องเรียนจากสิ่งที่เรารู้ดีอยู่แล้ว” นี่เป็นวิธีธรรมดาในการเพิ่มเติมการศึกษา

เด็กชายเล็ก ๆ ผู้หนึ่งเห็นรูปพระเจ้าใหญ่เขาก็เรียกว่าตุ๊กแก เพราะเขารู้จักแต่ชื่อตุ๊กแกเท่านั้น หลิงซังฟอกชานนิโกรผู้หนึ่งยื่นคูนางพยาบาลสภาภาษาชาวดินชววน เขาพูดขึ้นว่า เขาไม่เคยเห็นเสื้อที่ซักขาวมากมายอย่างนี้เลย เด็กอเมริกันซึ่งอยู่ทางใต้เพิ่งเคยเห็นหิมะตกเป็นครั้งแรกนั้น เขาคิดว่าหิมะคือขนนกสีขาว เพราะว่าเราศึกษาความจริงใหม่ ๆ จากสิ่งเก่า ๆ เราจึงจำเป็นต้องเลือกภาษาและความคิดนึกที่นักเรียนคุ้นเคยเป็นอย่างดีแล้ว มิฉะนั้นแล้วความคิดของนักเรียนจะไม่บังเกิดขึ้นได้ พระเยซูทรงใช้คำธรรมดาที่ทุกคนเข้าใจได้ดีเช่นคำว่า “แสงสว่าง” “เกลือ” “ขนมปัง” และ “เนื้อ” พระองค์ทรงอ้างถึงสิ่งสำคัญที่ทุกคนรู้จักดี เช่น “ดิน” “ไร่ถุ่น” “แกะ” และ “แป้งเชื้อ” เป็นต้น

ข้อที่น่าสังเกตก็คือขณะเมื่อพระคริสต์ทรงสอนนั้นมีผู้เข้าใจผิดเมื่อพระคริสต์ทรงใช้ศัพท์เฉพาะซึ่งมีความหมายสำหรับผู้ฟังมากกว่าที่เขาเข้าใจ เมื่อพระคริสต์ทรงใช้คำว่า “การบังเกิดใหม่” นิโคเดมัสซึ่งเป็นคนมีการศึกษา และวัฒนธรรมสูงก็คิดทันทีถึงการบังเกิดฝ่ายร่างกาย เมื่อพระคริสต์ตรัสถึง “ราชอาณาจักร” ผู้ฟังก็วาดภาพราชบัลลังก์ฝ่ายโลกกว่าเป็นเหมือนกับราชบัลลังก์ของดาวิดซึ่งปกครองด้วยอำนาจมากกว่าที่จะคิดถึงการปกครองฝ่ายวิญญาณภายในจิตใจของมนุษย์ เมื่อพระคริสต์ตรัสว่าถ้าพระวิหารของพระองค์ถูกทำลายพระองค์จะทรงสร้างขึ้นมาใหม่ ภายในสามวันนั้นดูเหมือนว่าพวกสาวกไม่เข้าใจเลยว่พระองค์ทรงหมายถึงความถึงร่างกายของพระองค์ไม่ใช่พระวิหาร ดังนั้นการเริ่มสอนด้วยประสบการณ์ที่เกิดขึ้นแก่นักเรียนและปัญหาที่นักเรียนคุ้นดีแล้วเท่านั้นยังไม่พอ ครูจะต้องสังเกตดูด้วยว่านักเรียนของเขาเข้าใจภาษา และสิ่งที่เขาวาดภาพขึ้นนั้นได้ชัดเจนมากน้อยเพียงไรด้วย ครั้งหนึ่ง ดร. แกมเบรลล์ (Dr. Gambrell) กล่าวถึงนักเทศน์ผู้หนึ่งซึ่งใช้เวลาพูดให้ผู้ฟังเห็นภาพเพียงสามนาทีเท่านั้น แต่ใช้เวลาถึงสิบแปดนาทีเพื่ออธิบายให้คนฟังเข้าใจความหมายของเขา

4. ทรงย้ำเรื่องราวแห่งชีวิตที่สำคัญยิ่ง

เมื่อพระเยซูทรงสอนนั้นไม่มีตอนใดเลย ที่ชี้ให้เห็นว่าพระองค์ได้ทรงสอนเกี่ยวกับเรื่องที่ให้ประโยชน์แก่ประชาชนเพียงเล็กน้อย พระคริสต์ไม่ได้ทรงสอนเรื่องราวขั้นต้นของการศึกษา ประวัติศาสตร์, ภูมิศาสตร์ หรือขนบธรรมเนียมประเพณีของชาวปาเลสไตน์ พระคริสต์ไม่ได้ทรงเน้นเรื่ององค์การ บริกัณฑ์ หรือเครื่องใช้ใด ๆ ทั้งสิ้น และพระองค์ก็ไม่ได้ทรงตั้งธรรมเนียมโอวาทอันเป็นระบบอย่างละเอียดรอบคอบเพื่อให้ลูกหลานยึดถือปฏิบัติต่อไปในอนาคต คำสอนที่คล้ายกันนี้ก็คือคำสอนบนภูเขาซึ่งใช้เวลาอ่านประมาณครึ่งชั่วโมง พระคริสต์ไม่ได้ทรงเน้นให้คนท่องจำข้อพระคัมภีร์หรือคำอธิบายข้อพระคัมภีร์ หรือเรื่องราวการตกเถียงเกี่ยวกับศาสนาเหมือนกับที่พวกอาลักษณ์ได้สอนในธรรมศาลา แทนที่พระคริสต์จะทรงสอนเรื่องเหล่านั้น พระองค์กลับทรงสอนปัญหาอันสำคัญเกี่ยวกับชีวิต เรื่องราวเกี่ยวกับศีลธรรมจรรยาและการดำเนินชีวิตทางศาสนาโดยไม่จำกัด

พระบรมครูทรงทราบว่าปัญหาแห่งชีวิต เกิดขึ้นจากสัญชาตญาณอันเป็นสมมติฐานสำคัญ เช่น คนปรารถนาที่จะป้องกันตนเองให้พ้นจากอันตราย ปรารถนาที่จะมีลูกหลานมากมาย ปรารถนาที่จะเป็นคนสำคัญและเข้าสมาคม พระองค์เองทรงถูกทดลองเรื่องเหล่านี้เป็นส่วนมาก และพระองค์ทรงรู้ว่าความพยายามอันดีรื้อนที่จะกระทำสิ่งเหล่านี้จะก่อให้เกิดความผิบบาปขึ้นในสังคม เรื่องราวเกี่ยวกับธรรมชาติวิสัยของมนุษย์ คือปัญหาใหญ่ที่สุดที่เราต้องเผชิญ ดังนั้นพระคริสต์จึงทรงพยายามที่จะแก้ไขปัญหามนุษย์โดยการแก้ไขสิ่งที่ก่อให้เกิดปัญหาขึ้น และเพราะฉะนั้นพระคริสต์จึงทรงเตือนพวกสาวกของพระองค์ไม่ให้มีจิตวิญญาณโลกมาก เพราะความปรารถนาชนิดนี้จะทำให้เราอยากได้สิ่งของ ๆ คนอื่น พระองค์ทรงเตือนพวกสาวกไม่ให้สะสมทรัพย์สมบัติไว้สำหรับตนเอง พระองค์ทรงแนะนำไม่ให้มองดูผู้หญิงด้วยใจกำหนัด ให้เขาพ้นจากสัญชาตญาณความต้องการมีบุตรหลานมากมาย พระองค์ทรงหนุนใจพวกสาวกให้มีจิตใจบริสุทธิ์ พระคริสต์ไม่ทรงหนุนใจให้คนมีความปรารถนาที่จะเป็นคนสำคัญ ซึ่งจะทำให้เขาต้องการเป็นนายของผู้อื่นและพระองค์ได้ทรงประณามการแสดงความหยิ่งจองหองซึ่งเป็นสัญชาตญาณที่ผิด ในสังคม พระองค์เองได้ทรงย้ำเรื่องราวแห่งชีวิตที่สำคัญยิ่ง ดังนั้นพระองค์จึงได้ทรงกล่าวครุรวิวารศึกษาอย่างสุภาพถึงเรื่องที่เขาได้ใช้เวลาส่วนมากสอนนักเรียนถึงสิ่งที่ไม่สำคัญ

ในการตกเถียงเกี่ยวกับปัญหาสำคัญแห่งชีวิตนี้ พระคริสต์ไม่ได้ทรงประณามเพียงแต่สิ่งที่ประชาชนได้กระทำทุก ๆ วันเท่านั้น คำสอนของพระองค์ไม่เป็นเพียงแต่การกล่าวถึงสิ่งที่มนุษย์ไม่ควรทำ หรือไม่เป็นแต่เพียงการสั่งสอนว่าควรเลิกทำบาปเท่านั้น เพราะการสอนเพียงเท่านั้นยังไม่พอ ยังไม่เป็นประโยชน์เรื่อย ๆ ไป เช่นพระคริสต์ได้ทรงเล่าเรื่องศิรัยที่ถูกขับไล่ออกไปแล้วได้กลับไปยังบ้านเดิมของมันและได้ครอบครองความชั่วร้ายไว้ดังเดิมอีก (มัทธิว 12:43-45) ดูเหมือนว่าพระคริสต์จะ

ทรงเห็นความจำเป็นของการดำเนินชีวิตในทางที่ดี พระองค์ทรงเห็นอย่างแน่นอนว่าการสอนเรื่องการดำเนินชีวิตในทางที่ดีนั้นสำคัญมาก หรืออีกนัยหนึ่งจะต้องมีการเปลี่ยนแปลงอย่างใหม่ “ความรักใหม่ซึ่งทำให้เราแสดงความรักต่อทุกสิ่ง” เพราะฉะนั้นพระองค์จึงทรงพยายามสอนผู้รับมรดกที่มีความโลภให้รู้ว่าชีวิตสำคัญกว่าทรัพย์สินสมบัติ และพระองค์ทรงสอนหญิงชาวสะมาเรียผู้ตำหนิว่าความพอใจในทางจิตวิญญาณสำคัญกว่าความพอใจทางร่างกาย พระคริสต์ทรงทำให้ศาสนาเป็นสิ่งที่มีความหมายและเป็นสิ่งสำคัญยิ่งในการดำเนินชีวิตที่ดี “พระองค์ทรงเห็นว่า การดำเนินชีวิตที่ดีไม่ได้หมายความว่ามีความพอใจในความเป็นอยู่ของเรา พระคริสต์ทรงเห็นอย่างชัดเจนว่าคนที่มิบุคคลลักษณะอันเข้มแข็งและบุคคลลักษณะที่ไม่แยกจากกันสามารถจะดำเนินชีวิตด้วยความสำเร็จได้”(11) พระเยซูทรงคิดว่าศาสนาทำให้การดำเนินชีวิตมีคุณประโยชน์มาก คุณประโยชน์นั้นจะปรากฏอย่างชัดเจน ในความสนใจและในกิจการของบุคคลแต่ละคน ตามความคิดของพระเยซูนั้นศาสนาไม่ใช่สิ่งที่เราฝึกฝน และไม่เกี่ยวข้องกับการดำเนินชีวิตของเรา พระคริสต์ทรงสั่งสอนว่าศาสนาเป็นความสัมพันธ์ส่วนตัวระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ซึ่งจะเกิดผลดีในชีวิตทุกด้านของมนุษย์”(12)

5. พระองค์ทรงสอนให้คนรู้จักผิดชอบ

พวกอาลักษณ์และพวกฟาริสี ซึ่งมีอาชีพเป็นครูสอนศาสนาในสมัยนั้นพยายามที่จะให้คนมีนิสัยเจริญขึ้นในทางระเบียบวินัยเป็นส่วนใหญ่ “พระคริสต์เสด็จมาปรากฏแก่ประชาชนผู้ที่เชื่อว่าการที่จะนับถือศาสนาหมายความว่าเราจะยอมประพฤติตามกฎข้อบังคับอย่างเคร่งครัด และนมัสการตามเวลาและพิธีที่กำหนด” (13) กฎเหล่านี้ควบคุมประชาชนทุกระยะของชีวิตและเป็นเครื่องกดดันประชาชนอย่างยิ่งเรื่องการผูกเข็อกซึ่งไม่ใช่สิ่งสำคัญเลย นั่นก็มีกฎถึงสี่สิบข้อว่าด้วยวิธีผูกเข็อกที่ทำให้กระทำในวันชะบาโต ภายใต้กฎเช่นนั้นการดำเนินชีวิตทางศีลธรรมจรรยาและศาสนาอาจจะปฏิบัติไม่ได้เลย พระเยซูทรงทราบว่ากฎเหล่านั้นเป็นการแสดงการกระทำภายนอกที่ไร้ประโยชน์ พระองค์จึงทรงพยายามหาทางที่จะช่วยประชาชนให้พ้นจากกฎเหล่านั้น ดังนั้นพระคริสต์จึงตรัสแก่พวกเขาว่า “พวกเจ้าเอาของหนักที่แบกยากนักวางบนมนุษย์” (ลูกา 11:46) ในการสอนจำเป็นต้องมีข้อปฏิบัติและการร้องขอเพียงพอที่จะให้บุคคลมีความตั้งใจที่จะเผชิญกับปัญหาต่าง ๆ ในชีวิต

เรื่องนี้ก็เช่นเดียวกับเรื่องที่ได้ชี้ให้เห็นในตอนต้นแล้วว่า พระบรมครูทรงทราบว่าผู้ที่ติดตามพระองค์ไปด้วยอารมณ์ซึ่งปราศจากความเชื่อมั่นนั้นจะไม่บังเกิดผลในชีวิตคริสเตียนเลย พระองค์ทรงรู้เป็นอย่างดีว่าในการสอนนั้นการเล่าเรื่องที่นำสงสัย หรือการร้องขอให้บุคคลกระทำตามคำสอนของพระองค์เท่านั้นยังไม่เป็นการเพียงพอในการที่จะติดตามพระองค์ ดังนั้นพระองค์จึงไม่ทรงใช้สิ่งเหล่านี้ไม่มีเลยสักครั้งเดียวที่พระองค์จะทรงขอร้องให้ประชาชนยกมือ ลงนามสัญญา หรือให้ยื่นขึ้นเพื่อแสดงการยอมรับ และพระองค์ไม่ได้ทรงขอให้เขาจับมือพระองค์เลยถึงแม้ว่าพระองค์จะได้ทรง

กระตุ้นใจเขาให้ติดตามพระองค์ไปก็ตาม “พระคริสต์ไม่ได้ทรงบังคับหรือทรงบงการ ไม่ได้ทรงบังคับให้คนเห็นด้วย, ไม่ได้ทรงบังคับให้คนเห็นว่าคำสอนของพระองค์ถูกต้อง” (14) การตัดสินใจปัญหาชีวิตเป็นสิ่งสำคัญเกินกว่าที่จะทำเล่น ๆ ได้ พระคริสต์ทรงต้องการการตอบรับที่มั่นคงถาวร การตัดสินใจที่เป็นเหตุอันเพียงพอ ตามวิธีการสอนของพระองค์นั้น ไม่มีวิธีลัดหรือวิธีง่าย ๆ เลย ไม่มีผู้ตอบรับเสียเลย ยังดีกว่ามีผู้ตอบรับเทียมเท็จ

ดังนั้นพระคริสต์จึงทรงเตือนสติของมนุษย์ สติคือสิ่งที่ทำให้มนุษย์รู้สึกชอบ พระคริสต์ตรัสแก่พวกอัครทูตและพวกฟาริสีที่หน้าเชื่อใจคิดว่า “พวกท่านควรจะได้กระทำแล้ว และพระองค์ได้ทรงคิดเขียนผู้ที่ปีติบังความสามารถ (ตาลันต์) ของเขาว่า “ท่านควรจะได้” (มัทธิว 25:27) พระคริสต์ทรงสอนเกี่ยวกับสติมากกว่าความรู้พระคริสต์ไม่ได้ทรงสอนตามวิธีการสอนเท่านั้น แต่พระองค์ทรงอาศัยสติของมนุษย์ซึ่งมีความเข้าใจในความจริงด้วย ผลที่ได้รับจากการสอนตามหลักนี้ได้พิสูจน์ให้เห็นว่าหลักนี้ดี พระคริสต์ทรงสอนเรื่องความจริงอย่างแจ่มชัดและอย่างจริงจัง เมื่อประชาชนฟังคำสอนของพระองค์แล้วก็พากันรู้สึกว่าเขาจำเป็นต้องปฏิบัติตามสิ่งที่พระองค์ทรงสอน อาจารย์ฮอร์น (Horne) กล่าวว่า “พระเยซูไม่ทรงมีเจตนาที่จะเปลี่ยนระเบียบของสังคมใหม่ แต่พระองค์ทรงมีอิทธิพลในการเปลี่ยนแปลงระเบียบสังคมมากกว่าคนที่มิหน้าที่สอนระเบียบ สังคม เสียอีกเพราะว่าพระคริสต์ทรงอบรมให้มีความรู้สึกผิดชอบต่อเพื่อนมนุษย์ซึ่งสามารถจะทำให้สังคมเปลี่ยนแปลงไปได้” (15) อาจารย์ฮินสเดล (Hinsdale) กล่าวเพิ่มเติมว่า “ความเชื่อมั่นซึ่งพระคริสต์ได้ทรงตั้งไว้เพื่อเป็นรากฐานแห่งศีลธรรม จรรยาอันเป็นของขวัญอันยิ่งใหญ่ที่สุดซึ่งพระเจ้าได้ประทานให้แก่มนุษย์” (16) คำสอนของพระคริสต์ก็เป็นของขวัญอันยิ่งใหญ่ที่สุดเหมือนกัน

การอบรมสติมนุษย์เป็นหลักที่เราจำเป็นต้องย้ำมากยิ่งขึ้น ถ้าเราต้องการทำให้คำสอนของเราบังเกิดผลและดำรงอยู่อย่างถาวร นี่เป็นความจริงไม่ว่าเราจะแสวงหาผู้ที่กลับใจใหม่ หรือหลักประกันทางการเงิน หรือผู้อาสาสมัครทำงานเพื่อศาสนา การเน้นหลักอบรมสติมนุษย์นั้นป้องกันรักษาอิสรภาพและป้องกันให้พ้นจากความรู้แต่เพียงผิวเผิน หลักการนี้ดีกว่าระเบียบอันเคร่งครัดต่าง ๆ อย่างแน่นอน ครั้งหนึ่ง ดร.แกมเบรลล์ (Dr. Gambrell) กล่าวแก่สหราชอาณาจักรผู้เยาว์ในการประชุมครุว่า “อีกไม่ช้าคุณก็จะได้เรียนรู้ว่าคุณไม่สามารถจะทำทุกสิ่งทุกอย่างได้ตามกฎและระเบียบข้อบังคับ” เขาพูดถูกทีเดียวอีกอย่างหนึ่งเราไม่สามารถสอนด้วยการร้องขอต่ออารมณ์ของผู้ที่เรียนได้ การที่คนเป็นจำนวนมากหลงทางและปฏิเสธไม่ยอมทำตามคำสัญญาที่เป็นเครื่องพิสูจน์ถึงความจริงเรื่องนี้ เรากระตุ้นและให้ความกระจ่างแก่สติของเขา เราจะต้องไม่บังคับให้คนทำสิ่งที่เขาไม่อยากจะทำ แต่ให้เขาทำสิ่งที่ “เขาต้องการจะทำ” คำตอบรับการทรงเรียกของพระเจ้าควรเกิดขึ้นจากความรู้สึกทางศีลธรรมจรรยา

6. นำส่วนที่ดีที่สุดออกมาเปิดเผย

บางคนชอบนำส่วนที่ชั่วร้ายของผู้อื่นออกมาเปิดเผยแก่คนทั่วไป ความรู้สึกและวิธีสอนที่เขาใช้ ดูเหมือนว่าทำให้เขาได้รับผลที่ไม่ดีเลย ความประพฤตินี้ของเขาทำให้คนไม่สนใจในคำสอนของเขา และมีจิตวิญญาณอันเป็นปรปักษ์กับเขาได้บ่อย ๆ ผู้ที่นำส่วนเสียของบุคคลมาเปิดเผยนี้อาจจะเป็นคนดี และพยายามที่จะกระทำการที่ถูกต้อง แต่เขาขาดความไตร่ตรองอย่างสุขุมและขาดดุลยพินิจ เพื่อนร่วมชั้นคนหนึ่งในมหาวิทยาลัยซึ่งผู้เขียนได้นำเขาให้มาหาพระคริสต์ ได้กล่าวหลังจากที่เขาได้กลับใจแล้วว่า “ข้าพเจ้าควรจะได้กลับใจเสียใหม่มานานแล้ว ถ้าผู้ที่ชักจูงข้าพเจ้าเป็นผู้มีนิสัยดี” การนำสิ่งชั่วร้ายของผู้อื่นออกมาเปิดเผยนี้เราอาจจะกระทำเมื่อนำนักเรียนเข้ามาในชั้น เมื่อสอนนักเรียนในชั้น เมื่อพยายามนำเขาให้ปรนนิบัติพระเจ้าและนำให้เขาหันมาพระองค์ การนำส่วนเสียของผู้อื่นมาเปิดเผยนี้อาจจะเป็นเพราะเราไม่สามารถจะเข้าใจนักเรียนของเราได้สำเร็จ มีความรู้สึกอันห่างเหินขาดความเห็นอกเห็นใจ ขาดดุลยพินิจ ขาดความฉลาดไหวพริบ หรือเป็นผลเกิดจากอารมณ์วิพากษ์วิจารณ์ก็ได้ อย่างไรก็ตามความรู้สึกเช่นนี้จะทำให้นักเรียนไม่ชอบเรา และไม่สนใจในคำสอนของเรา ซึ่งก่อให้เกิดอันตรายมากกว่าที่จะก่อให้เกิดความดี

แต่พระเยซูไม่ทรงเป็นเช่นนั้น พระองค์ทรงสามารถนำสิ่งที่ดีที่สุดของคนมาเปิดเผย ไม่ว่าคนผู้นั้นจะเป็นพวกพาริสีที่เห็นว่าตนเองเป็นผู้มีความชอบธรรม คนเก็บภาษีที่ไร้ศีลธรรมหรือหญิงที่ชั่วช้าก็ตาม พระองค์ได้ทรงตรวจดูส่วนที่ดีภายในของเขาแล้วก็นำส่วนที่ดีนั้นมาเปิดเผย พระเยซูไม่ได้ทรงนำความดีของคนบาปมาเปิดเผยเท่านั้น แต่พระองค์ยังทรงนำความดีของคนที่ยังไม่เจริญเต็มที่ มาเปิดเผยด้วยดูเหมือนว่าพระองค์ทรงมีความเชี่ยวชาญเป็นพิเศษในการทำให้ผู้ที่ไม่น่าจะมีความสามารถเลยได้เป็นผู้ที่มีคุณความดี ดังที่พระองค์ได้ทรงกระทำแก่พวกสาวกสิบเอ็ดคนของพระองค์

พระองค์ได้ทรงกระทำให้พวกสาวกเป็นคนดี โดยการทรงย้ำให้เห็นถึงความสามารถในภายหน้าของเขา ทรงแสดงความสนใจในตัวเขาและทรงคลอใจเขาให้กระทำความดี “พระคริสต์ทรงทราบว่าการที่จะทำให้คนมีความเชื่อก็โดยการแสดงให้คนเห็นว่าเรามีความเชื่อในเขา และจากหลักอันสำคัญในการทำงานนี้พระองค์ก็ได้ทรงถือปฏิบัติมาโดยไม่ทรงหยุดยั้งเลย” (17)

สิ่งสำคัญที่สุดสิ่งหนึ่งที่เราจะต้องทำในฐานะที่เป็นครูวิวารศึกษาก็คือ การพยายามที่จะนำส่วนดีที่สุดของนักเรียนของเราออกมาเปิดเผยให้ปรากฏ ดูเหมือนว่าไม่มีผู้ใดเลยที่จะหวังว่าตัวเองไม่มีความสามารถซ่อนอยู่ภายใน และไม่มีผู้ใดเลยที่จะหยาบช้าเกินไป เขายังมีความดีบางอย่างในจิตใจของเขาซึ่งเราอาจจะใช้เป็นเครื่องขอร้องให้เขาทำความดีได้

เมื่อมีคนถามหญิงที่เมืองบอสตันว่า ใครจะป้องกันให้เธอพ้นจากการข่มขู่ของฝูงชน เธอชี้มือไปที่หัวหน้าพวกก่อความสงบแล้วกล่าวว่า “สุภาพบุรุษผู้นี้จะป้องกันดิฉันและช่วยให้ดิฉันมีโอกาสได้กล่าวคำปราศรัย” และคนที่ถูกเรียกว่า “สุภาพบุรุษ” ก็ได้กระทำการดังนั้นจริง ๆ

เมื่อผู้อำนวยการโรงเรียนปฏิรูปใน ไรต์ ไอแลนด์ (Rhode Island) ได้ข่าวว่ามีเด็กชายคนหนึ่งคิดที่จะหนีโรงเรียนกลับไปบ้าน เขาก็ได้จัดหาเงินสำหรับค่าโดยสารมอบให้เด็กเพื่อเดินทางกลับไปบ้านในวันสุดสัปดาห์ และเชื่อว่าเด็กจะกลับมาอีกทั้ง ๆ ที่เด็กชายผู้นั้นและมารดาของเขาได้บอกแล้วว่าเขาจะไม่กลับมาอีก แต่ในที่สุดเด็กชายนั้นก็ได้กลับมาอีก นางเจสซี เบอราล ยูแบงก์ส (Jessie Burrall Eubanks)* สร้างห้องสำหรับเด็กหญิงที่ไม่มีที่อาศัย 1600 คน ในกรุงวอชิงตันสมัยสงคราม โดยคุณหญิงให้เขารู้สึกว่าเขามีส่วนที่ดีที่สุดอยู่ภายในตัวเขาด้วยคติพจน์ว่า “เรามีความเชี่ยวชาญเป็นพิเศษใน

สิ่งที่ไม่อาจจะเป็นไปได้ทั้งหมด” เราจะต้องมีความเชื่อมั่น มีใจคิดแต่ในส่วนตัว และมีความคล่องใจเพื่อด้านทานความสงสัย ความท้อใจและการพ่ายแพ้ เราไม่อาจจะนำส่วนดีของนักเรียนของเราออกมาเปิดเผยได้นอกจากว่าเราจะได้เห็นสิ่งที่เป็นไปได้ซึ่งแอบแฝงอยู่ในตัวเขาเสียก่อน

7. สามารถนำนักเรียนให้กระทำความดี

กฎที่มีชื่อเสียงข้อหนึ่งใน “กฎเจ็ดข้อของคำสอน” ซึ่งเขียนโดยจอห์น เอ็ม. เกรกอรี (John M. Gregory) คือ “กระตุ้นและนำการกระทำดีด้วยตนเองของนักเรียนของเรา และไม่ยอมสอนสิ่งที่เขาสามารถเรียนด้วยตัวเองได้” (18) นี่เป็นรากฐานแห่งความจริงที่ว่า การเรียนจะเกิดขึ้นไม่ได้เลยถ้าปราศจากการกระทำฝ่ายจิต โทมัส คาร์ลิล (Thomas Carlyle) กล่าวว่า “นักบุญจะเกิดขึ้นไม่ได้เลยในขณะที่กำลังหลับอยู่” นักศึกษาก็จะเกิดขึ้นไม่ได้เช่นเดียวกัน อาจารย์ แอล. เอ. เวเกิล (L.A. Weigle) กล่าวว่า “ผลแห่งคำสอนของท่านก็คือสิ่งที่นักเรียนของท่านคิด ไม่ใช่สิ่งที่ท่านบอกแก่เขา ไม่ใช่สิ่งที่ท่านได้กระทำเพื่อเขา แต่คือสิ่งที่เขาทำเพื่อตัวเองของเขาเอง ไม่ใช่ความสำนึกแต่เป็นปฏิกิริยาที่เกิดขึ้นเกี่ยวกับการสอนนั้น สิ่งเหล่านี้เองทำให้นักเรียนเจริญเติบโตขึ้น ท่านไม่สามารถจะใส่ความคิดเห็นไว้ในสมองของนักเรียนได้ คำพูดของท่านเป็นเครื่องหมายความคิดเห็นไว้ในสมองของท่านเอง นักเรียนจะต้องแปลความหมายความคิดของท่านและสร้างความคิดของเขาขึ้นเองโดยคำสอนของท่าน การสอนได้รับผลสำเร็จมากถ้าเราสามารถชักชวนนักเรียนเข้าร่วมในการกระทำดีได้” (19)

* ผู้หนึ่งซึ่งยืนขึ้นในที่ประชุมประกาศชักชวนประชาชนให้ออกเสียงว่าสุภาพสตรีควรมีสិทธิเท่ากับสุภาพบุรุษ

นักเรียนไม่ควรเพียงแต่นั่งเฉย ๆ ขณะที่ครูกำลังสอนที่ละน้อยนั้นจิตใจของนักเรียนจะต้องคิด
วงจรสามวงที่เป็นสิ่งสำคัญมากคือความรู้ การเร้าอารมณ์ และการตอบรับด้วยความตั้งใจ นักเรียน
เข้าใจความหมายของการเสียดสีโดยการฝึกหัดเท่านั้น และเรียนรู้การให้ด้วยความยินดีโดยการ
พยายามปฏิบัติ ดังนั้นการที่จะสอนเด็กด้วยการเล่าเรื่อง การบรรยาย และการเรียนด้วยภาพเท่านั้นจึงยัง
ไม่เพียงพอ จะต้องมีการเล่นละครและการแสดงภาพให้เห็นจริงด้วย เราเรียนวิธีปฏิบัติด้วยการปฏิบัติ

พระเยซูทรงรู้หลักข้อนี้เป็นอย่างดีและได้ทรงปฏิบัติตามหลักข้อนี้ “พระคริสต์ทรงสอนโดย
การชี้แจงให้คนเห็นสาเหตุของเขามากยิ่งกว่าที่จะสอนปัญหาที่แก้ไขเรียบร้อยแล้วแก่เขา” (20)
พระองค์ทรงเน้นหลักของพระองค์เมื่อพระองค์ตรัสว่า “ถ้าผู้ใดตั้งใจประพฤติตามพระทัยของพระองค์
, ผู้นั้นคงรู้” (ยอห์น 7:17) พระองค์ทรงย้ำเรื่องนี้ยิ่งขึ้นอีกเมื่อพระองค์ทรงกล่าวว่าการฟังเป็นแต่เพียง
การสร้างบ้านบนทรายเท่านั้น ส่วนการฟังพร้อมทั้งการรับนั้นเป็นเหมือนการสร้างบ้านบนหิน ความ
มุ่งหมายที่สำคัญในเรื่องเปรียบเทียบความสามารถ (ตะลันต์) ก็คือคนที่ใช้ความสามารถของเขาจะมี
ความสามารถที่เจริญขึ้น ส่วนคนที่ไม่ใช้ความสามารถของเขา เขาก็จะต้องสูญเสียความสามารถไป ใน
การเปรียบเทียบเรื่องพื้นดินนั้น พระองค์ทรงสอนว่า สิ่งสำคัญที่สุดก็คือการตอบแทนของพื้นดินแก่
พืช?

พระคริสต์ทรงให้พวกสาวกทำพิธีบัพติศมาเพื่อพระองค์ และพระองค์ได้ส่งพวกเขาและคน
อื่น ๆ อีกรออกไปเผยแผ่คริสต์ศาสนาและรักษาคนเจ็บป่วย เมื่อพระคริสต์ทรงให้อาหารแก่คนหกพัน
คนพระองค์ก็ทรงให้พวกสาวกช่วยแจกอาหารให้แก่คนเหล่านั้น และให้พวกสาวกกลับก้อนหินออก
จากอุโมงค์ฝังศพของลาซารุสซึ่งตายแล้วและได้ฟื้นขึ้นมาใหม่ พระองค์ทรงให้คนตาบอดไปล้างตา
ของเขาที่สระซีโลอามก่อนที่จะมองเห็นได้ และให้คนร่ำรวยขายทรัพย์สมบัติทั้งหมดของเขาแล้ว
แจกให้แก่คนจนเพื่อจะได้มีชีวิตนิรันดร์ ถ้อยคำเหล่านั้นที่พระองค์ได้ทรงกล่าวก็คือ “ลุกขึ้น” “มา”
“ติดตาม” “ไป” “ล้าง” “ทำ” “เฝ้า” “ให้” “เทศนา” “สั่งสอน” “สาวก” “เลี้ยงอาหาร” คำสอนของ
พระองค์เป็นพระกิตติคุณที่ให้คุณคิดและประพฤติเท่า ๆ กับให้ฟังและให้รู้สึก.

บทที่ 4 คำถาม

1. หลักของการสอนหมายความว่าอะไร?
2. เรารู้ได้อย่างไรว่าพระคริสต์ทรงใช้หลักที่ดีในการสอน?
3. จงอธิบายความหมายของหลักที่ว่า “พิเคราะห์ดูนาน ๆ”
4. จงอธิบายว่าพระคริสต์ใช้หลัก “การพิเคราะห์ดูนาน ๆ” นี้ในการเลือกสาวกของพระองค์
5. พระเยซูทรง “พิเคราะห์ดูนาน ๆ” ในด้านไหน?
6. “การพิเคราะห์ดูนาน ๆ” นั้นช่วยเราได้อย่างไร?
7. ใครช่วยประชาชนได้มากที่สุด :-คนที่ประกาศเทศนาแก่ประชาชนเป็นจำนวนมากหรือคนที่สั่งสอนบุคคลทีละคน? จงอธิบายคำตอบของท่าน
8. พระเยซูทรงเน้นคำสอนของพระองค์กับใคร กับบุคคลแต่ละคนหรือกับหมู่คนเป็นจำนวนมาก? พระเยซูทรงมีความรู้สึกอย่างไรต่อฝูงคนที่ติดตามพระองค์ไป (หน้า 49) (ลูกา 24:25-27)
9. วิธีที่พระเยซูทรงใช้เพื่อไถ่บาปโลกนั้นคืออะไร?
10. จงเปรียบเทียบคนที่เทศนาผู้ชนกับคนที่เทศนาบุคคลเป็นส่วนตัว
11. จงอธิบายข้อความนี้ “ครูในปัจจุบันนี้ควรจะเป็นที่ปรึกษาส่วนตัว”
12. พระเยซูทรงเริ่มต้นการสอนด้วยสิ่งที่คุณต้องการเข้าใจและสนใจโดยวิธีใด?
13. อธิบายว่าพระเยซูทรงใช้หลักข้อนี้ (เริ่มต้นการสอนด้วยสิ่งที่คุณต้องการเข้าใจและสนใจ) อย่างไรกับนักกฎหมายหนุ่ม (ลูกา 10:25-26) ผู้หญิงที่บ่อน้ำ (ยอห์น 4:10) ในธรรมศาลาขณะเมื่อพระองค์ทรงอ่านข้อความจากหนังสืออิสยาห์ที่กล่าวถึงเรื่องพระเมสสิยาห์ (ลูกา 4:16-30)
14. การเริ่มต้นสอนด้วยสิ่งที่คุณต้องการเข้าใจและสนใจนั้นจะทำให้สำเร็จได้อย่างไร? (หน้า 52)
15. จงอธิบายหลักข้อนี้ “เริ่มต้นการสอนด้วยสิ่งที่คุณต้องการเข้าใจและสนใจ”
16. ท่านรู้หรือไม่ว่าทำไมพระเยซูจึงทรงย้ำเรื่องราวแห่งชีวิตที่สำคัญยิ่งแทนที่จะทรงย้ำเรื่องราวที่ไม่สำคัญอันไม่เป็นประโยชน์แก่ประชาชน
17. ปัญหาชีวิตนั้นเกิดจากอะไร? (หน้า 53)
18. จงอธิบายข้อความที่ว่า “พระเยซูทรงพยายามที่จะแก้ไขปัญหาของมนุษย์โดยการแก้ไขสิ่งทีก่อให้เกิดปัญหาขึ้น” (หน้า 54)
19. ทำไมพระเยซูจึงทรงสอนโดยการแนะนำให้ทำสิ่งนั้นสิ่งนี้ แทนที่จะห้ามประชาชนไม่ให้ทำสิ่งนั้นสิ่งนี้ (หน้า 54)
20. พระเยซูทรงมีความคิดเห็นเกี่ยวกับศาสนาอย่างไร?

21. ครูสอนศาสนาในสมัยพระเยซูพยายามจะทำอุปนิสัยให้เจริญขึ้นด้วยวิธีใด?

22. จงบรรยายถึงความรู้สึกของพระเยซูที่ทรงมีต่อวิธีการสอนของพวกเขาอัครทูตและพวกฟาริ

สี

23. จงอธิบายว่าพระเยซูทรงเตือนสติผู้ฟังพระองค์อย่างไรบ้าง (มัทธิว 23:23)

24. เราสามารถจะดำเนินชีวิตอยู่โดยการปฏิบัติตามกฎอย่างเคร่งครัดได้ไหม? ทำไมท่านจึงตอบดังนั้น?

25. สติของมนุษย์คืออะไร?

26. ผลร้ายที่เกิดจากการสอนวิธีที่ผิด และความรู้สึกที่ผิดนั้นคืออะไรบ้าง?

27. พระเยซูทรง “นำส่วนที่ดีที่สุด” ของผู้ฟังมาเปิดเผยให้เห็นอย่างไร?

28. อธิบายหลักข้อนี้ “นำส่วนที่ดีที่สุดของคนมาเปิดเผย” ซึ่งเป็นหลักอันสำคัญยิ่งในการสอนศาสนาของพวกเขาคริสเตียน

29. หลักที่ว่า “การกระทำความดีด้วยตนเอง” นี้หมายความว่าอะไร?

30. ทำไมการช่วยทำให้นักเรียนกระทำความดีด้วยตัวเองจึงเป็นสิ่งสำคัญมาก? การที่จะทำให้นักเรียนของเรากระทำความดีด้วยตัวเองนั้นเราจะต้องทำอะไรบ้าง?

31. อธิบายการใช้หลัก “ช่วยทำให้นักเรียนกระทำความดีด้วยตนเอง” ที่พระเยซูได้ทรงใช้.

บทที่ 5 สิ่งต่าง ๆ ที่พระคริสต์ทรงใช้ในการสอน

การที่พระคริสต์ทรงใช้สิ่งต่าง ๆ ในการสอนนั้นเป็นสิ่งที่เราน่าจะสนใจศึกษาเป็นอย่างยิ่ง และจะเป็นเครื่องพิสูจน์ให้เห็นว่าการสอนด้วยของนั้นช่วยในการสอนได้มาก ถ้าเราจะพิจารณาสิ่งต่าง ๆ ที่พระองค์ทรงใช้และนำมาใช้ในการสอนของเราบ้าง สิ่งต่าง ๆ เหล่านั้นแตกต่างกันโดยต้นเหตุ ชนิด และวิธีใช้ พระองค์ไม่จำเป็นต้องใช้สิ่งเหล่านี้เป็นประจำ แต่ตรงกันข้ามพระองค์ทรงสังเกตสิ่งต่าง ๆ อย่างละเอียด พระองค์ทรงใช้ความสามารถของพระองค์เปลี่ยนแปลงสิ่งต่าง ๆ นั้นให้ดีขึ้น

1. ต้นเหตุ (มูลราก)

มีต้นเหตุหลายประการที่พระคริสต์ได้ทรงนำมาสอน ต้นเหตุเหล่านี้ต่อไปอาจจะแบ่งแยกออกเป็นต้นเหตุย่อย ๆ อีกหลายประการต้นเหตุเหล่านี้เกิดขึ้นจากการอบรมฝึกฝนและจากประสบการณ์ของพระคริสต์และได้ทรงนำมาสอนเมื่อต้องการ เราสามารถพูดถึงต้นเหตุหลายประการเหล่านี้ได้เพียงย่อ ๆ เพราะว่ามีที่สำหรับเขียนจำกัดถ้าจะกล่าวถึงเรื่องนี้อย่างละเอียดแล้วเราก็ต้องใช้หนังสือทั้งเล่มทีเดียว

ก. พระคัมภีร์

เรารู้อย่างชัดเจนว่าพระเยซูทรงใช้พระคัมภีร์เดิมทุกโอกาส อาจารย์ ดี.อาร์. ไรเปอร์ (D.R. Ripper) กล่าวว่าพระคริสต์ทรงอ้างคำจากในพระคัมภีร์เดิมโดยตรงสามสิบแปดครั้ง และตรัสถึงเหตุการณ์บางอย่างในพระคัมภีร์เดิมสี่ครั้ง และทรงใช้ถ้อยคำเทียบเคียงกับคำในพระคัมภีร์เดิมห้าสิบครั้ง พระองค์ทรงอ้างถึงข้อความในหนังสือพระคัมภีร์เดิมยี่สิบเอ็ดเล่ม (1) ดูเหมือนว่าพระองค์จะทรงอ้างถึงหนังสือบทเพลงสรรเสริญและพระบัญญัติมากที่สุด ความคิดเห็นของพระคริสต์นั้นประกอบด้วยความนึกคิดและภาษาในพระคัมภีร์เดิม

บางครั้งพระคริสต์ก็ทรงยกคำในพระคัมภีร์เดิมมาอ้างตรง ๆ เช่น “มนุษย์จะบำรุงชีวิตด้วยอาหารสิ่งเดียวหามิได้ แต่ด้วยบรรดาโอวาทซึ่งออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า” (มัทธิว 4:4, เฉลยธรรมบัญญัติ 8:9) มีข้อความยกมาอ้างตรง ๆ เช่นนี้หลายตอน อาจารย์ฮอร์น (Horn) นับข้อความพระคัมภีร์เดิมที่พระคริสต์ทรงยกมาอ้างโดยตรงได้ประมาณสามสิบสามครั้ง (2) ข้อความเหล่านี้อ้างถึงพระเยซูและกิจการงานของพระองค์โดยเฉพาะ ฉะนั้นจึงบังเกิดผลเป็นทวีคูณ ข้อความนั้นกล่าวถึงพระคริสต์และพระคัมภีร์เดิมพร้อมกันไปด้วย

บางครั้งพระคริสต์ทรงกล่าวคำพูดที่เหมือนกับข้อความในพระคัมภีร์เดิมโดยไม่ได้ตรัสบอกว่าถ้อยคำนั้นเป็นถ้อยคำในพระคัมภีร์เดิมเลย ในมัทธิว 5:5 เราพบข้อความว่า “บุคคลผู้ใดมีใจอ่อนสุภาพก็เป็นผู้สุข, เพราะว่าเขาจะได้รับความยินดีในแผ่นดินโลกเป็นมรดก” และในเพลงสดุดี 37:11 มีข้อความว่า “คนทั้งหลายที่มีใจถ่อมลงจะได้แผ่นดินเป็นมรดก,” มีข้อความที่คล้ายคลึงกันในพระคัมภีร์เดิมและพระคัมภีร์ใหม่ประมาณสี่สิบตอน เราเห็นได้ชัดเจนว่าพระองค์ทรงเรียนรู้ข้อความในพระคัมภีร์เดิมจนกระทั่งพระองค์ทรงสามารถกล่าวถึงข้อความเหล่านั้นได้อย่างถูกต้อง อีกอย่างหนึ่งพระคริสต์ได้ทรงพูดถึงพระคัมภีร์เดิมโดยไม่ได้อ้างข้อความใดโดยเฉพาะเจาะจง มีข้อความดังนี้มากมาย เช่น พระองค์ตรัสว่าในวันพิพากษาโทษของเมืองโซโดมและเมืองโกโมราห์จะเบาว่าโทษเมืองนั้น (มัทธิว 10:15) อีกตอนหนึ่งทรงกล่าวยกตัวอย่างย่อ ๆ เรื่องภรรยาของโลที่หันกลับไปดูเบื้องหลัง (ลูกา 17:32) และพระองค์ทรงเตือนพวกสาวกให้ระวังอย่าทำเช่นนั้น การอ้างอิงเรื่องราวต่าง ๆ เช่นนั้นได้ผลเช่นเดียวกับการยกถ้อยคำโดยเฉพาะมาอ้างเหมือนกัน

พระองค์ได้ทรงอ้างอิงข้อความบางข้อซึ่งยากที่จะพบเห็น เช่น “เวลานั้นเป็นเวลาลงพระราชอาญา, เพื่อจะให้สิ่งสารพัดที่เขียนไว้นั้นสำเร็จ” (ลูกา 21:22) ดูเหมือนว่าพระคริสต์ทรงมองเห็นสิ่งที่อยู่ในพระคัมภีร์ซึ่งเรามองไม่เห็น และดูเหมือนว่าพระองค์ทรงคุ้นเคยกับข้อเขียนของผู้นำชาวยูดาห์ซึ่งไม่มีอยู่ในพระคัมภีร์ เพราะว่าเราเห็นข้อความคล้าย ๆ กันดังนี้ “จงอภัยโทษเพื่อนบ้านเมื่อเขาทำให้ท่านรู้สึกเจ็บใจ เพื่อท่านจะสามารถได้รับการอภัยโทษของท่านเอง เมื่อท่านอธิษฐานต่อพระเจ้า” ท่านผู้ประกาศ 28:2 (Apocrypha) คือคำสอนของชาวยูดาห์ที่ไม่อยู่ในพระคัมภีร์ของคริสตศาสนา (ดูมัทธิว 6:12,14)

ครุในปัจจุบันนี้ควรจะได้รับประโยชน์มากจากตัวอย่างที่พระเยซูคริสต์ได้ทรงยกมาอ้างเหล่านี้ และจากการมีความรู้คุ้นกับประวัติพระคัมภีร์, การสอน, ถ้อยคำในพระคัมภีร์และการใช้สิ่งต่าง ๆ เสมอ ๆ พระคัมภีร์คือพระคำรัสของพระเจ้า ประชาชนเชื่อในพระคัมภีร์และชอบฟังพระคัมภีร์ ไม่มีสิ่งต่าง ๆ อื่นใดมีอิทธิพลมากเช่นนี้เลยเกี่ยวกับเรื่องนี้เราจำเป็นต้องศึกษาและรู้เรื่องในพระคัมภีร์ทั้งหมดอย่างละเอียดดีเท่า ๆ กับรู้ตอนใดตอนหนึ่งที่เรารู้สอนบทเรียนในโรงเรียนรวีวารศึกษา จุดอ่อนอันสำคัญยิ่งที่สุดอย่างหนึ่งของครุในการสอนพระคัมภีร์ (คือการสอนพระคัมภีร์) เป็นตอน ๆ เพราะการสอนเป็นตอน ๆ นั้นไม่ให้ประโยชน์มากเท่ากับการสอนทั้งเล่ม

ข. โลกธรรมชาติ

ในการสอนของพระคริสต์เราเห็นได้อย่างชัดเจนว่าพระองค์ทรงเป็นผู้สังเกตอำนาจบังคับของธรรมชาติอย่างใกล้ชิด และทรงใช้อำนาจนั้นให้เป็นประโยชน์หลายอย่างในการสอน “เราจะเห็นต้นองุ่นในไร่กำลังออกดอกบานสะพรั่ง, หุบเขาคารคาสไปด้วยดอกกุหลาบและดอกพลับพลึง, สวน

ทับทิม, ผึ้งสัตว์เลื้อมหญ้าวอยู่ในทุ่งนา, นกเขากำลังทำรังตรงรอยแตกของก้อนหิน, สุนัขจิ้งจอกทำไร่ร่อน ให้เสียหายหมดสิ้น...เราได้กลิ่นหอมของกำยานและต้นสนแห่งรัฐเลบานอน, เราได้ยินเสียงหิ่ง ๆ ของ ผึ้ง และเสียงร้องของแกะและแพะ, เราได้ยินเสียงร้องกู่ ๆ ของนกพิราบ” (3) ดูเหมือนว่าพระคริสต์ทรง ค้นเคยกับธรรมชาติทุกสิ่งทุกอย่าง เมื่อพระองค์ทรงสอนพระองค์จึงทรงมีความรู้ในเรื่องธรรมชาติเป็น อย่างดี อาจารย์วิลสัน (Wilson) กล่าวว่า “พระคำรัสอันเป็นนิจสินของพระองค์แสดงให้เห็นถึงความ ซาบซึ้งในความงดงามของธรรมชาติที่อยู่ล้อมรอบพระองค์” พระองค์ทรงอยู่ใกล้ชิดกับธรรมชาติและ พระองค์รู้สึกคุณค่าในธรรมชาติ และต่อมาภายหลังเมื่อพระองค์ทรงสอนพระองค์ได้ทรงแสดงให้เห็น ถึงธรรมชาติต่าง ๆ เหล่านี้

เบื้องบนสวรรค์นั้นพระองค์ทรงสังเกตเห็นทางที่ลมพัดมา พระอาทิตย์ส่องแสงมายังคนดีและ คนชั่ว ฝนตกลงมายังคนที่มีความยุติธรรมและคนที่ไม่มีความยุติธรรม พายุโหมพัดบ้านเรือนใน อาณาจักรแห่งพืชพันธุ์ พระคริสต์ทรงเห็นความสัมพันธ์อันสำคัญยิ่งระหว่างคั่นองุ่นและกิ่งของมัน ทรงรู้ถึงความโศกสลดของต้นมะเดื่อที่แห้งแล้งไม่มีผล ความเจริญเติบโตของเมล็ดข้าวซึ่งเกิดจากใบ ก่อนแล้วก็เป็นรวงข้าว พืชที่แย่งกันในที่ดินของข้าวสาลี ส่วนชีวิตของนกพระคริสต์ก็ทรงเห็นนกเขา ซึ่งไม่ทำอันตรายผู้ใด เห็นนกคู้เหวากำลังหาอาหารนกระจอกลงมาเกาะตามพื้นดิน นกอินทรีกำลัง บินโฉบจับเหยื่อ ส่วนชีวิตของสัตว์พระองค์ก็ทรงเห็นงูพิษที่น่ากลัว วัตคอยู่ในคู้ สุนัขจิ้งจอกซุ่มตาม จับเหยื่อและสุนัขกำลังเลียบาดแผลของมัน เหตุการณ์ทุกสิ่งทุกอย่างเหล่านี้ประทับแน่นอยู่ในจิตใจ ของพระคริสต์และได้เป็นส่วนหนึ่งในชีวิตของพระองค์ และพระองค์ได้ทรงนำมาใช้ให้เป็นประโยชน์ ในการสอนด้วย

โดยเฉพาะอย่างยิ่งพระคริสต์ได้ทรงยกเรื่องธรรมชาติเหล่านี้ มากกล่าวถึงในเรื่องอุปมาของ พระองค์ สัตว์ที่พระองค์ทรงกล่าวถึงมีสี่พวก คือ แกะ, แพะ, สุนัข, และนกอินทรี พืชที่พระองค์ทรง กล่าวถึง มี 7 อย่าง เช่น: พืชที่เป็นไม้มีประโยชน์, ต้นมะเดื่อ, เมล็ดผักกาดเขียว และพระองค์ได้ทรง กล่าวถึงสิ่งต่าง ๆ สิบหกอย่าง เช่น: แสงสว่าง, พื้นดินแห้ง, และสมบัติที่ถูกซ่อนไว้ คำอ้างอื่น ๆ และ ภาพที่พระองค์ตรัสให้คนเห็นมากมายหลายอย่างนั้น เกิดจากต้นเหตุธรรมชาติเหล่านี้และได้ทำให้คำ สอนของพระคริสต์ชัดเจนแจ่มแจ้งขึ้นมากทีเดียว คำสอนทุกอย่างจะได้รับผลอันน่าพิงใจ ถ้าครูสอน โดยการให้ผู้ฟังเห็นภาพของธรรมชาติที่ผู้ฟังคุ้นเคยเป็นอย่างดีแล้ว และจงเลือกด้วยความฉลาด รอบคอบ สิ่งที่ยากที่จะคิดก็คือพระคริสต์จะทรงสอนอย่างไรถ้าพระองค์ไม่ทรงยกเรื่องธรรมชาติ เหล่านี้ขึ้นมากกล่าวถึงในคำสอนของพระองค์ หรือเราจะสอนอย่างไรโดยไม่กล่าวถึงธรรมชาติเลย โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อสอนเด็ก ๆ และคนอื่น ๆ ที่ดำเนินชีวิตอยู่ใกล้ชิดกับธรรมชาติ เหตุผลข้อหนึ่งที่ อาจารย์ เจ.บี. แกมเบรล (J.B. Gambrell) จำได้เป็นอย่างดีก็คือพระคริสต์ได้ทรงสอนให้คนเห็นภาพ

โดยการกล่าวถึงอาณาจักรของธรรมชาติและชีวิตประจำวันของผู้ฟัง สิ่งที่พระองค์ทรงสอนเกี่ยวกับธรรมชาตินั้นก่อให้เกิดประชาชนเป็นจำนวนมากมีความสนใจ และจดจำเรื่องเหล่านั้นไว้ได้ด้วยความเต็มใจ และคำสอนนั้นก็มิมีอิทธิพลเหนือความนึกคิดของเขาตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาด้วย

ค. เหตุการณ์ปัจจุบัน

ดูเหมือนว่าพระคริสต์ทรงมีความรอบรู้สถานการณ์ที่เกิดขึ้น ในชีวิตของประชาชนที่อยู่ล้อมรอบพระองค์เป็นอย่างดี พระองค์ทรงคุ้นกับการชั่งน้ำหนัก, หม้อน้ำ, ถูหนั่งใส่เหล้าองุ่น, การจุดตะเกียง, การปะเสื้อผ้า, การไม่เข้าที่โรงสี, สดางค์แดงของหญิงหม้าย, การทะเลาะวิวาทระหว่างพี่น้อง, เด็ก ๆ กำลังเล่น, พระคริสต์ไม่ได้ทรงสอนโดยกล่าวประวัติศาสตร์ของโลกปรัชญาหรือโคลงกลอน แต่พระองค์ได้ทรงใช้เรื่องราวเกี่ยวกับเหตุการณ์ปัจจุบันหลายอย่างสอนประชาชน หรืออีกนัยหนึ่งพระองค์ไม่ทรงยอมพลาดโอกาสเสกสักขณะเดียวที่จะกล่าวถึงธรรมชาติในคำสอนของพระองค์ “พระคริสต์ได้ทรงค้นพบว่าเหตุการณ์ธรรมดาในชีวิตประจำวันนั้น เป็นเครื่องคลายผู้ฟังได้อย่างลึกซึ้งและเป็นเครื่องคลายที่ฝังอยู่ในจิตใจของประชาชนยิ่งกว่าเรื่องอื่นใดทั้งสิ้น” (4)

พระคริสต์ทรงสอนบทเรียนโดยยกเรื่องแม่ไก่ดูแลปกป้องไข่ของมัน ผู้หญิงนวดแป้งขนมปังชวานาหวานข้าว คนดูแลไร่องุ่นกำลังลิดกิ่งก้านต้นองุ่น ชาวประมงจับปลา คนก่อสร้างสร้างบ้าน คนเย็บเสื้อปะเสื้อผ้าเก่า ๆ กษัตริย์เตรียมพระองค์เพื่อไปทำสงคราม เป็นความจริงอย่างเด่นชัดว่าไม่มีสิ่งใดรอดพ้นไปจากสายพระเนตรอันเฝ้ามองของผู้ของพระคริสต์ได้ และเมื่อพระองค์ทรงสอนพระองค์ได้ทรงทำให้ประสบการณ์เหล่านี้เป็นเรื่องเล่าที่ดีและน่าฟัง “พระองค์ตรัสด้วยฤทธิ์อำนาจซึ่งเป็นฤทธิ์อำนาจแห่งประสบการณ์ที่เกิดขึ้น ไม่เหมือนกับพวกอัครสาวกซึ่งสอนด้วยการยึดถือห้องสมุดเป็นหลัก” (5)

เราอาจยกตัวอย่างได้อีกหลายอย่าง ซึ่งแสดงว่าในการสอนนั้นพระองค์ทรงใช้สิ่งธรรมดาสอนเมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปในพระวิหารพระองค์ทรงทอดพระเนตรเห็นคนกำลังทำการค้าขาย ซึ่งทำให้พระวิหารเสื่อมความศักดิ์สิทธิ์ไป พระองค์ไม่เพียงประทานคร่ำสอนให้แก่ประชาชนโดยการขับไล่คนค้าขายเหล่านั้นออกจากพระวิหารเท่านั้น แต่พระองค์ทรงเน้นความจริงว่า พระวิหารของพระเจ้าเป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ด้วย เมื่อพวกฟาริสีบ่นว่าพวกสาวกกำลังทำผิดกฎวันสะบาโตโดยเด็ดข้าวโพดรับประทาน ขณะเมื่อพวกเขาเดินไปในนาข้าวโพดนั้นพระองค์ทรงฉวยโอกาสนี้เน้นความประสงค์ของวันสะบาโต เมื่อพวกอัครสาวกและพวกฟาริสีวิพากษ์วิจารณ์พระองค์ เพราะเหตุที่พระองค์เสวยอาหารร่วมกับพวกเก็บภาษีและคนบาป พระองค์ได้ทรงเล่าให้พวกเขาฟังถึงเรื่องคนแสวงหาเงินที่หายไปด้วยความร้อใจและแกะที่หลงทางไปเพื่อช่วยพวกฟาริสี และพวกอัครสาวกให้เข้าใจว่าเขาควรมีความรู้สึกอย่างไรต่อคนที่ขัดสน

พระองค์ไม่ได้ทรงกล่าวถึงสิ่งที่เกิดขึ้นในยูดาห์เท่านั้น แต่ทรงกล่าวถึงสิ่งที่เกิดขึ้นในประเทศต่าง ๆ ด้วย ครั้งหนึ่งเมื่อพระองค์ทรงเน้นความจำเป็นของการกลับใจเสียใหม่ พระองค์ทรงกล่าวถึงปีลาตผู้ผสมเลือดของพวกกาเลลีกับเลือดของเครื่องบูชาของพวกเขา, และเรื่องป้อมซีโลอามได้พังลงและทำให้คนตายสิบแปดคน ตัวอย่างทุกอย่างนั้นพระองค์ได้ทรงกล่าวเพิ่มเติมว่าคนเหล่านี้ไม่ใช่คนผิดบาปที่ชั่วร้ายยิ่งกว่าพลเมืองของกรุงเยรูซาเล็ม ถ้าหากกลับใจเสียใหม่เขาก็จะไม่พินาศ (ลูกา 13:1-5) ดูเหมือนว่าพระองค์ได้ทรงสังเกตดูกิจการงานของกษัตริย์เฮโรดอย่างละเอียด เพราะว่าพระองค์ทรงขนานนามของกษัตริย์เฮโรดว่า “สุนัขจิ้งจอกแก่” การใช้ประสบการณ์ธรรมดาของมนุษย์ในการสอนเช่นนี้ทำให้การสอนของพระคริสต์เกี่ยวข้องกับชีวิตของผู้ฟัง และทำให้ผู้ฟังสนใจและทำให้เกิดประโยชน์มาก

สิ่งเหล่านี้สอนเราว่าระเบียบการสอนไม่ได้ประกอบด้วยตำราหรือการบ้านพิเศษเท่านั้น แต่ประกอบด้วยสิ่งอื่น ๆ ด้วย ครูที่ฉลาดจะต้องนำสิ่งอื่น ๆ ที่จะประโยชน์แก่นักเรียนมาสอนเพื่อทำให้การสอนของเขาเกิดผลประโยชน์มากยิ่งขึ้น เขามีความรู้เรื่องราวในปัจจุบันมากเพียงไรเขาก็สามารถสอนได้ดีมากเพียงนั้น สิ่งที่มีคุณค่าพิเศษคือ ตำราที่มีชีวิตประวัติของคนสำคัญอย่างย่อ ๆ นิยายที่ดีและประวัติศาสตร์ ถ้าครูสามารถยกตัวอย่างจากสิ่งเหล่านี้เขาก็น่าจะสอนความจริงได้อย่างชัดเจนแจ่มแจ้งและจับใจ

2.วิธีการสอนของพระคริสต์

วิธีการสอนของพระคริสต์น่าสนใจเท่า ๆ กับคำสอนของพระองค์ อิทธิพลแห่งคำสอนของพระคริสต์ขึ้นอยู่กับวิธีการสอนที่พระองค์ทรงใช้ มโนภาพที่พระองค์ทรงใช้สอนทำให้คำสอนของพระองค์น่าสนใจ วิธีสอนของพระองค์มีหลายอย่างและคำสอนของพระองค์ไพเราะน่าฟังการที่พระองค์ทรงสั่งสอนประชาชนอย่างตรง ๆ นี้ทำให้คนฟังเข้าใจความจริงอย่างชัดเจน และทำให้คำสอนมีอำนาจเหนือผู้ฟัง

ก. คำกล่าวที่หนักแน่น ไม่ว่าพระคริสต์จะทรงสั่งสอนอุดมคติหรือหลักแก่ประชาชน คำสอนของพระองค์ก็เป็นคำสอนที่หนักแน่น พระองค์ไม่ได้สอนตามหลักปรัชญา ไม่ได้ทรงกล่าวถึงทฤษฎีและนามธรรม (สิ่งที่เรามองไม่เห็น) เลย วิธีการสอนของพระคริสต์ไม่เรียงตามลำดับและพระองค์ไม่ได้ทรงใคร่ครวญคำสอนอย่างละเอียด แต่วิธีการสอนของพระองค์เป็นวิธีการสอนตามเรื่องที่เกิดขึ้นและเป็นการบรรยายเรื่องอันน่าสนใจ ในการสอนความจริงข้อใหม่พระองค์ทรงเริ่มต้นสอนจากสิ่งที่อยู่ใกล้และสิ่งที่ประชาชนเข้าใจแล้วก็อธิบายความหมายของความจริงข้อนั้น จริยอยู่พระองค์ได้ประทานหลักและความคิดเห็นด้วย แต่ตามปกติพระองค์ทรงเริ่มต้นสั่งสอนด้วยคำสอนสำคัญข้อ

หนึ่งก่อนแล้ว ทรงยกตัวอย่างพิเศษเกี่ยวกับคำสอนข้อนี้ วิธีสอนเช่นนี้พระองค์ได้ทรงใช้หลักการของการสอนตามความเข้าใจของผู้ฟัง หรืออีกนัยหนึ่งพระองค์ทรงเริ่มต้นสอนจากสิ่งที่ผู้ฟังรู้แล้ว แล้วจึงสอนถึงสิ่งที่เขาไม่รู้ เริ่มสอนจากรูปธรรม (สิ่งที่มองเห็นได้) แล้วจึงสอนสิ่งที่เป็นามธรรม (สิ่งที่มองไม่เห็น) เริ่มสอนจากสิ่งที่ก่อให้เกิดความรู้สึกแล้วจึงสอนสิ่งบริสุทธิที่อยู่ภายในจิตวิญญาณ คำอุปมาของพระคริสต์เป็นตัวอย่างในการใช้หลักนี้ หมายความว่าคำสอนของพระคริสต์นั้นอ้างเหตุผลเพื่อพิสูจน์ความจริงไม่ใช่บอกความจริงแล้วจึงพิสูจน์ให้เห็นเหตุผล พระองค์ทรงเริ่มต้นสอนตามความเข้าใจและความสนใจของผู้ฟังและทรงทำให้เขาเข้าใจสิ่งที่พระองค์ทรงต้องการให้เขาเข้าใจ วิธีนี้เป็นวิธีสอนอันดีเลิศถ้าครูเ้าที่จะให้นักเรียนสนใจในการสอนของเขาตลอดเวลา

ในการสอนบนภูเขา พระองค์ทรงอ้างถึงความสว่าง เกลือ ผงและท่อนไม้ (มัทธิว 7:3) ตาและแขน, ประตูและทาง ผลงุ่นและผลมะเดื่อ ก้อนหินและทราย และสิ่งอื่น ๆ อีกที่มองเห็นได้ พระองค์ทรงใช้นกเพื่อสอนถึงความไว้วางใจ, เด็กเล็ก ๆ เพื่อสอนถึงความถ่อมใจ, สดางค์แดงเพื่อสอนถึงหน้าที่ในทางการเมือง, วัวในคูลเพื่อเน้นถึงความต้องการ, ต้นมะเดื่อที่แห้งแล้งเพื่อเน้นความสัจซื่อและถ้อยน้ำเย็นเพื่อสอนให้เห็นถึงการรับใช้ ไม่มีสิ่งใดเกิดผลมากยิ่งกว่าการกล่าวถึงการเป็นพยานว่า “การจับคน” ศาสดาพยากรณ์เทียมเท็จว่าเป็น “สัตว์ป่าที่หุ้มขนแกะ” และคริสตศาสนิกชนว่าเป็น “เกลือของโลก” หรือ “ความสว่างของโลก” แม้แต่การอัศจรรย์ของพระองค์ก็เป็น “สิ่งที่หนักแน่น” ครูที่ดีซึ่งได้รับผลประโยชน์จากการสอนก็ได้ประพฤติตนตามแบบอย่างของพระคริสต์ ในการใช้ข้อความอันหนักแน่นนี้ และใช้ตัวอย่างซึ่งทำให้ความจริงปรากฏอย่างชัดเจน, จับใจ และทำให้คนอื่นเข้าใจได้โดยง่าย ตัวอย่างที่ก่อให้เกิดความรู้สึกที่จะทำให้เกิดมโนภาพนั้นทำให้คนมีความสนใจเรื่อย ๆ และเป็นสิ่งที่จำได้ง่าย การสอนของเราจะเป็นประโยชน์แก่นักเรียนมากเมื่อเราสอนโดยการบรรยายให้เห็นภาพ

ข. พระดำรัสอันมีแก่นสาร การสนทนาของพระคริสต์ตามปกติธรรมดาและการสนทนาเกี่ยวกับศาสนา เช่นการสอนบนภูเขานั้นน่าสนใจมาก เพราะพระคริสต์ทรงใช้ถ้อยคำสั้น ๆ มีแก่นสารและเป็นสุภาษิตซึ่งดึงดูดความสนใจของคน คำสอนนั้นเป็นเรื่องของความสัจซื่อจริงซึ่งตั้งมั่นอยู่ในความทรงจำของผู้ฟัง คำสนทนาของพระองค์เป็น “ข้อสังเขป ประสพการณ์ความทรงจำเก่าแก่ และความเฉลียวฉลาด อย่างกว้างขวาง” คำสอนนั้นเป็นเหมือนกับคพิพจน์ของพวกเรบีซึ่งเป็นคำสอนสั้น ๆ เช่นคำสอนที่ว่า “ชีวิตที่ดีนั้นคือการมีกำเนิดสูง” “มารดาเป็นอย่างไรบุตรสาวก็เป็นอย่างนั้น” และ “ผู้ที่ดำเนินชีวิตอย่างสนุกสนานในโลกนี้จะสูญเสียความสนุกสนานของชีวิตในโลกหน้า” เราน่าจะจำคพิพจน์ เหล่านี้ให้แม่นยำคพิพจน์เหล่านี้คงจะทำให้เรา “สนใจและนึกถึงคำพูดของผู้ที่กล่าวนั้น” (6)

“ถ้อยคำของนักปราชญ์เป็นประจักษ์ประจักษ์, และถ้อยคำของนักรวบรวมวิชาเป็นประจักษ์ประจักษ์ไว้แน่นซึ่งผู้เลี้ยงผู้เดียวได้ให้ไว้” (ท่านผู้ประกาศ 12:11)

ในการที่พระคริสต์ทรงใช้คติพจน์เช่นนี้ทำให้คำสอนของพระองค์ เปรียบเหมือนคำสอนของนักปราชญ์มากกว่าคำสอนของศาสดาพยากรณ์หรือกวี อาจารย์ผู้หนึ่งของโรงเรียนพระคริสตธรรมกล่าวว่า “ถ้าเราพยายามค้นหาวิธีสอนของพระคริสต์ในพระคัมภีร์เก่า เราจะสังเกตเห็นว่าคำบรรยายส่วนมากของพระองค์มาจากคำเขียนของซาโลมอน ไม่ใช่มาจากหนังสือสดุดีหรือหนังสือของศาสดาพยากรณ์หรือหนังสือของนักประวัติศาสตร์” (7) คติพจน์เหล่านี้เกี่ยวกับธรรมเนียมประเพณีตะวันออกซึ่งคนส่วนมากในสมัยของพระคริสต์ยึดถือปฏิบัติกันมาก

ตัวอย่างคติพจน์ซึ่งปรากฏในคำสอนของพระคริสต์ก็คือ “ท่านจะดวงให้เขาด้วยทะนุถนออันใด, เขาจะดวงให้ท่านด้วยทะนุถนออันนั้น” (มาระโก 4:24) “คนหนึ่งหวานและคนอื่นเกี่ยว” (ยอห์น 4:37) “ทรัพย์สมบัติของท่านอยู่ที่ไหนใจของท่านอยู่ที่นั่นด้วย” (มัทธิว 6:21) ในทำนองเดียวกันเรามีคำอุปมาอย่างย่อ ๆ เช่น “ซากศพอยู่ที่ไหนฝูงนกแร้งก็จะตอมกันอยู่ที่นั่น” (มัทธิว 24:28) (8) “ผู้ใดไม่อยู่ฝ่ายเราก็คือต่อสู้อันเรา” (มัทธิว 12:30)

เราไม่ทราบว่าคติพจน์เหล่านี้มีผู้ศึกษากันหรือว่าเป็นไปตามปกติวิสัย แต่คติพจน์เหล่านี้บังเกิดผลเป็นอย่างดี ในอเมริกาเมื่อไม่ช้านานเรามีคำพูดอันเป็นแก่นสารของคนสำคัญหลายคนดัง เช่น เบ็นยามิน แฟรงกลิน (Benjamin Franklin) ศาสนทูตของอเมริกาประจำอยู่ในประเทศฝรั่งเศส วิล โรเจอร์ส (Will Rogers) เจ.บี. แกมเบรลล์ (J.B. Gambrell) พวกเขาเทินแบ็บติสต์ อ้างคำพูดของอาจารย์ เจ.บี. แกมเบรลล์ มากยิ่งกว่าคนอื่น ๆ ในคณะแบ็บติสต์ เราเองอาจจะไม่สามารถคิดหาคำพูดของตนเองได้ เช่นนั้น แต่เราอาจจะค้นหาคำพูดของผู้อื่นมาอ้างได้

ค. การใช้ถ้อยคำเปรียบเทียบ ในการสอนนั้นพระเยซูไม่ได้ทรงเพียงแต่ใช้รูปธรรม (สิ่งที่มองเห็นได้) และพระคำรัสที่ น่าสนใจเท่านั้น พระองค์ยังทรงใช้อย่างอื่นอีกด้วย เมื่อพระองค์ทรงต้องการให้ความสัจจริงของพระองค์ประทับแน่นอยู่ในจิตใจของคน พระองค์ได้ทรงใช้ถ้อยคำเปรียบเทียบอันน่าฟัง อาจารย์ฮอร์น (Horne) กล่าวให้เห็นความจริงในเรื่องนี้มากยิ่งขึ้น ว่าการรู้สึกถึงความไพเราะน่าฟังของเรื่องอุปมานั้นสำคัญมากกว่าความเข้าใจเรื่องอุปมาเองเสียอีก คำกล่าวเช่นนั้นดูเหมือนว่าจะเกินความจริงไป แต่ก็เน้นข้อเน้นอิทธิพลของคำอุปมาในชีวิตของมนุษย์เกี่ยวกับการใช้ถ้อยคำ พระคริสต์ทรงทราบว่าคำอุปมาของพระองค์นั้นอาจจะทำให้คนหลายคนเข้าใจผิดแต่การสอนโดยการใช้อุปมาของพระองค์นั้นได้รับผลคุ้มค่าทีเดียว ในทุกกรณีนั้นครูจะไม่สามารถใช้ถ้อยคำเปรียบเทียบได้มากนัก แต่ถ้าครูสามารถใช้ได้ก็จะทำให้คำสอนของครูบังเกิดผลอย่างดียิ่งทีเดียว เพราะการใช้ถ้อยคำเปรียบเทียบนั้น “เปรียบเทียบเหมือนผลแอปเปิ้ลทำด้วยทองคำใส่ไว้ในกระเช้าเงิน” (สุภาษิต

25:11) นั่นคือวิธีใช้ถ้อยคำเปรียบเทียบซึ่งก่อให้เกิดความประทับใจเพิ่มมากขึ้น แน่นอน เรื่องอุปมาทำให้คำพูดเปรียบเทียบที่พระเยซูคริสต์ทรงใช้นั้นเด่นชัดขึ้น อย่างไรก็ตามพระองค์ทรงใช้คำเปรียบเทียบอีกหลายชนิด คำเปรียบเทียบอย่างสั้น ๆ นั้นเป็นสิ่งธรรมดา เป็นการเปรียบเทียบการกระทำที่คล้ายคลึงกันเช่นพระคริสต์เคยตรัสว่า “เราใคร่จะรวบรวมลูกของเจ้าไว้เนื่อง ๆ เหมือนแม่ไก่กกลูกอยู่ใต้ปีกของมัน แต่เจ้าไม่ยอม” (มัทธิว 23:37) เรื่องชาคก (เรื่องที่เขียนขึ้นเพื่อสอน) หรือเรื่องเปรียบเทียบนั้นพระคริสต์ก็ทรงใช้ในคำสอนบ้างเหมือนกันเช่น “เราเป็นต้นองุ่น, ท่านทั้งหลายเป็นกิ่ง” (ยอห์น 15:1-10) กฎแห่งความสุขซึ่งเป็นคำสอนชนิดหนึ่งก็ทำให้คนเข้าใจแจ่มแจ้งมากคือ “บุคคลผู้ใดมีใจบริสุทธิ์ก็เป็นสุข, เพราะว่าจะได้เห็นพระเจ้า” (มัทธิว 5:8 ฉบับแปลของเคนท์ (Kent)) การขยายความเป็นคำกล่าวที่เกินความจริง เช่นคำกล่าวที่ว่า อูรูรอดูเข้ม (มัทธิว 19:24)

คำเปรียบเทียบความแตกต่างก็เข้าใจได้ชัดเจน เช่น “อย่าล่าสมทรัพย์สมบัติไว้สำหรับตัวในโลก,.....แต่จงล่าสมทรัพย์สมบัติไว้ในสวรรค์” (มัทธิว 6:19-20) คำพูดที่แย้งกันหรือขัดกันนี้ก็ใช้สอนได้ผลดีเหมือนกัน เช่น “ผู้ใดจะใคร่เอาชีวิตของตนรอด, ผู้นั้นจะเสียชีวิต” (มัทธิว 16:25) อาจารย์เซอร์ริลล์ (Sherrill) ได้กล่าวถึงการใช้ถ้อยคำเปรียบเทียบที่พูดแบบคำร้อยกรองว่า “เราจะพบบทโคลงของพวกเขาฮีบรูในพระคำรัสของพระเยซูซึ่งมีคำที่คล้ายคลึงกันมีจังหวะและมีคำสัมผัสกันอย่างน่าฟัง” (9) ความเชี่ยวชาญในการสอนและการใช้ถ้อยคำเปรียบเทียบต่าง ๆ กันนั้นจะช่วยครูให้ได้รับผลดีในการสอนมากที่สุด

3. พระประสงค์ของพระคริสต์ในการใช้สิ่งต่าง ๆ เพื่อสอน

พระเยซูทรงใช้สิ่งต่าง ๆ ที่เราได้กล่าวถึงแล้วนั้นอย่างไร? เครื่องใช้เหล่านั้นเป็นสิ่งที่พระองค์ทรงปรารถนาจะสอนหรือเป็นเครื่องช่วยสอนเท่านั้น? ในการสอนปัจจุบันนี้คำถามข้อนี้ยังมีผู้ถามอยู่ตัวอย่างของพระคริสต์จะช่วยให้เราพบความสว่างเกี่ยวกับคำถามนี้ อาจารย์เวเกิล (Weigle) พูดถูกทีเดียวว่า “พระคริสต์ได้เสด็จไปประกาศสั่งสอน ไม่ใช่เพราะว่าพระองค์ทรงมีคำสอนเป็นลำดับซึ่งพระองค์ทรงคิดขึ้นเองโดยไม่ทรงนึกถึงความต้องการของพวกเขาเท่านั้น แต่ยิ่งกว่านั้นคำสอนของพระองค์ยังเป็นคำสอนที่พระองค์ทรงคิดขึ้นเพื่อช่วยประชาชนในการเผชิญกับประสบการณ์ต่าง ๆ ในชีวิตด้วย” (10)

ก. เริ่มต้นสอน

บางครั้งพระองค์ทรงเริ่มสอนด้วยข้อความในพระคัมภีร์ แล้วพระองค์ก็ทรงขัดเกลาข้อความนั้นให้ดียิ่งขึ้น ดังเช่นคำสอนบนภูเขาเป็นต้นเมื่อพระองค์ทรงกล่าวถึงคำพูดของโมเสส ซึ่งกล่าวถึงเรื่องการฆาตกรรม, การล่วงประเวณี, การกล่าวคำสาบาน, การแก้แค้น, ความเกลียดชังและเรื่องอื่น ๆ อีก

นั่นพระองค์ได้ทรงขยายคำสอนเหล่านั้นและทำให้ “สำเร็จ” (มัทธิว 5:21-48) พระคริสต์ทรงแสดงให้เห็นว่าการมาตกรรมนั้นไม่ใช่เป็นเพียงการกระทำการเท่านั้น แต่รวมทั้งความรู้สึกภายในจิตใจด้วย ในทำนองเดียวกันพระคริสต์ก็ได้ทรงสอนว่าการล่วงประเวณีนั้น ไม่ใช่เป็นเพียงการกระทำการล่วงประเวณีเท่านั้นแต่รวมทั้งการมองเพศตรงข้ามด้วยความกำหนัดด้วย พระคริสต์ได้ทรงตรวจดูคำสอนต่าง ๆ ของพระบัญญัติและของศาสดาพยากรณ์แล้วพระองค์ก็ทรงสอนประชาชนให้เข้าใจความหมายเหล่านั้นให้ลึกซึ้งยิ่งขึ้น

เพราะเหตุว่านักเรียนของเรามีความเคารพพระคัมภีร์มาก เราอาจจะเริ่มต้นการสอนของเราด้วยการแสดงความเคารพต่อหนังสือพระคัมภีร์ในฐานะที่เป็นคำสอนอันดีของคุณความสนใจ และก่อให้เกิดความตั้งใจ แล้วเราก็สอนต่อไปถึงเรื่องปัญหาต่าง ๆ ของชีวิต วิธีการสอนที่อาจจะเป็นผลดีก็คือเริ่มต้นการสอนด้วยปัญหาต่าง ๆ แล้วลงท้ายคำสอนด้วยข้อพระคัมภีร์

พระเยซูไม่ทรงเพียงแต่ใช้พระคัมภีร์ในตอนเริ่มต้นคำสอนของพระองค์เท่านั้น แต่พระองค์ยังทรงใช้ประสบการณ์ปัจจุบันของประชาชนเป็นจุดเริ่มต้นการสอนด้วย เราได้สังเกตเห็นความจริงข้อนี้แล้วคือ เมื่อมีชายหนุ่มผู้หนึ่งขอร้องให้พระองค์ทรงช่วยทำให้พี่ชายแบ่งมรดกให้แก่เขา พระองค์ก็ทรงใช้เรื่องนี้เป็นตอนเริ่มต้นการสอนบทเรียนเรื่องความโลภ และพระองค์ทรงใช้เรื่องที่คนกล่าวคำดำเนินพระองค์ในการคบหาสมาคมกับพวกเก็บภาษีและคนบาปเป็นตอนเริ่มต้นการสอนถึงเรื่องความรักของพระเจ้าที่ทรงมีต่อผู้ที่หลงผิดไป และเรื่องที่มิคนดำเนินพวกสาวกเมื่อพวกเขาเก็บรวงข้าวในวันสะบาโตนั้นพระองค์ก็ทรงใช้เป็นตอนเริ่มต้นเพื่อเน้นถึงความหมายของวันสะบาโต

ในทำนองเดียวกันพระองค์ได้ทรงรักษาชายง่อย ที่ถูกหย่อนลงมาจากหลังคาเพื่อเป็นตัวอย่างเน้นถึงเรื่องฤทธิ์อำนาจของพระองค์ในการยกโทษความผิดบาป และพระองค์ทรงตอบคำถามของผู้ที่ถามว่าเหตุใดพระองค์จึงเสวยร่วมกับคนเก็บภาษี ก็เพื่อแสดงให้เห็นเขาว่าผู้ที่ต้องการรักษา คือผู้ที่เจ็บป่วย ไม่ใช่ผู้ที่ร่างกายแข็งแรงสมบูรณ์ เรื่องเหล่านี้เป็นเหตุการณ์ตัวอย่างเพียงเล็กน้อยเท่านั้นที่พระคริสต์ทรงสอน แต่ก็เพียงพอแล้วที่จะแสดงให้เห็นว่า พระบรมครูทรงพยายามที่จะสอนถึงเรื่องความจริงทุกโอกาส ในบางกรณีบทเรียนที่น่าสนใจที่สุดที่พระองค์ทรงสอนก็คือบทเรียนที่เกิดขึ้นจากเหตุการณ์ที่พระองค์ทรงเผชิญในขณะที่พระองค์กำลังทรงสอนอยู่ เหตุการณ์นั้นอาจจะเกิดขึ้นกับเราผู้เป็นครูในปัจจุบันนี้ด้วยก็ได้

ตัวอย่างเหล่านี้ช่วยเราให้เห็นว่าพระบรมครูที่แท้จริงได้ทรงใช้สิ่งต่าง ๆ ให้เกิดความหมาย ไม่ใช่ใช้เป็นตอนลงท้ายคำสอน และตัวอย่างเหล่านี้แสดงให้เห็นว่าการสนใจในนักเรียนนั้นสำคัญกว่าการสนใจในหนังสือเรียน เพราะในการพิจารณาครั้งสุดท้ายของเรานั้น เราารู้แล้วว่า เราสอนนักเรียนไม่ใช่สอนบทเรียน กฎการเริ่มต้นสอนนักเรียนนี้เปลี่ยนแปลงได้ ไม่ว่างานอะไรก็ตามถ้าทำ

อย่างดีที่สุดแล้วก็เป็นสิ่งที่ดีที่สุดเสมอ ครูผู้หนึ่งอาจจะเริ่มต้นสอนด้วยเรื่องธรรมชาติ ดังที่พระคริสต์ได้ทรงสอนเรื่องอุปมาเกี่ยวกับพื้นดิน, พืชที่ไม่เป็นประโยชน์, เมล็ดผักกาดเขียว, แป้งเชื้อ, ทรัพย์สมบัติและไข่มุก สิ่งธรรมชาติเหล่านี้จะช่วยให้พระองค์ทรงตั้งต้นอธิบายเรื่องอาณาจักรสวรรค์ (มัทธิว 13) ในปัจจุบันนี้ครูชั้นประถมหลายคนใช้วิธีนี้สอนนักเรียนของเขา

ข. ทำให้กระจ่างชัด

พระคริสต์มักจะทรงใช้พระคัมภีร์และสิ่งต่าง ๆ เพื่อให้คำสอนที่มีอยู่แล้วนั้นชัดเจนยิ่งขึ้นเพื่อทำให้คนเข้าใจคำสอนนั้นแจ่มแจ้งขึ้น นี่คือความหมายของคำว่าแสดงให้เห็นภาพซึ่งตามตัวอักษรแปลว่า “ส่องสว่าง” หรือ “ส่องแสง” พระคริสต์ได้ทรงแสดงให้เห็นความสว่าง (ความเข้าใจ) เรื่องความจริงโดยใช้การสำแดง และประสบการณ์ธรรมดาในชีวิตเพื่อให้พวกเขาที่ไม่เข้าใจนั้นได้เข้าใจความจริงอย่างแจ่มแจ้ง ด้วยเหตุนี้เองจึงเป็นความจริงที่ว่าคำสอนของพระคริสต์นั้นได้ปรากฏออกมาให้เห็นอย่างเด่นชัดตลอดทุกยุคทุกสมัย การใช้คำอุปมาซึ่งเป็นเรื่องเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริง หรือเหตุการณ์ในมโนภาพอันมาจากโลกธรรมชาติ หรือประสบการณ์ประจำวันนั้นได้ช่วยให้คนเข้าใจและช่วยส่องแสงสว่างไปยังศีลธรรมจรรยาหรือความจริงฝ่ายจิตวิญญาณด้วย

ในการโต้แย้งระหว่างพระคริสต์ และพวกยูดาห์เรื่องวันสะบาโตนั้นพระคริสต์ได้ทรงอ้างถึงการกระทำของดาวิดเพื่อแสดงให้เห็นจริงตามคำที่พระองค์ตรัสว่ามนุษย์เป็นใหญ่กว่าสถาบัน (สิ่งที่จัดตั้งขึ้น) พระคริสต์ได้ตรัสว่า “ท่าน (ดาวิด) ได้เข้าไปในโบสถ์ของพระเจ้ากินขนมซึ่งตั้งถวาย, ที่ไม่ควรท่านหรือพรรคพวกจะกิน, ควรแต่ปุโรหิตพวกเดียว (มัทธิว 12:4) อีกครั้งหนึ่งพระองค์ได้ทรงกล่าวเพื่อให้เขาเห็นความจริงในพระคำรัสของพระองค์มากยิ่งขึ้นว่า “ท่านทั้งหลายไม่ได้อ่านในพระบัญญัติที่ว่าพวกปุโรหิตในโบสถ์ย่อมผัดวันสะบาโตแต่ไม่มีโทษ?” (มัทธิว 12:5) ตัวอย่างเหตุการณ์ปัจจุบันนี้ก็คือเมื่อพระคริสต์ทรงอ้างถึงคนสิบแปดคนที่ต้องตายเพราะป้อมซีโลามได้พังลง เรื่องนี้พระคริสต์ได้ทรงใช้เพื่อนั้นให้เห็นความจำเป็นของการสารภาพความผิดบาป พระคริสต์ได้ทรงอ้างถึงธรรมชาติเพื่อจุดประสงค์เดียวกันนี้ ความสว่าง (เข้าใจ) เพียงเล็กน้อยที่พระองค์ทรงแสดงให้เห็นก็คือเมื่อพระองค์ทรงอ้างคำของอิสยาห์ ขณะที่พระองค์ทรงยืนยันขึ้นอ่านข้อความนั้นในธรรมศาลา

“การยกตัวอย่างอันเหมาะสมเป็นศิลป์ในการสอน” วิธีนี้ช่วยในการสอนได้มากที่สุดทีเดียว คนส่วนมากจะจดจำเรื่องราวสนุก ๆ ได้ดีกว่าเรื่องความจริงทั่ว ๆ ไป เช่นเรื่องระเบียบหรือสถิติหรือเรื่องราวที่ได้เถียงกัน การยกตัวอย่างของอาจารย์ชาลส์ เอช.สเปอเจสัน (Charles H. Spurgeon) บิลลีซันเดย์ (Billy Sunday) ยอร์ช ดับลิว.ทรูเอทท์ (George W. Truett) คงจะเกิดผลประโยชน์เท่ากับคำเทศนาของเขา คำสอนของเขาเปรียบเหมือนธนูปลายหยักซึ่งปักลึกเข้าไปในจิตใจของผู้ฟังขณะเมื่อกลับไปบ้านด้วย ถ้าคำสอนนั้นเอาไปจากข้อความในพระคัมภีร์ก็จะได้ผลดียิ่งขึ้นเพราะคนส่วนมาก

คุ้นเคยกับพระคัมภีร์และเคารพพระคัมภีร์มาก ไม่มีเครื่องใช้สิ่งใดดีเท่ากับพระคัมภีร์เดิมและพระคัมภีร์ใหม่ ครูทุกคนจะได้รับผลสำเร็จในการสอนเป็นอย่างดี ถ้าเขาจะนำคำสอนในพระคัมภีร์มาแสดงให้นักเรียนเห็นภาพเช่นเดียวกับการสอนประวัติศาสตร์, ชีวประวัติ, นิยาย, ธรรมชาติและเหตุการณ์ปัจจุบัน

ค. เพื่อเน้นคำสอนของพระองค์

นอกจากพระบรมครูจะทรงใช้พระคัมภีร์ในการเริ่มต้นสอนและทำให้ประชาชนเข้าใจคำสอนของพระองค์อย่างชัดเจนแล้ว พระองค์ยังทรงใช้พระคัมภีร์เพื่อเน้นคำสอนของพระองค์อีกด้วย ในการสอนพระองค์ทรงใช้พระคัมภีร์เป็นข้ออ้างมากกว่าเป็นตำรา เมื่อพระเยซูทรงสอนพระองค์ทรงอ้างข้อความในพระคัมภีร์ เช่นเดียวกับนักพูดหรือนักเรียนอ้างข้อความจากหนังสือ ๆ ในคำพูดหรือข้อเขียนของเขาตามธรรมดาการอ้างคำพยานของผู้อื่นนั้น เพิ่มน้ำหนักคำพูดของผู้พูดได้มากถ้าหากนักเรียนเข้าใจว่าคำพยานเหล่านั้นเป็นคำพูดของใคร เราอาจจะกล่าวได้ว่าเพราะว่าหนังสือพระคัมภีร์เป็นหนังสือที่คนทั่วไปเคารพ การอ้างข้อความในพระคัมภีร์จึงได้รับผลดีมากในการสอน แม้แต่นักกฎหมาย และนักการเมืองก็รู้ถึงความจริงข้อนี้และได้อ้างถึงข้อความพระคัมภีร์ในห้องพิพากษาและในการเผยแพร่โฆษณา (ต่อสู้) ของเขา “ให้เป็นพยานสองสามปาก, เพื่อทุกคำจะเป็นหลักฐานได้” (มัทธิว 18:16) นี่แสดงให้เห็นคุณประโยชน์ของการยกคำอุปมา

ตัวอย่างอีกอันหนึ่งซึ่งแสดงให้เห็นว่า พระคริสต์ทรงอ้างข้อความจากในหนังสืออิสยาห์ก็คือเมื่อพระองค์ได้ทรงขับไล่พวกพ่อค้าออกไปจากโบสถ์นั้นพระองค์ได้ตรัสว่า “มีคำเขียนไว้ว่า, โบสถ์ของเราเรียกว่าเป็นที่อธิษฐานอ่อนน้อม, แต่เจ้าทั้งหลายกระทำให้เป็นถ้ำของพวกโจร” (มัทธิว 21:13) ในตอนจบคำอุปมาเรื่องต้นองุ่นและกสิกรพระองค์ได้ทรงยกคำมาอ้างว่า “ท่านทั้งหลายยังไม่ได้อ่านในพระคัมภีร์หรือซึ่งว่า, ศิลาที่ช่างก่อได้เสือกไสไปเสียยังประกอบเข้าเป็นหัวมุมได้” (มาระโก 12:10) เมื่อพระองค์ทรงอ้างถึงเรื่องที่ว่าการเสด็จมาของพระองค์จะทำให้เกิดการแบ่งแยกเช่นเดียวกับทำให้เกิดสันตีสุนั้นพระองค์ตรัสว่า “ผู้ที่วางใจในเรา แม่น้ำประกอบด้วยชีวิตจะไหลออกจากภายในผู้นั้นเหมือนได้มีคำเขียนไว้แล้ว” (ยอห์น 7:38) พระคำรัสที่พระคริสต์ทรงอธิบายให้ชายสองคนฟังขณะที่เดินทางไปยังตำบลเอ็มมาอู่นั้นมีรากฐานมาจากข้อความในพระคัมภีร์ตอนนี้ ความจริงนั้นมีตัวอย่างมากมายที่เดียวที่แสดงให้เห็นว่า พระคริสต์ได้ทรงใช้พระคัมภีร์เพื่อเน้นให้คนเข้าใจพระองค์และคำสอนของพระองค์อย่างชัดเจน

บางครั้งเมื่อพระคริสต์จะทรงอ้างคำสอนข้อใด พระองค์ก็ได้ทรงอ้างถึงพระคัมภีร์เป็นคำขาดสุดท้ายซึ่งมีฤทธิ์อำนาจ พระองค์ทรงใช้ข้อความในพระคัมภีร์เหมือนกับนักกฎหมายใช้คำตัดสินของศาลหรือกฎหมายแห่งรัฐธรรมนูญแน่นอน ข้อความที่พระคริสต์ทรงอ้างนั้นไม่ใช่ข้อความที่พระองค์

ทรงใช้ตามอำเภอใจ แต่พระองค์ทรงใช้ตามมูลฐานแห่งความจริงอันไม่เปลี่ยนแปลง ตัวอย่างที่ดีซึ่งทำให้พวกวิพากษ์วิจารณ์สงบปากคำของเขาก็คือ ข้อความในพระคัมภีร์ซึ่งพระคริสต์ทรงอ้าง (มัทธิว 22:41-45) ในวันนั้นพระองค์ตรัสถามพวกฟาริสีว่า “พวกท่านเห็นว่าเราเป็นใคร?” พวกเขาตอบว่า พระองค์ทรงเป็นบุตรของดาวิด พระองค์ได้ทรงพิสูจน์ให้เห็นว่าพระองค์ทรงเป็นยิ่งกว่านั้นอีกคือ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า เพราะว่าดาวิดเรียกพระเมสสิยาห์ (พระคริสต์) ว่าพระเจ้า

เมื่อพระคริสต์ทรงถูกमारล่อลงให้กระโดดจากหลังคาโบสถ์และให้ร้องขอพระเจ้าให้ทรงรับประคองพระองค์ไว้ นั้น พระองค์ได้ตรัสว่า “ยังมีคำเขียนไว้อีกว่า, อย่าทดลองพระองค์ผู้เป็นพระเจ้าของคุณ” (มัทธิว 4:7, เฉลยธรรมบัญญัติ 6:16) และเมื่อพระองค์ทรงถูกทดลองให้กราบไหว้ซาตาน พระองค์ก็ตรัสว่า “จงกราบไหว้พระองค์ผู้เป็นพระเจ้าของคุณ และปฏิบัติพระองค์ผู้เดียว” (มัทธิว 4:10) ในทำนองเดียวกันพระองค์ได้ทรงอ้างถึงกฎของโมเสสเป็นคำที่มีอำนาจสุดท้าย เมื่อพวกฟาริสีทูลถามพระองค์ว่า “ถ้าชายจะหย่าภรรยาของตนเพราะเหตุต่าง ๆ เป็นการถูกต้องตามกฎหมายหรือไม่” พระองค์ทรงตอบปัญหานี้โดยอ้างถึงกฎของโมเสสซึ่งสำคัญกว่าความเห็นของพวกฟาริสีซึ่งห้ามไม่ให้ทิ้งสามีภรรยาของตน (มัทธิว 19:3-6, ปฐมกาล 1:27, 2:23-24) ไม่มีอะไรส่งเสริมคำสอนของเรามากเท่ากับการอ้างถึง “คำสอนและคำพยาน” เลย (อิสยาห์ 8:20).

บทที่ 5 คำถาม

1. “ต้นเหตุ” (มูลราก) ที่พระเยซูทรงใช้หมายความว่าอย่างไร?
2. พระเยซูทรงใช้ต้นเหตุ (มูลราก) อะไรในการสอนของพระองค์?
3. พระเยซูทรงใช้พระคัมภีร์เป็น “ต้นเหตุ” (มูลราก) ของสิ่งต่าง ๆ ในการสอนของพระองค์อย่างไร?
4. จงยกตัวอย่างการสอนของพระเยซูที่อ้างถึงธรรมชาติ
5. ท่านรู้ไหมว่าทำไมพระเยซูจึงทรงกล่าวถึงธรรมชาติหลายครั้งหลายหนในคำสอนของพระองค์?
6. นอกจากพระคัมภีร์แล้วมีอะไรอีกที่เป็นต้นเหตุ (มูลราก) ของสิ่งต่าง ๆ ที่ให้ประโยชน์ในการสอนมาก? (จงอธิบายเหตุผลสนับสนุนคำตอบของท่าน)
7. จงอธิบายข้อพระคัมภีร์ใน ลูกา 13:1-5 ในความหมายที่เป็นต้นเหตุ (มูลราก) สิ่งต่าง ๆ ที่พระเยซูได้ทรงใช้ (พระคัมภีร์ตอนนี้เป็นต้นเหตุชนิดไหนบ้าง? ทำไมพระเยซูจึงทรงกล่าวให้เห็นภาพเช่นนั้น?)
8. หลักสูตรของโรงเรียนรวีวารศึกษามีแต่ตำราเรียนหรือมีเพียงแต่หนังสือที่ระบุไว้ให้เรียนเท่านั้นใช่หรือไม่? จงอธิบาย
9. ทำไมครูจึงควรใช้ต้นเหตุ (มูลราก) สิ่งต่าง ๆ ที่น่าจะเกิดประโยชน์แก่นักเรียน?
10. มีอะไรบ้างที่ช่วยพระเยซูให้ทำการสอนได้เป็นอย่างดี?
11. ในคำอุปมาของพระเยซูนั้นพระองค์ทรงใช้หลักอะไรในการสอน?
12. ทำไมเราจึงควรพยายามสอนด้วยคำกล่าวที่หนักแน่น
13. จงอธิบายพระคำรัสอันมีแก่นสารของพระคริสต์มาหลาย ๆ ข้อ
14. “ถ้อยคำเปรียบเทียบ” หมายความว่าอะไร?
15. ถ้อยคำเปรียบเทียบอันสำคัญที่สุดของพระเยซูคืออะไร?
16. จงอธิบายถึงวิธีใช้สิ่งต่าง ๆ ที่พระเยซูได้ทรงใช้ซึ่งเราได้ถกเถียงกัน
17. จงเตรียมและเขียนบทเรียนของโรงเรียนรวีวารศึกษาซึ่งรวมทั้งการสอนสิ่งต่าง ๆ สามชนิดที่เราได้เรียนมาแล้วในบทนี้ด้วย

บทที่ 6 รายการสอนบทเรียน

ในการสอนนั้นพระเยซูไม่ทรงมีวิธีที่แน่นอนตายตัว พระองค์ไม่ได้ทรงกำหนดการสอนเป็นประจำวัน และไม่ทรงยึดถือระบบการใด ๆ ทั้งสิ้น พระองค์ทรงเป็นผู้เชี่ยวชาญนำวิธีการสอนมาใช้ พระองค์ทรงเป็นพระบรมครูผู้ทรงใช้วิธีการสอนต่าง ๆ ตามสถานการณ์ที่พระองค์ทรงเผชิญ ตามความคิดที่อยู่ในจิตใจของพระองค์และตามแต่ความเหมาะสมในวิธีที่พระองค์จะทรงใช้ พระองค์ทรงใช้วิธีการสอนที่ดีที่สุดซึ่งเหมาะสมกับสถานการณ์ในขณะนั้น ๆ ตัวอย่างการสอนของพระคริสต์ที่คล้ายกับวิธีสอนที่ครูอาจารย์เน้นในมหาวิทยาลัยในทุกวันนี้ก็คือ การสอนหญิงชาติสะมาเรียที่บ่อน้ำของยาโคบ เรื่องนี้มีผู้อ้างอิงบ่อย ๆ และเป็นเรื่องที่คุ้นหูผู้ฟังมาก ต่อไปนี้เราจะใช้เรื่องนี้เป็นตัวอย่างเพื่อกล่าวถึงวิธีการสอนที่ละคัน ๆ แต่เราจงเข้าใจว่าเรื่องนี้มีหลักซึ่งจำเป็นหลายข้อ จึงนับว่าเป็นการชี้แนวทางมากกว่าที่จะเป็นวิธีการสอนที่เด็ดขาดตายตัว

1. อารัมภบท

เป็นที่ประจักษ์แจ้งแล้วว่าการสอนทุกชนิดจะต้องมีการตั้งต้นแบบใดแบบหนึ่ง เราจะต้องตั้งต้นตอนหนึ่ง ในบางกรณีการตั้งต้นนี้เป็นส่วนที่สำคัญที่สุดทีเดียวในวิธีการสอน ความสำเร็จผลหรือความล้มเหลวขึ้นอยู่กับประโยคแรกที่ตั้งต้นสอนเป็นส่วนใหญ่ หรืออย่างน้อยที่สุดก็สองสามประโยคแรกที่เริ่มสอน ถ้าครูไม่สามารถสอนนักเรียนให้มีความตั้งใจและสนใจฟังในตอนแรกได้ นักเรียนก็จะไม่สนใจและตั้งใจฟังคำสอนของครูเลยตลอดไป ฉะนั้นสิ่งสำคัญที่สุดก็คือครูควรพิจารณาอารัมภบทของตนอย่างละเอียดรอบคอบ ที่จริงครูบางคนก็ได้ใช้เวลาเตรียมอารัมภบทมากกว่าเตรียมการสอนบทเรียนเหมือนกัน

ก. อารัมภบทหมายความว่าอะไร

อารัมภบทหรือการตั้งต้นบทเรียนนั้นเป็นการทำให้ผู้ฟังตั้งใจฟังและเป็นการนำหัวข้อเรื่องแก่ผู้ฟังในวันนั้น การเรียนจะเริ่มต้นไม่ได้ จนกว่าจะได้เรียกความสนใจจากนักเรียนมาได้ก่อน ครูจะสอนโดยที่นักเรียนไม่มีความตั้งใจเรียนไม่ได้หรือจะสอนขึ้นความตั้งใจของนักเรียนก็ไม่ได้ การสอนเช่นนี้เปรียบเหมือนกับการลากรถที่ไม่มีเครื่องขับเคลื่อนหรือลากรถทั้ง ๆ ที่เข้าเกียร์อยู่ หรือถ้าจะเปรียบกับสิ่งอื่น ๆ ก็คือเหมือนกับหัวรถจักรที่วิ่งไปโดยไม่มีรถพ่วงติดไปด้วย ถ้าครูยังดึงความสนใจของนักเรียนมาได้ก็ไม่เป็นประโยชน์ที่จะสอนต่อไปครูควรจะเริ่มต้นสอนใหม่อีกทีหนึ่ง สิ่งสำคัญที่สุดของอารัมภบทก็คือการดึงความสนใจของนักเรียนและเพื่อให้เขาคิดถึงเรื่องบทเรียนที่ครูจะสอน

วิธีที่ครูจะทำให้ให้นักเรียนสนใจนั้นก็คือ ครูจะต้องกล่าวถึงสิ่งที่นักเรียนมักจะคิดถึงหรืออีกนัยหนึ่ง ครูจะต้องสอนตามจิตใจของนักเรียน อาจารย์เอ็ดเวิร์ด ลี แพล (Edward Leigh Pell) ได้กล่าวไว้อย่างน่าฟังว่า “ความแตกต่างระหว่างครูผู้ชำนาญและครูใหม่นั้นอะไรก็ไม่เห็นชัดเท่ากับตอนเริ่มต้นสอนห้านาทีแรก คือครูใหม่จะดูที่บทเรียนก่อนส่วนครูผู้ชำนาญนั้นจะดูที่นักเรียนก่อน” (1) หรือกล่าวอีกอย่างหนึ่งก็คือครูผู้ชำนาญนั้นค้นหาสิ่งที่นักเรียนคิดถึงเสียก่อน แล้วจึงเริ่มต้นสอนด้วยสิ่งที่นักเรียนคิดถึงนั้น ดังที่ท่านแปตเตอร์สัน ดูบัวส์ (Patterson DuBois) ได้กล่าวว่า “ความคิดเป็นป้อมปราการที่จะยึดไว้โดยการแอบยึดหรือโดยการจู่โจมไม่ได้ แต่มีทางธรรมชาติที่จะเข้ายึดได้ และมีประตูที่จะเข้าได้โดยง่าย สิ่งนั้นก็คือประสบการณ์หรือสิ่งที่สำคัญในชีวิตของนักเรียน” (2) ด้วยวิธีนี้ครูและนักเรียนจะเริ่มต้นคิดถึงสิ่งที่ทั้งสองฝ่ายมีความเข้าใจ

เรื่องนี้อาจพูดได้อย่างดีว่าการใช้ถ้อยคำสำนวนตลกขณะสอนนั้น ดึงความสนใจจากนักเรียนได้เพียงเล็กน้อยเท่านั้น การสั่งนักเรียนให้ฟัง การทบทวน และทำบางสิ่งที่ผิดปกติเหล่านี้อาจจะทำให้นักเรียนสนใจในสิ่งอื่นไม่สนใจในบทเรียน วิธีนี้อาจจะปลุกความตั้งใจขึ้นมาได้ประเดี๋ยวเดียวแล้วอาจเตลิดออกไปใหญ่ต่อไปอีกก็ได้ เรื่องราวต่าง ๆ ที่ไม่เข้ากับความคิดอาจทำให้นักเรียนคิดถึงสิ่งที่ไม่เกี่ยวข้องกับบทเรียนเลย ในทำนองเดียวกันครูควรระวังในการที่จะเล่าเรื่องที่น่าสนใจแต่ไม่เกี่ยวข้องกับบทเรียน เช่น การเล่าเรื่องเครื่องบิน พุตบอล สมัยนิยมและการเมืองเพื่อดึงความสนใจของนักเรียน เพราะการเล่าเรื่องเหล่านั้นจะทำให้นักเรียนใจเขวคิดไปถึงสิ่งเหล่านั้น และจะเรียกให้กลับมาสนใจกับบทเรียนได้ยากมาก เปรียบเหมือนกับลากรถที่ไหลออกไปนอกทางให้หันกลับมายังถนนใหญ่อีกทีหนึ่ง

วิธีที่จะทำให้นักเรียนสนใจก็คือกล่าวถึงสิ่งที่นักเรียนสนใจตามปกติหรือสิ่งที่อยู่ในบทเรียนที่น่าสนใจ หรือสิ่งที่น่าสนใจบางอย่างในบทเรียนนั้นเองอาจนำความคิดของนักเรียนให้มาสู่บทเรียนได้ ความกระตือรือร้นหรือความอยากรู้อยากเห็นของนักเรียนเป็นสิ่งสำคัญ เพราะว่าถ้าเราทำให้นักเรียนเกิดความอยากรู้อยากเห็นและความกระตือรือร้นก็น่าจะทำให้เขามีความสนใจในบทเรียน จริงอยู่ ความสนใจของครูในเรื่องที่ครูจะสอนก็มีอิทธิพลในการดึงความสนใจของนักเรียนเหมือนกัน ท่านไวเกิล (Weigel) กล่าวว่า “ถ้าเราไม่อาจนำนักเรียนให้สนใจ ในบทเรียนได้เราก็ล้มเหลว ปัญหาของเราไม่ใช่การทำให้บทเรียนเป็นที่สนใจแก่นักเรียนด้วยกลวิธีหรือโดยการเพิ่มเรื่องราวเข้าไปในบทเรียนหรือเรื่องสนุกอื่น ๆ สิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่นอกเรื่องนอกราว เราควรจะนำสิ่งที่น่าสนใจของบทเรียนแต่ละบทออกมาแสดงแก่นักเรียน” (3) ครูอาจจะเริ่มต้นสอนโดยใช้สิ่งที่นักเรียนสนใจหรือเริ่มต้นสอนด้วยปัญหาอันเกี่ยวข้องกับความสนใจของนักเรียนก็ได้ แล้วก็สอนถึงสิ่งอื่น ๆ ในบทเรียนซึ่งอาจจะช่วยแก้ไขปัญหานั้น ๆ

สิ่งเหล่านี้หมายความว่าเราจำเป็นต้องเริ่มสอนตามความต้องการ หรือความปรารถนาที่อยู่ภายในลึก ๆ ของนักเรียน เพราะว่า “ครูจะยืนอยู่แต่ไกล ๆ และจะโยนความรู้ให้นักเรียนไม่ได้” ความต้องการของนักเรียนเกิดจากสัญชาตญาณแต่กำเนิด สัญชาตญาณอย่างหนึ่งของมนุษย์ก็คือความปรารถนาที่จะป้องกันตัวเอง ดำเนินชีวิตอยู่ด้วยความปลอดภัยและมีความเป็นอยู่อย่างสุขสบายในโลกนี้และโลกหน้าสัญชาตญาณอีกอย่างหนึ่งก็คือมีความปรารถนาที่จะสัมพันธ์กับคนต่างเพศ ความปรารถนาหรือความต้องการเหล่านี้คือ ความรู้สึกต้องการรักษาตัวเองให้ปลอดภัยทั้งปัจจุบันและอนาคต ความปรารถนาอีกอย่างหนึ่ง ก็คือมีความรู้สึกกระตือรือร้นที่จะดำเนินการ ไปจนถึงที่สุดแล้ว เผยแพร่ให้คนทั้งชาติรู้ ความปรารถนาที่จะได้อำนาจและการบังคับบัญชาผู้อื่นก็เป็นการกระตุ้นที่แรงมากเช่นเดียวกัน ความปรารถนาที่สำคัญยิ่งก็คือความปรารถนาที่จะมีโมติวิจิตในสังคมและเพื่อให้เห็นเป็นที่รู้จักทั่วไปในสังคม ปัญหาของชีวิตเกิดจากสัญชาตญาณของมนุษย์ และเป็นสิ่งที่สำคัญอย่างยิ่งในการดำเนินชีวิต ถ้าครูสอนตามความปรารถนาหรือความต้องการของนักเรียนเมื่อใด เมื่อนั้นความสนใจและความตั้งใจของนักเรียนก็จะถูกปลุกขึ้นมาได้.

ถ้าเราอยากสอนตามสัญชาตญาณของนักเรียนของเรา ๆ จะต้องมีความเข้าใจถึงต่าง ๆ ในชีวิตของนักเรียน เช่นประสบการณ์ งานอดิเรกและปัญหาต่าง ๆ ในชีวิตของเขา ครูอาจจะรู้ชีวิตของนักเรียนภายในบ้าน การศึกษาที่โรงเรียนสามัญและพฤติกรรมต่าง ๆ ของเขาขณะที่อยู่ในโรงเรียนนั้น ๆ กิจกรรมอาชีพและปัญหาต่าง ๆ เช่นปัญหาทางธรรมและทางศาสนาของเขา ครูควรจะศึกษาชีวิตของมนุษย์แต่ละคนจากหนังสือต่าง ๆ จากการสังเกตและจากคำให้การหรือคำพยานส่วนตัว นั่นแหละครูจึงจะเริ่มลงมือสอนและทำให้นักเรียนเกิดความสนใจได้แล้วก็นำเขามาสู่บทเรียนรวีวารศึกษา ครูควรจะเริ่มต้นสอนบทเรียนตามความเป็นอยู่ของนักเรียน แล้วสอนถึงหลักสำคัญที่เกี่ยวข้องกับปัญหาของนักเรียน การทำอย่างนี้จะทำให้นักเรียนสนใจในบทเรียน และครูก็จะรู้ถึงจุดที่นักเรียนต้องการ

ข. ตัวอย่างจากพระเยซู

พระบรมครูทรงสามารถดึงความสนใจของพวกสาวก แม้ว่าพระคริสต์จะทรง สอนมิตร สหาย หรือศิษย์พระองค์ก็ทรงสามารถดึงความสนใจของเขาได้ ตัวอย่างที่ดีที่สุดก็คือเมื่อพระองค์ทรงสนทนากับหญิงชาติสะมาเรียคนหนึ่งที่บ้านน้ำยาโคบ (ยอห์น 4:1-7) การสอนหญิงชาติสะมาเรียนี้ยากมาก เพราะว่าพระองค์ทรงเผชิญกับอุปสรรคเกือบทุกอย่างซึ่งขัดขวางไม่ยอมให้พระองค์ทรงสอนได้ คือในวันนั้นเป็นเวลาเที่ยง อากาศร้อนมาก พระคริสต์ได้เสด็จดำเนินมาไกลมากแล้ว พระองค์ทรงรู้สึกเหนื่อย, ร้อน, กระหายน้ำและทรงอยากเสวยอาหาร สุขภาพของพระองค์อ่อนแอ ในเวลานั้นหญิงชาวสะมาเรียคนหนึ่งวิ่งมาที่บ้านน้ำยาโคบเพื่อใช้ถังน้ำตักน้ำและนางก็รู้สึกร้อนเหมือนกัน นางคงไม่เต็มใจจะฟังคำสอนของพระคริสต์ ทั้งสองฝ่ายเป็นคนแปลกหน้ากัน คนทั้งสองผิดกันมากในด้านความชอบธรรม

พระเยซูทรงเป็นผู้ที่ปราศจากความผิดบาป แต่หญิงคนนั้นเป็นคนชั่วร้าย พระคริสต์ทรงเป็นผู้ชาย และหญิงนั้นเป็นผู้หญิงซึ่งเป็นอุปสรรคในการสมาคมกันของประเทศตะวันออก พระองค์ทรงเป็นชาวยูดาห์และหญิงนั้นเป็นชาวสะมาเรีย สองชาตินี้มีความรังเกียจซึ่งกันและกัน ในการอภิปรายเหตุการณ์นี้ อาจารย์ บี.ดับลิว.สปิลแมน (B.W. Spilman) กล่าวว่า “สุนัขและแมวเกลียดกันฉันใด ชาวยูดาห์และชาวสะมาเรียก็เกลียดกันฉันนั้น” (4)

ฉะนั้นดูเหมือนกับบุคคลทั้งสองไม่น่าจะเกี่ยวข้องกันได้ ถึงอย่างไรก็ดี พระองค์ทรงจัดอุปสรรคเหล่านี้ด้วยคำนำอันง่าย ๆ ซึ่งเกี่ยวข้องกับความต้องการของมนุษย์คือพระองค์ทรงขอน้ำจากหญิงนั้น ผู้หญิงซึ่งมีความรังเกียจเป็นคนบาป เป็นคนแปลกหน้าและเป็นเพศตรงข้ามไม่สามารถปฏิเสธพระองค์ได้ ตัวอย่างที่เห็นชัดที่สุดเกี่ยวกับเรื่องนี้ก็คือ ภาพเขียนที่มีชื่อเสียงของการสงครามที่เมืองแอตแลนตาในภาพนี้เขียนเป็นรูปทหารคนหนึ่งกำลังให้อาหารแก่ศัตรูที่บาดเจ็บคนหนึ่งเมื่อคำขอของพระคริสต์ซึ่งไม่เกี่ยวกับความรังเกียจระหว่างชาติ ดึงความสนใจของหญิงนั้นได้แล้วก็เป็นาง่ายที่พระองค์จะทรงสอนนางถึงเรื่องน้ำที่ประกอบด้วยชีวิต หลังจากนั้นพระองค์ได้ทรงสั่งสอนหญิงคนนั้นถึงสิ่งที่พระองค์ทรงปรารถนาที่จะสอนนาง

ตลอดชีวิตการทำงานของพระคริสต์เราพบตัวอย่างการเริ่มต้นสอนคล้าย ๆ อย่างนี้หลายเรื่อง เมื่อพระคริสต์ทรงสอนพระองค์ทรงเริ่มต้นสอนโดยทรงกล่าวถึงสิ่งที่ผู้ฟังมีความสนใจ เช่น อาชีพ ปัญหาและความต้องการต่าง ๆ ของมนุษย์ ในคำสอนบนภูเขา พระองค์ทรงแสดงความยินดีแก่ผู้หิวกระหาย คนทุกข์โศกและคนขัดสน พระองค์ทรงรับรองพวกเหล่านั้นว่า พวกเขาจะได้รับพระพรเป็นพิเศษในอาณาจักรของพระเจ้า (มัทธิว 5:3-9) ในวันสุดท้ายของการเลี้ยงปีศาจพระองค์ตรัสแก่คนเป็นอันมากว่า “ถ้าผู้ใดกระหายให้ผู้นั้นมาหาเราและดื่มน้ำ” (น้ำที่ประกอบด้วยชีวิต) (ยอห์น 7:37) พระองค์ทรงอ้างถึงคำสอนของโมเสสบ่อย ๆ ซึ่งชาวยูดาห์เคารพนับถืออย่างมากนี้เป็นวิธีเริ่มต้นสอนถึงข้อเท็จจริงซึ่งพระองค์ทรงปรารถนาสอน เมื่อพวกอาลักษณ์และพวกฟาริสีวิพากษ์วิจารณ์พระองค์ พระองค์ได้ทรงเริ่มต้นสอนเขาโดยกล่าวถึงความรู้สึกในการวิพากษ์วิจารณ์ของเขา พระองค์ได้ทรงเข้าสมาคม ได้เสวยอาหารกับคนเก็บภาษีและคนบาปเพื่อให้มีความสนิทสนมกับพวกนี้มากขึ้น แม้แต่การหมิ่นชดช้อยของพระองค์ก็เป็นเครื่องช่วยในการเริ่มต้นสอนข้อเท็จจริงอันสำคัญของพระองค์เช่นเดียวกัน ดูเหมือนว่าคนเป็นจำนวนมากได้ติดตามพระองค์ไปเพราะเหตุว่าพวกเขาเคยสัมพันธ์กับพระองค์มาก่อนแล้ว

ไม่ว่าพระองค์จะทรงใช้วิธีใด ๆ ในการสอน สิ่งสำคัญที่สุดก็คือพระองค์ทรงสามารถดึงความสนใจของผู้ฟังได้ พระองค์ทรงดึงความสนใจของผู้ฟังโดยการตอบคำถามของผู้ฟังหรือกล่าวถึงสิ่งของหรือข้อความต่าง ๆ หรือเล่าเรื่องให้เขาฟัง เพราะเหตุที่พระองค์ทรงรู้ว่ามิอะไรอยู่ในความนึกคิดของคน พระองค์จึงทรงสามารถดึงความสนใจของคนได้เร็วกว่าและง่ายกว่าครูอื่น ๆ ในสมัยนี้ การดึง

ความสนใจของนักเรียนก็เป็นงานประการแรกของเราเช่นเดียวกับของพระคริสต์ถ้าเราอยากเป็นครูที่ดี เหมือนกับพระองค์

2. การบรรยายคำสอน

ถึงแม้ว่าครูจะหันความนึกคิดจิตใจของนักเรียนมาอยู่ที่บทเรียนได้แล้ว ครูก็ยังมิงงานใหญ่รออยู่ เบื้องหน้า การดึงความสนใจและความตั้งใจของนักเรียน และการสอนให้นักเรียนเห็นความจริงนั้น เป็นการทำงานที่ยิ่งใหญ่จริง ๆ ครูจะต้องเล่า, ชี้แจงและอธิบายบทเรียนให้นักเรียนเข้าใจอย่างแจ่มแจ้ง ครูจะต้องนำบทเรียนนั้นมาเป็นประโยชน์ในชีวิต ครูจะต้องนำความจริงมาชี้แจงแก่นักเรียนให้เขาคิดได้อย่างตลอดปอดโปร่งและรู้ถึงความจริงอย่างถ่องแท้ และครูจะต้องช่วยให้นักเรียนเข้าใจถึงหลักสำคัญและความหมายด้วย ครูจำเป็นต้องทำให้ความนึกคิดของนักเรียนยึดอยู่แต่ในปัญหาบทเรียน จนกระทั่งครูได้กระทำการสอนเสร็จสิ้นลง

ก. สารสำคัญในการบรรยายคำสอน

หลักของการสอนบทเรียนให้ได้ผลอย่างเต็มที่ก็คือ การเข้าใจกฎเกณฑ์อันเป็นหลักของการศึกษา กฎเกณฑ์อันเป็นหลักของการศึกษากล่าวได้ว่าเป็นกฎเกณฑ์ของการพร้อมที่จะเรียน การฝึกฝนและผลที่เกิดขึ้น กฎเกณฑ์พร้อมที่จะเรียนนั้นได้กล่าวมาแล้ว ถ้านักเรียนพร้อมที่จะเรียนก็จะนำความพอใจมาสู่จิตใจของนักเรียน ถ้าครูเองไม่เต็มใจสอนนักเรียนก็จะเกิดความเบื่อหน่าย ดังนั้นเราจึงจำเป็นต้องใช้วิธีสอนให้เหมาะกับนักเรียน กฎเกณฑ์ของการฝึกฝนถือว่าถ้าครูให้นักเรียนฝึกหัดทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดหลาย ๆ ครั้งก็จะเป็นประโยชน์แก่นักเรียนมาก เรายังทำสิ่งใดบ่อยก็ดูเหมือนว่าจะทำให้สิ่งนั้นเกิดเป็นนิสัยของเรามากขึ้น เว้นเสียแต่ว่าจะมีอุปสรรคขัดขวางเรา ข้อเน้นสมัยโบราณกล่าวว่าการทำซ้ำ ๆ บ่อย ๆ นั้นจะก่อให้เกิดเป็นนิสัย กฎเกณฑ์ผลที่เกิดขึ้นก็คือเมื่อผลที่เกิดจากการฝึกฝนนั้นเป็นที่พอใจของเรา เราก็ทำซ้ำ ๆ อีก และเมื่อเราบังเกิดความเบื่อหน่ายรำคาญก็หยุดเสียจะนั้นการสอนของเราจึงควรจะเป็นไปตามความต้องการของชีวิตนักเรียน

หลักเหล่านี้ควรจะนำมาใช้ในการเตรียมรายการ และสอนบทเรียนเราจะต้องระลึกไว้เสมอถึงความแตกต่างระหว่าง การสอนโดยการถ่ายทอดบทเรียนแก่นักเรียนและการสอนที่ทำให้ให้นักเรียนคิด การสอนโดยการถ่ายทอดบทเรียนก็คือ เราสอนความคิดเห็นของเราให้นักเรียนและนักเรียนก็รับความคิดเห็นนั้นของเราไว้โดยเขาไม่มีส่วนใช้ความคิดของเขาเองเลย ส่วนการสอนที่ทำให้ให้นักเรียนคิดนั้นช่วยให้นักเรียนคิดค้นหาความจริงด้วยตัวของเขาเอง วิธีแรกคือการถ่ายทอดบทเรียนแก่นักเรียนนั้นเป็นวิธีที่ก่อให้เกิดผู้ตาม วิธีที่สองเป็นวิธีที่ก่อให้เกิดผู้นำ

ก่อนที่จะเริ่มสอนบทเรียนครูควรเตรียมรายการสอนอย่างละเอียดรอบคอบเสียก่อน สิ่งสำคัญก็คือจะต้องค้นหาความหมายในพระคัมภีร์ตอนที่ต้องการใช้สอนเสียก่อน และในการเตรียมการสอนนั้นสิ่งแรกที่ครูจะต้องทำก็คือเลือกความจริง อันเป็นหลักสำคัญที่เราจะใช้สอนเสียก่อน หมายความว่าก่อนจะเริ่มการสอนต้องเลือกข้อเท็จจริงที่เราอยากสอนนักเรียนเสียก่อน ถ้าครูสามารถสอนบทเรียนโดยเน้นข้อเท็จจริงเพียงข้อเดียวก็จะดีมาก เช่นเรื่องนักกฎหมายหนุ่มผู้ร่ำรวยเป็นต้น ถึงอย่างไรก็ตามบางกรณีที่เราต้องเน้นข้อเท็จจริงหลายข้อ เช่นในหลักสำคัญเกี่ยวกับความสุขเป็นต้น

การเตรียมการสอนอย่างละเอียดจะทำให้คำสอนของเราเน้นสิ่งสำคัญตรงตามจุดที่เราต้องการ และทำให้เรามีจุดมุ่งหมายอันแจ่มแจ้งชัดเจน บทเรียนที่เราสอนอยู่นี้ควรเป็นส่วนหนึ่งหรือเกี่ยวข้องกับบทเรียนอื่น ๆ ที่เราได้สอนแล้วและที่เราจะสอนต่อไปในอนาคต ถ้าเรามีหนังสือคู่มือในการสอนบทเรียนของเราก็จะช่วยเราและนักเรียนให้บรรลุถึงจุดประสงค์อันสำคัญที่สุดในหนังสือเล่มนั้น หรือกล่าวอีกอย่างหนึ่งว่าเมื่อเราจะเลือกข้อเท็จจริงที่เราควรเน้นทุกอาทิตย์เราจำเป็นต้องเข้าใจความเป็นอยู่ของมนุษย์ในปัจจุบันและความต้องการของนักเรียนแต่ละคนที่เราจะสอนเสียก่อน นี่แหละ เป็นสิ่งที่เราจำเป็นต้องทำถ้าเราปรารถนาจะสอนนักเรียนแทนที่ปรารถนาจะสอนบทเรียน

ปัญหาอันสำคัญอีกข้อหนึ่งคือ การกล่าวถึงบทเรียนในทางที่ทำให้นักเรียนสนใจและเกิดความเข้าใจระหว่างนักเรียนและครู และโดยการสอนถึงความจริงอย่างชัดเจนแจ่มแจ้งและประทับใจ พุดเช่นนี้ง่ายแต่ทำได้ยากมาก แต่ก็เป็นที่จำเป็นต้องทำ ถ้าครูอยากให้คำสอนของเขาเกิดผลประโยชน์ครูจำเป็นต้องเข้าใจบทเรียนเป็นอย่างดี และมีความสนใจอันแท้จริงในนักเรียนและปัญหาที่เกี่ยวข้องกับบทเรียนและความต้องการของนักเรียน ถ้าครูไม่สนใจในการสอนนักเรียนโดยที่ครูรู้สึกว่า การสอนนักเรียนไม่สำคัญ การสอนของครูก็ไร้ประโยชน์

การสอนรวีวารศึกษาไม่เพียงแต่ช่วยนักเรียนให้มีความรู้มากขึ้นเท่านั้น เราต้องพยายามกล่าวถึงบทเรียนในทางที่จะก่อให้เกิดความรู้สึกอันถูกต้องขึ้น และสอนเพื่อให้นักเรียนมีความประพฤติเรียบร้อยถ้าครูอยากให้การสอนของเขาเกิดผลประโยชน์ครูก็ต้องเข้าใจนักเรียน และสอนตามความคิดและความรู้สึกของนักเรียน หมายความว่าเมื่อสอนเราต้องให้นักเรียนเห็นภาพ,ถามคำถาม และมีการถกเถียงกันบ่อย ๆ ,การอภิปราย,ทัศนศึกษา,การเล่นละครและการแสดงภาพให้เห็นจริง วิธีสอนของครูต้องขึ้นอยู่กับอายุของนักเรียน บทเรียนที่ครูต้องสอนและความสามารถของครู วิธีสอนที่เกิดผลประโยชน์มากที่สุดคือวิธีที่ดีที่สุด

การสอนตามบทเรียน หรือข้อความอันสำคัญของบทเรียนนั้นเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่ง เราไม่ควรจะกล่าวถึงสิ่งที่ไม่เกี่ยวข้องกับบทเรียนและจุดประสงค์ของครู การสอนเช่นนี้ไม่ยากแต่เป็นสิ่งที่สำคัญมาก การสอนตามบทเรียนหรือข้อเท็จจริงอันสำคัญนั้น ไม่ได้หมายความว่าเราไม่เต็มใจตอบคำถามที่

ไม่เกี่ยวข้องกับบทเรียน เพราะว่าบางครั้งคำถามเหล่านั้นอาจสำคัญมากกว่าบทเรียนที่เราใคร่จะสอนเสียอีกไม่ได้หมายความว่าครูควรยอมให้นักเรียนทำให้ครูกล่าวถึงสิ่งที่ไม่สำคัญ และไม่เกี่ยวข้องกับบทเรียนเสมอไป ครูจะต้องสอนตามจุดประสงค์ของนักเรียนแม้ว่าครูจะต้องกล่าวถึงสิ่งที่ไม่เกี่ยวข้องกับบทเรียนเลยครูควรรักษาเวลาสอนของตนให้ดี เพื่อจะได้มีเวลาพอที่จะกล่าวถึงข้อความอันสำคัญในบทเรียนโดยไม่ต้องรีบร้อน ครูจะต้องสอนให้นักเรียนเข้าใจข้อความอันสำคัญในบทเรียนเท่า ๆ กับช่วยนักเรียนให้เรียนดี

ข. ตัวอย่างจากพระเยซู

พระคริสต์ได้ทรงบรรยายคำสอนแก่หญิงชาติสะมาเรียตามที่ได้อ่านมาแล้ว (ยอห์น 4:7-26) เมื่อพระเยซูได้ยกเรื่องธรรมชาติ คือ “น้ำ” ขึ้นมากล่าวนำเรื่องนั้นพระองค์ต้องประสบกับคำพูดของหญิงชาติสะมาเรียว่าพวกยูดาห์ไม่ควรขอสิ่งใด จากพวกสะมาเรีย พระเยซูตรัสบอกหญิงนั้นว่าถ้านางเข้าใจพระองค์นางก็คงจะได้ขอ “น้ำแห่งชีวิต” จากพระองค์ แต่หญิงนั้นก็ยังไม่เข้าใจนางค้านว่า บ่อน้ำนั้นลึกและพระองค์ก็ไม่มีอะไรจะตักน้ำ และนางได้กล่าวต่อไปว่าพระองค์ไม่ได้ทรงเป็นผู้ที่ยิ่งใหญ่กว่ายาโคบผู้ให้บ่อน้ำนี้ แต่พระคริสต์ก็ยังทรงยึดหัวข้อสนทนาถึงเรื่องน้ำต่อไป พระองค์ตรัสว่าน้ำที่พระองค์จะให้ นั้นจะดับความกระหายได้ชั่ววันรันดร์และจะเป็น “บ่อน้ำในตัวพลุ่งขึ้นถึงชีวิตเป็นนิรันดร์” (ข้อ 14) ขณะนี้พระองค์กำลังอยู่ตรงจุดสำคัญที่สุดของเรื่องแล้ว พระองค์ได้ทรงทำให้หญิงนั้นบังเกิดความกระตือรือร้นและสนใจแม้ว่านางจะยังไม่เข้าใจความหมายที่พระองค์ได้ตรัสนั้น เพราะนางได้ขอน้ำชนิดนี้ซึ่งจะทำให้นางไม่กระหายอีกและไม่ต้องกลับมาตักน้ำที่บ่อน้ำอีก

เพื่อที่จะให้นางรู้ความคิดของพระองค์อย่างกระจ่างแจ้ง และเพื่อที่จะเน้นถึงเรื่องฝ่ายจิตวิญญาณและเพื่อให้หญิงนั้นมีความเชื่อมั่นอย่างลึกซึ้งยิ่งขึ้น พระองค์ได้ตรัสบอกให้นาง ไปเรียกสามีของนางมา นางทูลตอบว่านางไม่มีสามี พระคริสต์ตรัสว่านางพูดถูกแล้วว่าไม่มีสามี เพราะนางมีสามีห้าคน และคนที่นางอยู่ด้วยในขณะนี้ไม่ใช่สามีของนาง นางเห็นว่าพระองค์ทรงเป็นศาสดาพยากรณ์ และทรงรู้เหตุการณ์ในชีวิตของนางอย่างถูกต้อง นางจึงพยายามเลี่ยงไปพูดถึงเรื่องอื่นคือข้อถกเถียงระหว่างคนสะมาเรียกับคนยูดาห์ที่ว่าการณ์สมควรที่พระเจ้านั้นควรทำที่ไหน ที่ภูเขาคาเนอันของนาง หรือในกรุงเยรูซาเล็มของพระองค์ พระเยซูไม่ทรงยอมเลออกไปนอกเรื่อง พระองค์ทรงหันกลับมาตรัสเรื่องเกี่ยวกับจิตวิญญาณอีก พระองค์ตรัสว่าการณ์สมควรที่แท่นนั้นไม่เกี่ยวกับสถานที่แต่เกี่ยวกับความรู้สึก “ในวิญญาณและในความจริง” เพราะพระเจ้าเป็นพระวิญญาณ เมื่อหญิงนั้นกล่าวว่าพระเมสสิยาห์ที่จะเสด็จมานั้นจะทำให้ทุกสิ่งทุกอย่างกระจ่างชัด พระองค์ก็ตรัสว่า “เราที่พูดกับเจ้าคือท่านผู้นั้น” (ข้อ 26) ดังนั้นแหละพระคริสต์ได้ทรงดึงความสนใจของหญิงนั้นและทำให้นางสนใจในเรื่องที่พระองค์ตรัสตลอดเวลา พระองค์ไม่ทรงยอมให้เรื่องที่กำลังสนทนานั้นไปตรัสถึงเรื่องอื่น พระองค์ทรงทำให้

ผู้ฟังเข้าใจเรื่อง อย่างแจ่มแจ้ง และทรงยึดมั่นอยู่ในเรื่องความสัตย์จริง นี่เป็นการแสดงวิธีบรรยายคำสอนบทเรียนที่ดีเลิศและเราควรจะได้ศึกษาเรื่องนี้เป็นอย่างดีเสมอ ๆ เพราะว่าเป็นเรื่องตัวอย่างที่ดีที่สุดซึ่งไม่มีตัวอย่างอื่นใดเทียบเท่าได้เลย

ตัวอย่างอื่น ๆ ของการบรรยายคำสอนยังมีอีกหลายเรื่อง ตัวอย่างที่ได้กล่าวมาแล้วแสดงถึงวิธีบรรยายคำสอน โดยการสนทนาโต้ตอบ ตัวอย่างบางเรื่องเป็นการสอนโดยวิธีบรรยายเรื่องเช่น คำสอนบนภูเขาเป็นต้น ตัวอย่างอื่น ๆ เป็นเรื่องที่พระเยซูทรงเล่า ดังที่มีอยู่ในหนังสือลูกาบทที่ 15 ตัวอย่างอื่น ๆ นั้น พระองค์ทรงใช้ของจริงแสดงให้เห็นเช่นให้เด็กม้ายืนกลางวงล้อมของประชาชน เมื่อพระองค์คริสต์ตอบความสงสัยของยอห์นเรื่องที่ว่าพระองค์เป็นพระเมสสิยาห์ หรือเปล่า นั้น พระองค์ทรงแสดงภาพให้เห็นเช่นเดียวกัน พระองค์ได้แสดงให้เห็นว่าพระองค์ทรงกำลังทำอะไรอยู่ บางครั้งพระองค์ก็ทรงใช้วิธีตั้งคำถาม คือเมื่อพระองค์ทรงถามคนบางคนที่บัพติศมาของยอห์นนั้นมาจากไหน และบางครั้งพระองค์ก็ทรงใช้วิธีแสดงคล้ายกับการเล่นละคร ดังเช่นในพิธีบัพติศมาและพิธีศีลระลึก พระคริสต์ไม่ทรงหยุดยั้งครั้ง ๆ กลาง ๆ เลย พระองค์จะทรงบรรยายคำสอนติดต่อกันไปจนกระทั่งพระองค์ทรงทำให้คำสอนของพระองค์เป็นที่แน่ใจและกระจ่างชัดแก่ประชาชนแล้วจึงทรงยุติการบรรยาย

3. สรุปความ

ตอนสุดท้ายของการสอนก็คือตอนสรุปหรือการนำบทเรียนมาใช้ให้เป็นประโยชน์ในชีวิตของนักเรียน บางคนคิดว่าตอนนี้เป็นตอนที่ยากที่สุด ข้อนี้เป็นความจริงทั้งสำหรับครูและสำหรับนักเรียน คนส่วนมากมักจะสนใจในตอนสรุปแต่เพียงเล็กน้อยเท่านั้น เพราะคิดว่าทุกสิ่งทุกอย่างของคำสอนจะให้ผลเป็นอย่างดีแล้ว แต่ข้อสรุปนี้เป็นสิ่งสำคัญเกินกว่าที่จะละเลยไปเสียได้ เพราะดูเหมือนว่าสิ่งที่พูดที่หลังที่สุดนั้นเป็นสิ่งที่ประทับใจผู้ฟังและทำให้ผู้ฟังจดจำไว้ได้นานที่สุดด้วย

ก. สิ่งสำคัญในการสรุป

เราเห็นได้ชัดเจนว่าการสอนนั้นยังไม่จบถ้าเพียงแต่เราเสนอความจริงในบทเรียนพระคัมภีร์แก่นักเรียนเท่านั้น การสอนแต่เพียงเท่านั้นอาจจะทำให้จิตใจของนักเรียนล่องลอยวนเวียนอยู่ในแผ่นดินไกลในสมัยสองพันปีมาแล้วก็ได้ ดังที่ได้ปรากฏขึ้นแก่เยาวชนกลุ่มหนึ่งเมื่อฟังการสนทนาบทเรียนเรื่องการรักษาคนเจ็บป่วยของพระคริสต์ในวันสะบาโต เราต้องนำความจริงในบทเรียนมาสู่สมัยปัจจุบันและเทียบกับปัญหาที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน แล้วก็เทียบกับปัญหาของนักเรียนในชั้นด้วยถ้าสามารถเทียบได้ เราจำเป็นต้องเน้นสิ่งที่เป็นประโยชน์แก่นักเรียน บางคราวถ้าสอนเกี่ยวกับเรื่องประวัติศาสตร์หรือเรื่องราวความจริงหลายเรื่อง เราก็ควรจะสรุปคำสอนในบทเรียนซึ่งอาจจะเป็นประโยชน์แก่นักเรียนในตอนจบซึ่งจะทำให้ได้ผลประโยชน์จากการสอนมากที่สุด เราจะได้ประโยชน์สองประการคือ เป็น

การนำการสอนทั้งหมดมาสรุปให้นักเรียนฟังและเป็นการเน้นคำสอนโดยการกล่าวซ้ำคำสอนนั้น ๆ สิ่งที่เราจะกล่าวในข้อสรุปนั้นขึ้นอยู่กับบทเรียนที่เราสอน ความต้องการของนักเรียนและวิธีสอนของเรา

สิ่งสำคัญก็คือเราจะต้องย่อเรื่อง แล้วเน้นความจริงในพระคัมภีร์เฉพาะตอนที่นักเรียนได้ศึกษา และเน้นถึงหลักอันสำคัญในบทเรียนนั้น ถ้ามีเวลานั้นแล้วเราก็จะสอนถึงความจริงหลายข้ออันไม่เกี่ยวข้องกับบทเรียนและนักเรียนอาจไม่เห็นหลักอันสำคัญในบทเรียนนั้น ด้วยเหตุนี้เราจึงจะไม่สามารถนำคำสอนนั้นมาใช้กับเหตุการณ์ปัจจุบันได้สิ่งที่สำคัญที่สุดของทุก ๆ บทเรียนก็คือ หลักสำคัญเกี่ยวกับความจริง เช่นตัวอย่างการศึกษาเรื่องการรักษาโรคในวันสะบาโตซึ่งได้กล่าวมาแล้วนั้น เราไม่ควรจะข้ามแต่เฉพาะกิจการที่พระคริสต์ได้ทรงกระทำเท่านั้น แต่เราควรจะต้องถึงหลักสำคัญที่พระคริสต์ทรงสนพระทัยด้วยคือพระองค์ทรงปรารถนาที่จะให้ชีวิตทุกชีวิตสมบูรณ์ไม่บกพร่อง และพระองค์ทรงมีจุดประสงค์อันเป็นหลักคือ พระองค์ทรงต้องการปรนนิบัติผู้ที่ต้องการหมอมากกว่าปรนนิบัติผู้ที่ปกติแข็งแรงอยู่แล้ว เรื่องนักกฎหมายหนุ่มก็เช่นเดียวกัน ข้อที่ควรเน้นก็คือเราควรจะเชิดชูบูชาพระคริสต์เหนือทรัพย์สมบัติทุกสิ่งในโลกของเรา

เราควรจะต้องย้ำเรื่องการนำหลักการสอนมาใช้กับชีวิตปัจจุบันด้วย ในเรื่องนี้เราจะต้องคิดใช้หลักให้เหมาะสมกับสังคมที่เราอยู่หรือให้เหมาะกับสิ่งทั่ว ๆ ไปที่อยู่ในโลก เราอาจจะคิดถึงเรื่องนี้ในแง่ของคริสตจักรหรือของระบบสังคม เมื่อเราสอนบทเรียนเรื่องพระคริสต์ทรงรักษาโรค และจะสรุปข้อความเรื่องนี้เราก็ควรจะเน้นถึงเรื่องสภากาชาด, โรงพยาบาล, นางพยาบาล และนายแพทย์ซึ่งเป็นผู้ที่ช่วยเหลือรักษาพยาบาลคนเจ็บไข้ในสังคมปัจจุบันนี้ ยิ่งกว่านั้นเราควรจะยกเรื่องขึ้นมาเทียบกับชีวิตคนในปัจจุบันนี้ด้วย เพราะมีเวลานั้นแล้วการสอนเรื่องนี้ก็จะไม่เข้ามาเกี่ยวข้องกับชีวิตปัจจุบันได้เลย ในบทเรียนเรื่องการรักษาโรคนี้เราควรจะแสดงให้เห็นให้นักเรียนรู้ถึงหน้าที่ความรับผิดชอบของเขาและของคนทั่วไปที่ควรจะบริจาคเงินเพื่อช่วยจัดตั้งโรงพยาบาลและให้เงินเพื่อช่วยเหลือนายแพทย์และนางพยาบาล และคนที่จะเป็นนายแพทย์และนางพยาบาลเพื่อรักษาคนเจ็บ หรืออุทิศตัวของเขาเองเพื่อช่วยเหลือคนเจ็บป่วยเหล่านั้น ด้วยวิธีนี้บทเรียนของเราจะเกี่ยวข้องกับโลกในปัจจุบันนี้ได้

ถ้าครูสรุปคำสอนได้อย่างดีก็จะทำให้นักเรียนเห็นภาพอย่างชัดเจน และจะเป็นผลดียิ่งแก่นักเรียนทีเดียว คือทำให้นักเรียนเข้าใจความจริงของคำสอนอย่างแจ่มแจ้งชัดเจนและทำให้บทเรียนนั้นประทับอยู่ในจิตใจของนักเรียนอย่างแน่นแฟ้น ไม่มีสิ่งใดลบล้างนักเรียนได้มากเท่ากับเขาได้เห็นความจริงบังเกิดขึ้นอย่างชัดเจน ในการหาเงินทุนสำหรับเด็กกำพร้าก็เช่นเดียวกันถ้าก็ไม่ให้ผลดีเท่ากับเรื่องเด็กหลงทางและได้เสียเงินค่าไถ่ไปจึงได้ตัวเด็กกลับคืนมา ในการหาเงินบำรุงโรงพยาบาลนั้นยกเรื่องใดขึ้นมากล่าวก็ไม่ดีเท่ากับเรื่อง พระเยซูทรงรักษาโรคเลย การแสดงสถิติหรือการใช้โวหารเพื่อหาเงินทุนสำหรับองค์การเผยแพร่ศาสนาต่างประเทศนั้นไม่ได้ผล เท่ากับการยกตัวอย่างเรื่องงานของ

ท่านจัดสัน (Judson) หรือท่านลีฟิงสโตน (Livingstone) มากล่าวเลย การหาเงินมาบรรเทาทุกข์ความยากลำบากขาดแคลนของมนุษย์อันเนื่องมาจากสงครามก็ควรจะยกเรื่องต่าง ๆ ขึ้นมาเป็นตัวอย่างเช่นเดียวกัน ด้วยเหตุนี้เองการสรุปจุดยอดของบทเรียนโดยการยกตัวอย่างดี ๆ มากล่าวจึงเป็นประโยชน์มากทั้งในการทำให้นักเรียนเห็นความจริงในบทเรียนอย่างแจ่มแจ้ง และกระตุ้นใจให้นักเรียนปฏิบัติภารกิจเช่นนั้นบ้าง นี่แสดงให้เห็นว่าพระเยซูได้ทรงใช้เรื่องอุปมาหลายเรื่องในการสอนของพระองค์

ข. การปฏิบัติงานของพระเยซู

ด้วยเหตุที่พวกสาวกได้กลับมา ในขณะที่พระคริสต์กำลังทรงสอนหญิงชาติสะมาเรียว่า พระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์ที่ประชาชนเฝ้าคอยอยู่นั้น จึงไม่มีการสรุปความอันเป็นประโยชน์แก่หญิงนั้นเลย แต่ถึงกระนั้นพระคริสต์ก็ทรงสอนถึงจุดสุดยอดของคำสอนของพระองค์แล้วและผลที่เกิดขึ้นนั้นแสดงว่าพระคริสต์ได้ทรงลงท้ายคำสอนของพระองค์เป็นอย่างดี เพราะเราได้ทราบว่ายิวชาติสะมาเรียนั้นได้ละหม้อน้ำไว้ดื่มสิ่งทีนางต้องการจะได้ และเข้าไปในเมืองกล่วคำเป็นพยานถึงพระเยซูคริสต์ ฉะนั้นจึงเป็นที่ประจักษ์ว่าพระคริสต์ได้ทรงสอนนางด้วยข้อสรุปอันเหมาะสมไม่เพียงแต่ในด้านสติปัญญาและด้านความรู้สึกเท่านั้น แต่ในการตอบรับด้วย สิ่งเหล่านี้เป็นข้อพิสูจน์สุดท้ายถึงผลสำเร็จของข้อสรุป ข้อสรุปตามแบบแผนนั้นอาจไม่เป็นสิ่งจำเป็นก็ได้

ในกรณีนี้กฎหมาย พระคริสต์ไม่ได้ทรงตั้งพระทัยสรุปข้อความอย่างละเอียด พระองค์ได้ทรงเน้นถึงความจำเป็นของการที่เราจะต้องรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง และพระองค์ได้ทรงเล่าให้เขาฟังถึงเรื่องชาวสะมาเรียใจดี เพื่อแสดงให้เห็นถึงการเป็นเพื่อนบ้านที่ดีแล้วพระองค์ก็ตรัสถามนักกฎหมายหนุ่มว่าในสามคนที่เดินทางผ่านมาทางนั้นใครเป็นเพื่อนบ้านของคนเจ็บ และเมื่อนักกฎหมายตอบว่าคือชายผู้หนึ่งที่แสดงความเมตตาต่อคนเจ็บ พระเยซูก็ตรัสว่า “ท่านจงไปทำเหมือนอย่างนั้นเถิด” (ลูกา 10:37) พระคริสต์ไม่ได้ทรงสอนถึงจุดสำคัญของบทเรียนเท่านั้น แต่ระหว่างที่พระองค์ทรงสอน พระองค์ได้ทรงนำบทเรียนมาใช้ให้เป็นประโยชน์แก่นักกฎหมายหนุ่มด้วย ฉะนั้นพระองค์จึงไม่ต้องทรงสรุปอย่างละเอียด เมื่อพระคริสต์ทรงสอนพระคริสต์ไม่ได้ทรงปล่อยให้ผู้ฟังคิดถึงแต่เรื่องที่พระองค์ทรงสอนเท่านั้น พระองค์ได้ทรงทำให้ผู้ฟังนึกถึงผลประโยชน์ของบทเรียนสำหรับชีวิตของเขาด้วย

ตัวอย่างอื่น ๆ เรื่องการให้เอาคำสอนไปปฏิบัติซึ่งคล้าย ๆ กันนี้ก็คือพระองค์ได้ทรงสนทนากับนักปกครองหนุ่มผู้ร่ำรวย เมื่อพระองค์ตรัสถึงพระบัญญัติบางข้อของพระบัญญัติสิบประการแล้ว พระองค์ก็ทรงพบจุดอ่อนของชายหนุ่มผู้นั้นและทรงพิเคราะห์ดูความต้องการของเขา พระองค์ตรัสว่า “ท่านยังขาดอยู่สิ่งหนึ่ง จงไปขายบรรดาสิ่งของซึ่งท่านมีอยู่นั้นแจกจ่ายให้คนอนาถา...แล้วตามเรามา”

(มาระโก 10:21) นี่เป็นการเรียกร้องที่จะจริงจังและซัดเซ็งตรงกับความต้องการของชายหนุ่ม แล้วพระคริสต์ได้ทรงหันมาตรัสกับฝูงชนให้ข้อนั้นเพิ่มเติมแก่เขาว่า “คนมั่งมีจะเข้าไปในแผ่นดินของพระเจ้าก็ยากนักหนา” (มาระโก 10:23) พระบรมครูทรงสอนถึงจุดสำคัญเสมอ

ในการสรุปบทเรียนบทนี้ที่ว่าด้วยการสอนสมควร ที่เราจะกล่าวเกี่ยวกับการตรวจสอบผลของการสอนสักเล็กน้อย เพราะการตรวจสอบผลนี้เป็นส่วนหนึ่งของการสอน การตรวจสอบผลของการสอนที่ใช้กันนั้นมีหลายวิธี วิธีหนึ่งเป็นการตั้งคำถามซึ่งเป็นวิธีเก่า อีกวิธีหนึ่งให้นักเรียนเลือกตอบคำถามข้อหนึ่งที่เขาคิดต้องการจากคำถาม สองข้อหรือมากกว่านั้น อีกวิธีหนึ่งคือการตรวจดูว่าข้อนั้นจริงหรือไม่จริง คำถามเหล่านั้นเกี่ยวกับบทเรียนที่เรียนทั้งหมด อีกวิธีหนึ่งให้เติมข้อความในพระคัมภีร์ที่เว้นไว้ให้นักเรียนเติม บางครั้งคำถามเหล่านี้ก็เป็นการตรวจสอบความรู้สึกในจิตใจของนักเรียนเท่า ๆ กับการตรวจสอบความรู้เหมือนกัน การสังเกตชีวิตของนักเรียนแต่ละคนและตรวจสอบความประพฤติของเขาจากบิดามารดาและครู โรงเรียนสามัญของนักเรียนนั้น ๆ จะช่วยให้ครูได้รู้ผลที่แน่นอนมาก

ส่วนพระเยซูนั้น ดูเหมือนว่าพระองค์ไม่ได้ทรงตรวจสอบมากนักพระองค์ทรงหาทางอื่นเพื่อตรวจสอบผลแห่งคำสอนของพระองค์ ครั้งหนึ่งพระองค์ตรัสถามพวกสาวกว่า “ฝ่ายพวกท่านนี่ว่าเราเป็นผู้ใดเล่า?” (มัทธิว 16:15) พระองค์ทรงค้นหาว่าความเข้าใจของพวกสาวกเกี่ยวกับคำสอนของพระองค์นั้นก้าวหน้ามากขึ้นเพียงไร อีกครั้งหนึ่งพระคริสต์ตรัสว่า “ท่านจะรู้จักเขาเพราะผลของเขา” (มัทธิว 7:16) ปรากฏว่าพระองค์ทรงสังเกตสิ่งที่เกิดขึ้นเพื่อตรวจสอบผลแห่งกิจการงานของพระองค์ และเราได้ทราบว่าพระองค์ทรงรับรายงานกิจการที่พวกสาวกเจ็ดสิบคนได้กระทำหลังจากที่พวกเขาได้เดินทางกลับจากการไปทำงานเผยแผ่คริสต์ศาสนาแล้ว (ลูกา 10:17) นอกจากนี้พระองค์ยังได้ทรงกล่าวถึงผลงานเพื่อเป็นเครื่องพิสูจน์ถึงความสุจริตใจของผู้เชื่อทั้งหลายด้วย เราก็ควรจะตรวจสอบผลงานของเราเช่นเดียวกันถ้าเราอยากจะทราบว่า การสอนของเราได้ซึมซาบเข้าสู่ชีวิตจิตใจของนักเรียน หรือเปล่า.

บทที่ 6 คำถาม

1. ในการสอนบทเรียนหรือการเทศนาควรจะแบ่งบทเรียนหรือคำเทศนาออกเป็นตอน ๆ อย่างไรบ้าง?

2. อารัมภบทมีความสำคัญอย่างไรบ้าง? (ทำไมเราจึงต้องมีอารัมภบท?)

3. อารัมภบทหมายความว่าอะไร? ครูที่มีความชำนาญจะทำอะไรเกี่ยวกับอารัมภบท?

4. จงกล่าวถึงวิธีเริ่มต้นสอนที่ผิดมาสักสามวิธี (จงอธิบายว่าทำไมวิธีเหล่านั้นจึงไร้ประโยชน์)

5. วิธีสอนเริ่มต้นซึ่งดึงความสนใจของนักเรียนคืออะไรบ้าง?

6. เมื่อเราเตรียมตัวที่จะสอนนักเรียนเราควรนึกถึงอะไรบ้าง?

7. จงตรวจดูคำแนะนำของพระคริสต์เมื่อพระองค์ทรงสนทนากับหญิงชาวสะมาเรีย

8. ในการสอนของพระคริสต์พระองค์ทรงใช้อะไรบ้างเป็นอารัมภบท?

9. ทำไมพระคริสต์จึงทรงสามารถดึงความสนใจของผู้ฟังของพระองค์อยู่เสมอ?

10. เมื่อครูดึงความสนใจของนักเรียนแล้ว เขายังมีงานใหญ่ที่จะต้องทำอีกไหม?

11. จงกล่าวถึงหลักการสอนบทเรียนซึ่งจะให้ผลอย่างเต็มที่

12. การสอน โดยการถ่ายทอดบทเรียนนั้นทำให้นักเรียนใช้ความคิดของเขาหรือเปล่า?

13. ก่อนที่จะเริ่มต้นสอนครูควรทำอะไรบ้าง?

14. การเตรียมการสอนตามที่บอกไว้ในบทที่ 6 นี้ เป็นประโยชน์อย่างไรบ้าง?

15. เรามีจุดประสงค์อะไรในการสอนที่โรงเรียนรวีวารศึกษา?

16. เมื่อสอนนักเรียนเราควรกล่าวถึงสิ่งที่ไม่เกี่ยวข้องกับบทเรียนในกรณีใดบ้าง?

17. จงสรุปคำสอนของพระคริสต์ที่กล่าวแก่หญิงชาวสะมาเรีย

18. จงจำแนกตัวอย่างการบรรยายคำสอนของพระคริสต์มาสามอย่าง

19. ในข้อสรุปการสอนเราควรทำอะไรบ้าง?

20. ทำไมข้อสรุปจึงมีความสำคัญมาก?

21. ทำไมพระคริสต์จึงมิได้ทรงสรุปความในการสอนนักกฎหมายหนุ่ม?

22. การสรุปความนั้นสมควรที่เราจะตรวจดูผลของการสอนหรือเปล่า?

23. จงเขียนบทเรียนสำหรับสอนหรือคำเทศนาเรื่องการสนทนาระหว่างพระคริสต์กับหญิงชาวสะมาเรียในย่อหน้า บทที่ 4

บทที่ 7 วิธีบางอย่างที่พระบรมครูทรงใช้

สิ่งที่เราไม่ทราบแน่ก็คือพระบรมครูทรงศึกษา และทรงใช้วิธีการสอนโดยเตรียมตัวมาล่วงหน้าหรือเปล่า ตามความเห็นของผู้เขียนคิดว่าพระองค์ทรงสอนโดยไม่ได้เตรียมตัว โดยเฉพาะอย่างยิ่งพระองค์ไม่ได้เตรียมตัวเหมือนกับที่เราเตรียมตัวเลย พระคริสต์ทรงเป็นผู้เชี่ยวชาญในการใช้วิธีสอน ข้อนี้เราเห็นได้ชัดจากวิธีที่พระองค์ทรงใช้ในกิจการงานของพระองค์ พระองค์ทรงใช้วิธีสอนตามธรรมชาติ พระองค์ไม่ได้ทรงสอนโดยได้ทรงศึกษาและทรงเตรียมการสอนมาเป็นอย่างดีเลย พระองค์ทรงสอนตามแต่โอกาส และความต้องการของประชาชนถึงอย่างไรก็ตามผลที่พระองค์ได้รับจากการสอนก็เท่ากับผลซึ่งครูที่ดีในปัจจุบันได้รับ พระคริสต์ทรงใช้วิธีสอนและทรงสอนอย่างดีเลิศซึ่งไม่มีมนุษย์ผู้ใดสามารถสอนได้ทัดเทียมกับพระองค์เลย พระองค์เคยทรงใช้วิธีทุกวิธีที่สอนในสมัยปัจจุบันนี้มากนัก้อยตามจุดประสงค์ของพระองค์ เราจะสังเกตวิธีสอนเหล่านั้นอย่างย่อ ๆ ต่อไปนี้

1. วัตถุประสงค์การสอน

พระองค์ทรงทำการสอนโดยใช้บทเรียนด้วยของ พระองค์ทรงพยายามทำให้ความจริงเป็นรูปธรรม (สิ่งที่มีรูป) และให้เห็นอย่างกระจ่างแจ้ง วิธีนี้ย่อมจะเหมาะในการสอนโดยธรรมชาติ แทนที่พระองค์จะทรงเน้นถึงการกระทำดีชนิดใดชนิดหนึ่งพระองค์กลับทรงเน้นหลักอันสำคัญซ้ำแล้วซ้ำอีก ในบางกรณีพระคริสต์ทรงใช้ของเพื่อเป็นบทเรียนสอนประชาชน

ก. ธรรมชาติและคุณค่าของวัตถุประสงค์

โดยปกติเมื่อเราคิดถึงการสอนบทเรียนด้วยของนั้นเรามักจะคิดว่าเป็นการใช้สิ่งต่าง ๆ แสดงแบบอย่างหรือชี้ให้เห็นความจริงที่จะสอน เช่น:- แบบ, รูปภาพ, รูปวาด, แผนที่และวัตถุอื่น ๆ ที่คล้าย ๆ กันนี้แบบนาวาของโนฮา, ทับทิมหรือแบบองค์การศาสนาในต่างประเทศเหล่านี้จะช่วยให้ผู้ฟังเห็นภาพที่บรรยายได้อย่างชัดเจนแจ่มแจ้งเหมือนกับได้เห็นของจริงมากทีเดียว การใช้รูปภาพดี ๆ หรือวาดรูปบนกระดานจะช่วยมากในการสอนทิวทัศน์เกี่ยวกับเรื่องพระคัมภีร์หรือเกี่ยวกับงานของผู้ประกาศศาสนาและเกี่ยวกับความจริงอื่น ๆ หอคูดาวในโรงเรียนสามัญแสดงให้เห็นคำบรรยายภาพเกี่ยวกับที่ตั้งของดวงอาทิตย์และโลก ทำให้นักเรียนรู้เหตุผลการเปลี่ยนแปลงฤดูกาลชัดเจนมากกว่าการใช้เพียงแต่คำพูดเท่านั้นว่า “ความเอียงเอียงของแกนโลกซึ่งหันไปยังดวงอาทิตย์ขณะหมุนรอบโลก บางครั้งใกล้และบางครั้งไกลนั้น ทำให้เกิดฤดูกาลต่าง ๆ” อย่างไรก็ตามวัตถุที่ใช้เป็นเครื่องหมาย เช่น ก้อนขนมปัง ซึ่งแสดงให้เห็นว่าพระคริสต์ทรงเป็นอาหารแห่งชีวิต หรือการแสดงน้ำในก้อนเมฆ

โดยใช้วิธีเคมี (การทำให้น้ำปูนกลายเป็นน้ำใสโดยวิธีเคมี) เพื่อแสดงให้เห็นว่าการบังเกิดใหม่จะชำระจิตใจให้สะอาดหมดจดเหล่านี้จะทำให้เด็กเล็กเกิดความสงสัย เพราะเด็กเข้าใจผิดคิดว่ารูปภาพคือสิ่งนั้นจริง ๆ

คุณค่าของวัตถุนั้นขึ้นอยู่กับความชวนตาให้ดูและความเหมาะสมกับสิ่งที่มันแสดงเป็นตัวแทนนั้น ๆ การเห็นด้วยตาทำให้นักเรียนเข้าใจและจดจำไว้ได้ดียิ่งกว่าการฟังด้วยหู บางคนกล่าวว่าเราได้รับความรู้จากทางตามากกว่า 80 เปอร์เซ็นต์ เกือบไม่ผิดเลยถ้าจะกล่าวว่าเราจำสิ่งที่เราเห็นได้ดีกว่าสิ่งที่เราได้ยิน ครูที่มีสมรรถภาพในการสอนน้อยที่สุดคนหนึ่งซึ่งผู้เขียนรู้จักได้สอนบทเรียนที่ได้ผลดีที่สุดบทหนึ่งที่เขาได้รู้มาโดยการวาดรูปบนไคบนกระดานดำ บนไคบนนั้นตอนบนกว้างกว่าตอนล่าง เขาวาดรูปนี้เพื่อแสดงภาพให้นักเรียนเห็นความจริงว่าคนยังมีความรู้สูงมากเพียงใดเขาก็ยังมีโอกาสดีในชีวิตของเขามากขึ้นเพียงนั้น การวาดรูปภาพบนกระดานดำนั้นจะช่วยครูในการสอนได้มากที่สุดทีเดียว

ท่านเอ็ดเวิร์ด เลห์ แพลล์ (Edward Leigh Pell) กล่าวว่า “เราพูดถึงหลักต่าง ๆ ทั่วไปแทนที่เราจะแสดงให้เห็นภาพวัตถุต่าง ๆ ครูเป็นจำนวนมากใช้เวลาครึ่งชั่วโมงเพื่อพยายามอธิบายให้เด็กเข้าใจโดยการพูดทั้ง ๆ ที่ดินสอ, กระดาษและเส้นหยุก ๆ หยิก ๆ เพียงสองหรือสามเส้นเท่านั้นก็สามารถจะทำให้ให้นักเรียนเข้าใจเรื่องนั้นได้อย่างกระฉ่างแจ่มภายในเวลาสองนาทีเท่านั้น” ท่านเอ็ดเวิร์ดได้กล่าวต่อไปอีกว่า “ถ้าพวกคาธอลิกอุทิศชีวิตจิตใจเพื่อคริสตจักรของเขามากกว่าพวกโปรเตสแตนต์ก็เป็นเพราะส่วนใหญ่สิ่งที่พวกคาธอลิกทำขึ้นนั้นเขาเห็นได้และจับต้องได้ส่วนพวกโปรเตสแตนต์นั้นถูกละเลยให้กระทำการไปตามความนึกคิดของเขาเอง”

ข.วิธีการที่พระเยซูทรงใช้

ตัวอย่างที่เด่นที่สุดตัวอย่างหนึ่งซึ่งพระเยซูทรงใช้สอนบทเรียนด้วยของก็คือ พระองค์ทรงนำเด็กคนหนึ่งมาขึ้นท่ามกลางฝูงชนเพื่อสอนว่าพวกเขาควรมีความรู้ดีอย่างไรต่ออาณาจักรของพระเจ้า (มัทธิว 18:1-4) พวกสาวกของพระองค์ต่างคิดว่าอาณาจักรของพระเจ้านั้นประกอบไปด้วยบรรดาศักดิ์, ตำแหน่งยศและมีการเลื่อนชั้น พวกสาวกต่างมีจิตใจทะเยอทะยานอยากจะมีตำแหน่งใหญ่บนสวรรค์ ดังนั้น พวกเขาจึงโต้เถียงกันว่าใครจะได้เป็นใหญ่ แล้วพวกเขาจึงทูลถามพระคริสต์ว่า “ใครจะเป็นใหญ่ในแผ่นดินสวรรค์?” (ข้อ 1) พระคริสต์ไม่ได้ทรงอธิบายให้พวกเขาฟังและไม่ได้ทรงถกเถียงกับพวกเขา พระองค์ได้ทรงเรียกเด็กคนหนึ่งมาหาแล้วให้ยืนอยู่ต่อหน้าพวกสาวกขณะที่พวกสาวกมองเห็นความสุภาพ, ความไม่เห็นแก่ตัวและความถ่อมตัวของเด็กนั้น พระองค์ได้ตรัสแก่พวกสาวกว่าการที่จะเข้าสู่แผ่นดินสวรรค์นั้นจะต้องมีลักษณะท่าที่เหมือนกับเด็กเล็ก ๆ แล้วพระองค์ก็ทรงกล่าวต่อไปอีกว่า “คนใด ๆ ที่ถ่อมตัวลงเป็นเหมือนเด็กเล็กนี้เขาจะเป็นใหญ่ที่สุดในแผ่นดินสวรรค์” (ข้อ 4)

บทเรียนบทนี้เป็นบทเรียนที่สำคัญยิ่งของมนุษย์เกี่ยวกับความชั่วร้ายของความหยิ่งยะโสและคุณค่าของการไม่เห็นแก่ตัวเอง

ตัวอย่างที่คล้ายกันนี้ก็คือพระคริสต์ได้ทรงล้างเท้าพวกสาวก (ยอห์น 13:1-15) ธรรมเนียมของพวกตะวันออกใช้รองเท้าแตะผูกเชือก ดังนั้นจึงเป็นสิ่งธรรมดาเมื่อคนเดินทางไปตามถนนที่มีฝุ่นละอองเท้าของเขาก็จะเต็มไปด้วยฝุ่น เพราะฉะนั้นเมื่อคนจะเข้าไปเยี่ยมบ้านใดหรือไปในการเลี้ยงบ้านใดก็จะมีคนใช้เอาชามอ่างใส่น้ำ และผ้าเช็ดเท้ามาชำระล้างเท้าของพวกแขกแล้วเช็ดให้แห้ง ในการเลี้ยงครั้งนี้ไม่มีคนใช้หรือคนผู้ใดปฏิบัติหน้าที่นี้เลย ดังนั้นพระบรมครูจึงทรงทำตนเป็นคนใช้ล้างเท้าและเช็ดเท้าให้พวกสาวก พระองค์ทรงกระทำกรณีนี้อย่างปกติธรรมดาและตามความต้องการของพวกสาวก ในการปฏิบัติครั้งนี้ พระเยซูได้ทรงแสดงให้เห็นถึงความสง่าผ่าเผยและความสำคัญอันยิ่งใหญ่ของการเป็นผู้รับใช้ เป็นการกระทำที่พระองค์ทรงแสดงให้เห็นว่าคนที่อยู่ในสถานการณ์เช่นพระองค์ควรจะทำกรณีนี้อย่างไร นี่เป็นบทเรียนด้วยของอีกบทหนึ่งซึ่งสอนถึงความถ่อมใจ บทเรียนนี้เป็นบทเรียนที่ประทับใจมากที่สุดเท่าที่พระองค์ได้ทรงสอนมา ในตอนสุดท้ายพระองค์ตรัสว่า “เหตุฉะนั้นถ้าเราผู้เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าและอาจารย์ได้ล้างเท้าของท่านทั้งหลาย ๗ ควรจะล้างเท้าซึ่งกันและกัน. ด้วยว่าเราได้วางแบบอย่างให้แก่ท่านทั้งหลายแล้ว, เพื่อให้ท่านทำเหมือนที่เราได้กระทำแก่ท่าน” (ข้อ 14-15)

อีกคราวหนึ่ง เมื่อพวกผู้แทนของพวกฟาริสีและพวกของเฮโรดมาทดลองพระองค์โดยถามปัญหาว่าการส่งส่วยให้แก่กษัตริย์นั้นถูกต้องตามพระบัญญัติหรือไม่ พระคริสต์ไม่ทรงโต้เถียงกับพวกเขาเลย พระองค์ทรงขอเหรียญที่จะใช้ส่งส่วยมาอันหนึ่ง เขาก็ยื่นส่งให้แก่พระองค์ พระองค์ทรงชูเงินนั้นให้เขาดูแล้วตรัสว่า “รูปและคำจารึกนี้เป็นของใคร?” เขาทูลตอบว่า “ของกษัตริย์” พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า “ของ ๗ กษัตริย์จะถวายแก่กษัตริย์ และของ ๗ พระเจ้าจะถวายแก่พระเจ้า” (มัทธิว 22:15-22) ในการสอนบทเรียนด้วยของนี้ พระองค์ได้ทรงกระทำสองประการ ประการที่หนึ่งพระองค์ทรงดึงความตั้งใจของผู้ฟังได้ เพราะว่าด้วยวิธีนี้ผู้ฟังจะไม่พลาดโอกาสในการรับความรู้ไว้ ประการที่สอง พระองค์ทรงใช้เหรียญเพื่อแสดงความหมายสอนพวกเขาให้มีความรับผิดชอบในการเสียภาษีเพราะเหรียญนั้นเป็นของกษัตริย์ เรามีหน้าที่ถวายของแก่พระเจ้า เพราะสิ่งที่เรามีทั้งหมดนั้นเป็นของพระเจ้า ถ้อยคำอื่น ๆ ที่พระองค์ทรงกล่าวอาจจะไม่ถูกคัดลอกเอามาใช้อย่างกว้างขวางเหมือนกับถ้อยคำในตอนนี้นี้เลย

ตัวอย่างอื่น ๆ ก็มีอีก เช่นพระองค์ทรงสั่งให้พวกสาวกสิบสองคนสับคัมภีร์ออกจากเท้าเพื่อเป็นเครื่องหมายให้คิด เมื่อพวกสาวกออกไปทำการเผยแพร่ศาสนานั้น ถ้าบ้านเมืองใดไม่ต้อนรับพวกเขาด้วยไมตรีจิต พระองค์ก็ทรงสั่งให้พวกเขาสับคัมภีร์ออกจากเท้าเมื่อเขาออกจากบ้านเมืองนั้น ๆ (มัทธิว 10:14) เพื่อเป็นการแสดงว่าเขาได้กระทำหน้าที่ของเขาต่อบ้านเมืองนั้น ๆ เสร็จสิ้นแล้ว

เขาจึงไม่มีหน้าที่รับผิดชอบอีกต่อไป ตัวอย่างอีกอันหนึ่งก็คือ เมื่อพระเยซูได้ทรงรักษาคนง่อยซึ่งเพื่อน
สี่คนของเขาหามมานั้น ได้แสดงให้เห็นถึงฤทธิ์อำนาจของพระองค์ในการอภัยโทษความผิดบาปของ
มนุษย์ พวกเขาได้กล่าวโทษพระคริสต์ว่าพระองค์ทรงพูดคหึ่มนพวกเขาว่าพระเจ้าเท่านั้นที่
ทรงอภัยโทษความผิดบาปได้ (มาระโก 2:6-12) ถ้าพระคริสต์ทรงรักษาคนง่อยให้หายได้พระองค์ก็ทรง
สามารถอภัยโทษความผิดบาปได้ นอกจากนี้ยังมีตัวอย่างอื่น ๆ อีกที่แสดงถึงความเป็นพระเจ้าของพระ
คริสต์ คือ เมื่อยอห์นบัพติศโตมีความสงสัยและได้ใช้ศิษย์ของเขาให้ไปทูลถามพระคริสต์ว่าพระองค์
ทรงเป็นพระคริสต์ที่แท้จริงหรือเปล่านั้นพระองค์ได้ทรงรักษาคนตาบอด, คนหูหนวก, คนง่อยและคน
อื่น ๆ อีกให้พวกเขาดู (มัทธิว 11:2-6)

ดังนั้นเราจึงมีพยานหลักฐานหลายประการที่แสดงให้เห็นชัดว่าพระคริสต์ได้ทรงใช้บทเรียน
ด้วยของเพื่อทำให้การสอนของพระองค์ดึงดูดใจผู้ฟัง ทำให้ผู้ฟังเข้าใจอย่างแจ่มแจ้งชัดเจนและ
ประทับใจผู้ฟังด้วย การสอนที่ดีที่สุดบางเรื่องของพระคริสต์ก็ได้กล่าวมาให้ทราบแล้ว เราจะใช้วิธี
สอนเช่นเดียวกับพระองค์ก็ได้ถ้าเราต้องการ ท่าน ซี.เอช. วูลสตัน (C.H. Woolston) ได้ทำหน้าที่เป็นศิษ
ยาภิบาลของคริสตจักรแห่งหนึ่งในสหรัฐอเมริกามากกว่าสี่สิบปี งานการส่วนใหญ่ของท่านก็คือท่านได้
สั่งสอนพวกเด็ก ๆ และได้ใช้บทเรียนด้วยของสอนนักเรียนอย่างละเอียดรอบคอบ ถ้าเราจะใช้กระดาน
ดำ, กระดานผ้าสักหลาดและรูปภาพของนักวาดสวย ๆ ช่วยในการสอนก็จะได้รับประโยชน์มาก

2. การแสดงคล้ายละคร

พระคริสต์ได้ทรงใช้วิธีแสดงคล้ายละครในการสอนของพระองค์มากเหมือนกัน ทั้งในโอกาส
พิเศษและในโอกาสธรรมดา และเมื่อไม่กี่ปีมานี้พวกสอนศาสนาได้นำวิธีมาใช้มากขึ้น มีหนังสือ
หลายเล่มที่เขียนเกี่ยวกับการสอนที่ใช้ในการแสดงคล้ายละคร และคริสตจักรบางแห่งก็ได้หาเครื่องใช้
เฉพาะสำหรับการแสดงนี้และได้เป็นผู้ดำเนินการสอนวิธีนี้ด้วย นี่เป็นวิธีดำเนินการสอนที่ได้ผลอย่าง
แน่นอนวิธีหนึ่ง

ก. วิธีใช้และขอบเขตของการใช้

การแสดงคล้ายละคร คือการนำความคิดเห็นมาแสดงให้เห็นเป็นภาพ เราคิดถึงวิธีนี้เหมือนกับ
ว่าเป็นวิธีนำเหตุการณ์ในสมัยก่อนหรือเหตุการณ์ในสมัยปัจจุบันมาแสดงให้เห็นเป็นภาพ หรืออีกนัย
หนึ่งคือเราพยายามที่จะแสดงภาพให้เห็นเหมือนจริงมากที่สุด ทั้งในเรื่องราวประวัติศาสตร์และใน
เรื่องราวชีวิตปัจจุบัน ฉะนั้นการแสดงนี้จึงเป็นการเลียนแบบและเป็นการถอดแบบขั้นต้นนั่นเอง
อย่างไรก็ตามคำว่าแสดงคล้ายละครนี้ใช้เกี่ยวกับการเสนอความจริงหรือการถอดแบบความจริงให้
เห็น ดังนั้นเราอาจจะคิดว่าการแสดงคล้ายละครนั้นคือการแสดงให้เห็นความจริงหรือให้เห็นบทเรียน

การแสดงคล้ายละครนี้ไม่ว่าจะเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นจริง ๆ หรือว่าเป็นเรื่องที่คิดขึ้นเองก็ให้ประโยชน์แก่นักเรียนเท่ากัน ถ้าละครนี้เน้นความจริงหรือหลักอันสำคัญ การแสดงภาพคล้ายละครนี้อาจจะรวมทั้งการแสดงภาพเกี่ยวกับเหตุการณ์ในพระคัมภีร์, การงานของพวกเผยแผ่ศาสนา, การสอนให้รู้จักบังคับตนเองและเหตุการณ์อื่น ๆ ที่เราต้องการแสดงให้นักเรียนดูหรือบทเรียนต่าง ๆ ที่เราต้องการจะสอนนักเรียนด้วย การสอนทุก ๆ อย่างควรจะมีการแสดงภาพให้เห็นด้วยเสมอ

วิธีแสดงคล้ายละครนี้ให้คุณประโยชน์มาก ทั้งแก่ผู้แสดงและแก่สมาชิกอื่น ๆ ในชั้น ผู้แสดงจะต้องศึกษาตอนที่เขาจะแสดงอย่างละเอียด และพยายามแสดงให้เหมือนกับตัวที่เขาแสดงให้มากที่สุด ในการแสดงละครนั้นผู้แสดงจะต้องใช้ความคิด, มโนภาพ, ความรู้สึกและความตั้งใจด้วย ความเห็นอกเห็นใจและความเอาใจใส่ก็เป็นสิ่งจำเป็นในการแสดงเหมือนกัน การแสดงคล้ายละครเป็นหลักการศึกษาที่มีประโยชน์มากและให้ประโยชน์มากกว่าการเรียนที่อาศัยแต่เพียงการท่องบทเรียนและการฟังคำบรรยายเท่านั้น “การแสดงคล้ายละคร” นี้เป็นวิธีเรียนที่ให้ประโยชน์มาก และง่ายกว่าการเรียนโดยการ อ่าน, การท่องหรือการฟังคำบรรยาย การแสดงคล้ายละครเช่นเครื่องแต่งตัวสีต่าง ๆ และท่าทางของผู้แสดงก็เป็นวิธีสอนถึงความจริงด้วยเหมือนกัน การแสดงโน้มน้ำหนักใจผู้ดูทุกคนทุกวัย “ทำให้นักเรียนทำงานมากขึ้น ทำให้นักเรียนสนุกสนานในขณะที่ศึกษาในวิทยาลัย และยังทำให้นักชนราลิมไปว่าตัวเขาแก่และอ่อนกำลังแล้ว” (2)

การสอนโดยการแสดงคล้ายละครนี้ทำได้หลายวิธี อาจจะแสดงอย่างมีพิธีรีตองตามแผนการณ์ที่ได้เตรียมไว้ล่วงหน้าก็ได้ เช่นนักเรียนแสดงเรื่องชายสะมาเรียใจดีเป็นต้น หรืออาจจะแสดงโดยไม่มีพิธีก็ได้คือ เมื่อครู เข้ามาสอนแล้วก็แนะนำให้นักเรียนแสดงภาพในเรื่องที่กำลังสอนในตอนนั้น ดังที่ครั้งหนึ่งผู้เขียนหนังสือนี้ได้สังเกตนักเรียนในโรงเรียนของพวกคริสตัง ซึ่งกำลังอ่านหนังสืออยู่นั้นได้ใช้วิธีแสดงคล้ายละครนี้ การแสดงนั้นอาจจะเป็นการแสดงที่ได้เตรียมมาเป็นอย่างดีแล้ว, การแสดงโดยใช้ภาพเงา (คล้าย ๆ กับหนังตลุง), คนแสดงเป็นภาพ, หรือการแสดงละครใบ้, หรือหุ่น, ก็ได้ เรื่องชาวสะมาเรียใจดีนั้นใช้หุ่นแสดงจะได้รับประโยชน์มากที่สุด การแสดงนี้จะแสดงในห้องเรียนหรือต่อหน้าที่ประชุมก็ได้ ผู้เขียนหนังสือนี้จะไม่มีวันลืมการแสดงละครในโรงเรียนรวีวารศึกษาของนักเรียนรุ่นกลางต่อหน้าที่ประชุมเลย ครูเองอาจจะสอนบทเรียนโดยแสดงละครเหมือนกับที่ อาจารย์ บิลลี ซันเดย์ (Billy Sunday) เคยทำในการเทศนาของเขาก็ได้ เราอาจเล่นละครเรื่องกิจการในประวัติศาสตร์, ชีวิตประวัติและการกระทำของศาสนทูตก็ได้ สถานะการณ์ด้านศีลธรรมและในด้านสังคมจะใช้เล่นเป็นละครก็จะเป็นประโยชน์มากเช่นเดียวกัน โดยการแสดงละครเราอาจก่อให้เกิดความสนใจแก่นักเรียน ทำให้นักเรียนตั้งใจฟัง ให้เขารู้ในสิ่งที่เขาไม่รู้และช่วยให้เขาเจริญขึ้นในชีวิต

ข.ข้อเน้นของพระคริสต์

พระบรมครูทรงเป็นที่นิยมชมชื่นของพวกยูดาห์เมื่อพระองค์ทรงแสดงคล้ายละครเพราะว่าเป็นธรรมเนียมของชาวยูดาห์ที่จะแสดงละครเมื่อประกอบพิธีต่าง ๆ เช่น ในการเลี้ยงบัสกา หรือการเล่นละครที่ทำให้เขานึกถึง เมื่อครั้งที่พระเจ้าไม่ทรงให้บุตรหัวปีของครอบครัวชาวยูดาห์ทุกครอบครัวตายขณะที่พวกเขาอยู่ในประเทศอียิปต์ นอกจากนี้เขายังแสดงละครประกอบในพิธีเทศกาลตั้งทับอาศัยเทศกาลนี้เตือนให้ชาวยูดาห์นึกถึงที่อยู่ของเขาขณะที่เขาเดินทางออกจากประเทศอียิปต์ พิธีต่าง ๆ ในทับอาศัยและพระวิหารก็เป็นการแสดงละครเหมือนกัน โดยเฉพาะพิธีอันเกี่ยวกับการทำให้ผู้นมัสการเป็นผู้บริสุทธิ์ และในการเลือกสัตว์ที่จะฆ่าและการถวายสัตว์ต่อพระเจ้าที่แท่นบูชาอัญญ แม้มันและเครื่องตกแต่งที่ทับอาศัยและพระวิหารก็มีความหมายพิเศษ ศาสดาพยากรณ์ของชาวยูดาห์ก็เป็นคนชอบแสดงคล้ายละครเมื่อเขากล่าวคำทำนาย เช่นอิสยาห์ได้เดินไปตามถนนในกรุงเยรูซาเล็มโดยไม่ใส่รองเท้าเพื่อสอนชาวยูดาห์ว่าพวกเขาจะต้องเผชิญกับการกันดารอาหารในอนาคต ท่านเยเรมีย์ให้ใส่แอกทำด้วยไม้ไว้ที่คอเพื่อตักเตือนชาวยูดาห์ว่าในอนาคตพวกเขาจะต้องเป็นเชลยและท่านเอเสเคียลได้สร้างรูปจำลองกรุงเยรูซาเล็มเพื่อแสดงว่าพวกข้าศึกจะมาล้อมกรุงเยรูซาเล็ม

พระเยซูไม่เคยทรงเล่นละครเพื่อเป็นตัวอย่างในการสอน แต่พระองค์ทรงใช้ชีวิตเล่นละครนี้เพื่อช่วยผู้ฟังให้เข้าใจคำสอน ตัวอย่างสำคัญซึ่งพระองค์ทรงใช้ชีวิตเล่นละครเพื่อสอนก็คือการที่พระองค์ทรงตั้งพิธีบัพติศมาและศีลระลึกขึ้น พิธีทั้งสองอย่างนี้เป็นพิธีที่คริสเตียนได้ยึดถือปฏิบัติมาจนกระทั่งปัจจุบันนี้ ส่วนพิธีอื่น ๆ ที่พวกยูดาห์ในสมัยโบราณได้ปฏิบัติกันนั้นเขาได้เลิกหมดทั้งสิ้น พิธีทั้งสองนั้นไม่ใช่เป็นเพียงแต่คำสั่งหรือพิธีรีตองอันสำคัญ หรือเป็นการมาพบปะสมาคมกันซึ่งทำให้เกิดไมตรีจิตอันดีต่อกันเท่านั้น แต่สิ่งที่สำคัญที่สุดคือเป็นวิธีการสอนของพระคริสต์ด้วย การแสดงละครพิธีทั้งสองนี้เป็นการแสดงซึ่งทำให้เราระลึกถึงประสบการณ์และคำสอนที่สำคัญยิ่งในชีวิตของพระคริสต์ พิธีศีลระลึกแสดงให้เห็นภาพพระอัฐของพระองค์ต้องถูกหัก, พระโลหิตหลังไหลเพราะการไถ่บาปของมนุษย์ และประโยชน์ที่เราได้รับจากการเสียดสของพระคริสต์ถ้าเรายอมรับพระองค์ พิธีบัพติศมาแสดงความหมายสามประการ ประการที่หนึ่ง แสดงภาพการฟื้นคืนพระชนม์ของพระคริสต์ ประการที่สอง แสดงว่าคนที่เชื่อในพระคริสต์จะละทิ้งชีวิตเก่าคือตายจากความบาปและบังเกิดใหม่เริ่มต้นชีวิตใหม่ในพระคริสต์ ซึ่งเป็นประสบการณ์อันสำคัญที่สุดในชีวิตของมนุษย์ ประการที่สามแสดงถึงวันสิ้นโลกซึ่งมนุษย์ทั่วโลกจะฟื้นขึ้นมาจากความตาย (ความหวังในชีวิตอมตะ) เหล่านี้เป็นหลักสำคัญของคริสตศาสนา อาจารย์ เจ.เอฟ. ลัฟ (J.F. Love) กล่าวว่า “นักเทศน์ประกาศพระกิตติคุณทางเสียงผู้ของ ผู้ฟัง และประกาศพระกิตติคุณโดยการประกอบพิธีศีลระลึกและพิธีบัพติศมาผู้ตายของผู้ฟัง” (3)

ความนึกคิดเหล่านี้ทำให้พิธีทั้งสองที่พระคริสต์ได้ทรงปฏิบัติมีความสำคัญยิ่งขึ้น และเป็นวิธีการสอนที่ให้ประโยชน์แก่นุชน้อยมาก เพราะการสอนโดยการแสดงคล้ายละครนี้ทำให้นักเรียนเห็นความจริงมากกว่าการสอนโดยเพียงแต่ให้อ่านและให้ฟังเท่านั้น การปฏิบัติพิธีเกาทั้งสองนี้ทำให้เกิดสิ่งมีค่าใหม่ คริสตศาสนาของพวกเขาแบบดิสต์สืบทอดกันมาตลอดทุกยุคทุกสมัยก็เพราะการปฏิบัติและระลึกถึงพิธีทั้งสองนี้ ครูสอนศาสนาไม่ได้เป็น “คนหัวเก่า” แต่เป็นพวกสมัยใหม่วิธีการสอนแบบสมัยใหม่นี้ก็นิยมการสอนโดยวิธีแสดงคล้ายละครนี้เหมือนกัน ดังนั้นพวกที่มีส่วนร่วมในการแสดงจึงถือว่าได้รับเกียรติมากที่สุดที่ได้แสดงให้เห็นโลกรู้ถึงความสำคัญของพระกิตติคุณ โดยวิธีที่ประทับใจที่สุด เมื่อเราทราบดังนี้แล้วก็จะทำให้เราเข้าใจว่าพิธีระลึกและพิธีบัพติศมาไม่ใช่เป็นแต่เพียงการแสดงโมตรจิตเท่านั้นแต่เป็นวิธีการสอนอันสำคัญยิ่งด้วย และนี่เป็นการตอบคำถามที่ถกเถียงกันมานานแล้วเกี่ยวกับจุดประสงค์และวิธีประกอบบัพติศมา เรื่องบัพติศมานี้ดูเหมือนจะเป็นหัวข้อที่ถกเถียงกันมากที่สุด บางพวกเข้าใจว่าการรับบัพติศมาจะช่วยเขาให้รอด แต่นั่นเป็นความคิดที่ผิด ฉะนั้นเมื่อคนรับบัพติศมาด้วยความคิดเช่นนี้การรับบัพติศมาของเขาก็ไม่มีประโยชน์อะไรเลย

การแสดงคล้ายละครของพระคริสต์ตอนอื่นซึ่งแสดงให้เห็นลักษณะการกระทำกิจการงานของพระองค์ก็คือพระองค์ทรงขับไล่พวกพ่อค้าแลกเปลี่ยนเงินออกไปจากโบสถ์ (มัทธิว 21:12-16) พระองค์ได้ทรงเห็นพวกยูดาห์เอากำไรจากการขายสัตว์ให้แก่ประชาชน ที่ต้องการซื้อสัตว์ไปถวายเป็นเครื่องบูชาแก่พระเจ้า และพวกคนเหล่านั้นได้ทำให้โบสถ์เป็นที่สำหรับหาเงินทองมากกว่าจะเป็นที่สำหรับนมัสการดังนั้นพระคริสต์จึงทรงคว่ำโต๊ะแลกเปลี่ยน, คว่ำร้านขายนกและสัตว์แล้วก็ทรงขับไล่คนที่ทำการค้าขายเหล่านั้นออกไปจากโบสถ์ แล้วพระองค์ก็ตรัสแก่คนเหล่านั้นว่า “โบสถ์ของเราเรียกว่าเป็นที่อธิษฐานอ่อนน้อม, แต่เจ้าทั้งหลายมากระทำให้เป็นถ้ำของพวกโจร” (ข้อ 13) ดังนั้นแหละพระคริสต์ได้ทรงแสดงคล้ายละครเพื่อให้เห็นความศักดิ์สิทธิ์ของโบสถ์อันเป็นสถานที่สำหรับนมัสการ “การทำโบสถ์ให้สะอาดนั้นไม่ใช่กระทำเพื่อเห็นแก่โบสถ์ แต่เพื่อสอนบทเรียนที่สำคัญบทหนึ่งแก่ประชาชนคือบทเรียนที่ให้คุณแสดงความเคารพนับถือ”(4)

อีกตอนหนึ่งที่พระคริสต์ทรงแสดงคล้ายละครคือ เมื่อพระองค์ประทับบนหลังลูกลาเสด็จเข้าไปในกรุงเยรูซาเล็มอย่างมีชัยชนะท่ามกลางประชาชนที่โบกใบไม้และตบมือให้เกียรติแก่พระองค์ การต้อนรับของประชาชนครั้งนี้ เหมือนกับที่พวกเขาต้อนรับผู้กล้าหาญที่รบได้ชัยชนะและเดินทางกลับคืนสู่บ้านเมือง แต่พระคริสต์ทรงแตกต่างจากผู้กล้าหาญเหล่านั้น เพราะพระองค์ทรงประทับบนหลังลาแทนที่จะประทับบนรถศึก ผู้ที่ตามไปส่งพระองค์ก็คือพวกที่เชื่อถือพระองค์ไม่ใช่พวกทหาร และพระองค์ได้ทรงแสดงถึงความเป็นพระเจ้าฝ่ายจิตวิญญาณไม่ใช่ฝ่ายปกครองแบบการเมือง (มัทธิว 21:7-11) ตอนนี่ก็เป็นตอนที่พระคริสต์ได้ทรงแสดงคล้ายละครที่สะอาดตาและประทับใจประชาชนมาก

ที่สุดตอนหนึ่งในกิจการทั้งหมดที่พระองค์ได้ทรงกระทำ นี่แสดงให้เห็นว่าพระองค์ได้ทรงแสดงคล้าย
ละครหลายวิธีเพื่อสอนประชาชน

3. เรื่องต่าง ๆ

สิ่งที่แน่นอนซึ่งไม่ควรจะสงสัยเลยก็คือวิธีสอนที่เด่นและให้ประโยชน์มากนั้นคือวิธีสอนด้วย
การยกเรื่องอุปมาหรือเรื่องราวต่าง ๆ วิธีนี้เป็นวิธีการสอนของพระคริสต์ที่เห็นได้เด่นชัดยิ่งกว่าวิธีอื่น
ๆ สิ่งที่น่าสังเกตก็คือเราคิดว่าวิธีเล่าเรื่องนี้เป็นคุณลักษณะของพระคริสต์ในการสอนประชาชน และ
เราจดจำเรื่องที่พระองค์ทรงเล่าได้ดียิ่งกว่าสิ่งอื่น ๆ พระบรมครูทรงเป็นผู้เล่าเรื่องที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในโลก
อย่างไม่มีปัญหาเลย

ก. ความสำคัญของการเล่าเรื่องและวิธีเล่าเรื่อง

คำว่า “อุปมา” แปลตามตัวอักษรว่า “การเปรียบเทียบ” เป็นการเล่าเรื่อง หรือการแสดงภาพซึ่ง
นำมาจากราวในชีวิตที่ประชาชนส่วนมากรู้แล้วเพื่อให้เขาเข้าถึงความจริงที่พวกเขายังไม่รู้ เรื่อง
อุปมาเป็นเรื่องเล่าถึงความจริงให้เห็นจริงเห็นจัง อาจารย์วิลเลียม ซันเดย์ (William Sunday) กล่าวว่า
“เรื่องอุปมาเป็นเหมือนฉาก หรือเรื่องสั้น ๆ ซึ่งนำมาจากรวมชาติหรือชีวิตธรรมดา ๆ ซึ่งสอนข้อคิด
และหลักสำคัญบางข้อเพื่อนำมาใช้ให้เป็นประโยชน์แก่ชีวิตฝ่ายวิญญาณจิตที่สูงขึ้นของมนุษย์” (5)
อาจารย์ เอช.เอช. ฮอร์น (H.H. Home) กล่าวเสริมว่า “เรื่องอุปมาคือการเปรียบเทียบความจริงที่คุ้นเคยดี
อยู่แล้วกับความจริงฝ่ายจิตวิญญาณ” (6) วิธีการสอนชนิดนี้สอนโดยการเล่าเรื่อง มีเรื่องบางเรื่องที่สั้น
มากจนคล้ายกับว่าเป็นเพียงการเปรียบเทียบมากกว่าเป็นเรื่อง เรื่องชนิดนี้เรียกว่าต้นกำเนิดของเรื่อง
อุปมา

วิธีสอนโดยเล่าเรื่องเป็นวิธีสอนที่ให้ประโยชน์มาก เป็นการสอนที่หนักแน่น ชวนให้เกิดมโน
ภาพ เป็นวิธีที่อิสระและง่าย น่าสนใจและให้ผลดีมาก เป็นวิธีสอน “อันไพเราะน่าฟัง ไม่มีวิธีสอนอื่น
ใดสู้วิธีนี้ได้” ประชาชนที่ไม่ยอมฟังความจริงและการโต้เถียงกันนั้นจะฟังเรื่องที่เล่าด้วยความตั้งใจ
และไม่เพียงแต่เท่านั้นพวกเขายังจดจำเรื่องราวที่เขาได้ฟังนั้นได้อีกด้วย และเรื่องเล่าเหล่านั้นมีอิทธิพล
เหนือจิตใจของพวกเขา นักศึกษาทางศาสนาที่ไม่ได้มาฟังคำบรรยายของผู้ที่มีชื่อเสียงในห้องบรรยาย
นั้นได้ไปรวมอยู่ในหมู่ฝูงชนฟังชายผู้มีชื่อเสียง คนเดียวกันนั้นเล่าเรื่องนอกชั่วโมงบรรยาย การเล่า
เรื่องนี้ใช้สอนเด็กหรือผู้ใหญ่ก็ให้ประโยชน์เหมือนกัน แม้ว่าอาจารย์แกมเบรลล์ (Gambrell) ได้ตายมา
หลายปีแล้วคนก็ยังเล่าเรื่องซึ่งท่านได้กล่าวไว้ในที่ประชุมของพวกเขาแบบติดสัดหลายครั้งหลายหน เรื่อง
“กระท่อมของลุงทอม” (Uncle Tom's Cabin) เป็นเรื่องซึ่งช่วยให้มีการเลิกทาส นวนิยาย “มีอิทธิพล
เหนือความประพฤติมากกว่าหนังสือเกี่ยวกับศีลธรรมจรรยาเสียอีก” อาจารย์ จี.สแตนลีย์ ฮอลล์ (G.

Stanley Hall) กล่าวว่า “ข้าพเจ้าจะเล่าเรื่องหนึ่งให้ท่านฟัง ข้าพเจ้าไม่สนใจเลยว่าใครเป็นคนเขียนเรื่องนั้น” (7)

การสอนโดยวิธีเล่าเรื่องนั้นมีสามวิธี วิธีที่หนึ่ง คือทำให้ผู้ฟังมีความตั้งใจแน่วแน่ วิธีนี้เป็นวิธีที่นักสื่อข่าวหนังสือพิมพ์ปฏิบัติ เขาเริ่มต้นด้วยข้อความที่ทำให้ผู้อ่านสะดุดตาและเกิดความสนใจก่อน แล้วจึงเล่ารายละเอียดของเรื่องนั้น ๆ ในภายหลัง พวกนักพูดและพวกครูก็ใช้วิธีนี้เหมือนกัน มาร์กาเร็ต สเลตเตอร์รี่ (Margaret Slattery) ก็เริ่มพูดหรือเริ่มเขียนหนังสือด้วยเรื่องราวที่น่าสนใจเหมือนกัน วิธีที่สองคือการเล่าเรื่องเพื่อให้ผู้ฟังเข้าใจอย่างชัดเจนถึงหลักบางข้อหรือความจริงบางประการที่มองไม่เห็น ซึ่งผู้พูดได้กล่าวมาแล้ว นักเทศน์หรือนักพูดอื่น ๆ ใช้วิธีเล่าเรื่องหรือแสดงภาพเพื่อให้ผู้ฟังเข้าใจถึง “จุดใหญ่สามประการ” ของคำเทศน์หรือคำพูดของเขา วิธีนี้เป็นวิธีที่ให้ประโยชน์มากในการเล่าถึงเรื่องความจริง วิธีที่สาม คือการเล่าเรื่องเพื่อเสนอบทเรียนทั้งหมด การเล่าเรื่องวิธีนี้คล้ายกับเล่าเรื่องนิยาย และเป็นวิธีที่มีผู้ใช้บ่อย ๆ ในปัจจุบันนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อครูสอนเด็ก ๆ การสอนโดยการเล่าเรื่องนี้จะมีประโยชน์เพิ่มมากขึ้น ถ้าครูปล่อยให้เด็กเรียนสรุปตอนท้ายของเรื่องด้วยตัวเอง

ข. แบบอย่างจากพระเยซูคริสต์

ข้อที่น่าสังเกตก็คือ พระบรมครูทรงใช้สอนโดยการเล่าเรื่องหรือเรื่องเปรียบเทียบเป็นส่วนใหญ่ ความจริงวิธีนี้เรียกว่า “การทำให้ศิลปการสอนของพระคริสต์บริบูรณ์ พระคำรัสของพระคริสต์ที่มาระโกบันทึกไว้ประมาณหนึ่งในสี่ และที่ลูกาบันทึกไว้ประมาณหนึ่งในสองนั้นล้วนเป็นเรื่องอุปมาทั้งสิ้น คำว่า “อุปมา” มิใช่ประมาณห้าสิบครั้ง ในพระคัมภีร์ใหม่ ถ้ารวมทั้งคติพจน์หรือต้นกำเนิดคำอุปมา เรื่องชาดก (เรื่องที่เขียนขึ้นเพื่อสอน) และการแสดงภาพอื่น ๆ ด้วยก็มีทั้งหมดประมาณหนึ่งร้อยเรื่อง เรื่องเหล่านี้เป็นเรื่องเกี่ยวกับบุคคล, สัตว์, พืช และสิ่งที่ไม่มีชีวิต อาจารย์ฮอร์น (Horne) รวมเรื่องทั้งหมดเหล่านี้ได้หกสิบเอ็ดเรื่อง เป็นเรื่องเกี่ยวกับสัตว์สี่เรื่อง เช่นเรื่องชายสะมาเรียใจดี เป็นเรื่องเกี่ยวกับสัตว์สี่เรื่อง เช่นเรื่องแกะหลงทาง เป็นเรื่องเกี่ยวกับพืชเจ็ดเรื่อง เช่นเรื่องเมล็ดผักกาดเขียว และเป็นเรื่องเกี่ยวกับสิ่งของสิบหกเรื่อง เช่นเรื่องพื้นดินสี่ชนิด ถ้าเราเอาเรื่องอุปมาของพระคริสต์ออกทั้งหมด คำสอนของพระคริสต์ก็จะมีเหลืออยู่เพียงเล็กน้อยเท่านั้น และถ้าพระคริสต์ไม่สอนโดยวิธีเล่าเรื่องแล้วคำสอนของพระองค์ก็จะไม่มีประโยชน์มากเช่นนี้เลย

ตัวอย่างการสอนที่เริ่มด้วยการเล่าเรื่องก็คือ เรื่องอุปมาเกี่ยวกับพื้นดินสี่ชนิดและพื้นดินได้ให้ประโยชน์ตอบแทนแก่พืชอย่างไรบ้าง (มัทธิว 13:1-9) พระคริสต์ทรงเล่าให้คนเห็นภาพชายคนหนึ่งกำลังหว่านพืช พืชบางเมล็ดตกลงที่ริมทางที่พื้นดินแข็ง เมล็ดพืชไม่สามารถจะลงไปสู่ใต้ดินได้ นกจึงมาจิกเมล็ดพืชนั้นกินเสีย พืชบางเมล็ดก็ตกลงที่ก้อนหินซึ่งมีดินเพียงเล็กน้อย พืชนั้นงอกขึ้นได้เร็ว แต่รากไม่ยาวพอที่จะต้านทานลำต้นได้ พืชนั้นจึงตายไป พืชบางเมล็ดตกลงกลางหนาม ๆ ก็งอกขึ้นคลุม

เลีย พืชบางเมล็ดตกลงในที่ดินดี พืชนั้นก็มียากยาวและเจริญเติบโตเร็วให้ผลมากมาย ทั้งหมดนี้เป็นเรื่องที่พระคริสต์ทรงเล่าให้ฟัง แล้วพระองค์ก็ไม่ทรงกล่าวอะไรอีกนอกจากเตือนประชาชนที่ห้อมล้อมพระองค์ให้ฟังคำอุปมาที่พระองค์ทรงเล่าเท่านั้น

ต่อมาเมื่อพวกเขาทูลถามพระองค์ ๆ ก็ทรงสอนเขาโดยอาศัยเรื่องอุปมานั้นเป็นพื้นฐาน พื้นดินริมทางเดินเปรียบเหมือนผู้ฟังที่ไม่ตั้งใจฟังความจริงแห่งคำสอน คำสอนจึงผ่านหูเขาไปเหมือนกับลูกเห็บตกจากหลังคา พื้นดินที่อยู่ตามก้อนหินเปรียบเหมือนกับคนฟังที่มีอารมณ์อ่อนไหวง่าย เขาได้รับเอาคำสอนและเชื่อในคำสอนทันที แต่เขาไม่มีความเชื่อมั่นที่ลึกซึ้ง ดังนั้นเมื่อเกิดความยากลำบากขึ้นเขาก็เลิกมีความเชื่อของเขาทันที พืชที่ตกในหนามแสดงถึงผู้ฟังที่คิดถึงแต่เรื่องการทำงานและความสนุกสนาน ความเชื่อของเขาจึงไม่เจริญขึ้น พื้นดินดีหมายถึงผู้ที่ตั้งใจฟังคำสอน รับเอาความจริงไว้ด้วยความเต็มใจและได้ปฏิบัติตามคำสอนเรื่องความจริงนั้น ไม่มีใครลืมเรื่องและความหมายของอุปมาเรื่องนี้เลย

ตัวอย่างที่ดีซึ่งแสดงถึงการสอนโดยวิธีเล่าเรื่องให้ผู้ฟังเข้าใจความจริงก็คือ “เรื่องอุปมาชายสะมาเรียใจดี” (ลูกา 10:25-37) นักกฎหมายหนุ่มผู้หนึ่ง ซึ่งอยากจะโต้เถียงกับพระคริสต์ได้มาทูลถามพระองค์ว่าทำอะไรเขาจึงจะมีชีวิตนิรันดร์ และเขาได้ตอบคำถามของเขาเองโดยการยกพระบัญญัติสิบประการมากล่าวถึงเรื่องการรักพระเจ้าด้วยสุดใจสุดจิต, ด้วยสุดกำลังและสิ้นสุดความคิด และการรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง นักกฎหมายนั้นอยากจะได้น้ำและอยากจะป้องกันตัวเองให้พ้นผิด เขาจึงทูลถามพระองค์ว่า “ใครเป็นเพื่อนบ้านของข้าพเจ้า?” (ข้อ 29) พระเยซูคริสต์ไม่ได้ทรงโต้เถียงหรือสอนทฤษฎีอะไรแก่เขา แต่พระองค์ทรงทำให้นักกฎหมายผู้นั้นรู้ถึงความจริงอย่างแจ่มชัดโดยเล่าเรื่องให้เขาฟัง คือชายผู้หนึ่งเดินทางจากเมืองเยรีโคไปยังกรุงเยรูซาเล็ม เขาถูกพวกโจรปล้นทรัพย์และถูกตบตีจนถึงเกือบตาย แล้วพวกโจรก็ทิ้งเขาไว้ข้างทาง ต่อมามิปุโรหิตคนหนึ่งและเลวีคนหนึ่ง (เขาทั้งสองควรจะมีความเห็นอกเห็นใจชายที่ถูกปล้น) ได้ผ่านมาทางนั้น แต่เมื่อเขาเห็นชายคนนั้นเขาก็ผ่านไปต่อมาชายชาวสะมาเรียผู้หนึ่ง (เชื้อชาติของเขาเป็นที่รังเกียจของชาวยูดาห์ ข้อนี้ควรจะเป็นข้อแก้ตัวให้เขาไม่ยอมช่วยเหลือคนที่ถูกปล้น) ผ่านมา เขาได้หยุดช่วยคนเจ็บ เขาเอาผ้าพันแผลให้แล้วก็พาชายคนเจ็บไปยังโรงแรม เขามอบเงินให้เจ้าของโรงแรมเพื่อเป็นค่าที่พัก, ค่าอาหารและค่าดูแลชายคนเจ็บด้วย พระบรมครู ผู้ช่วยให้รอดได้ตรัสถามนักกฎหมายว่า “ในสามคนนั้น ท่านคิดเห็นว่าคนไหนเป็นเพื่อนบ้านของคนที่ถูกปล้น?” (ข้อ 36) นักกฎหมายหนุ่มตอบได้เพียงว่าคือชายผู้ที่ช่วยเหลือคนเจ็บนั้น นี่เป็นคำตอบที่นักกฎหมายหนุ่มผู้ไม่มีความเห็นอกเห็นใจผู้อื่นไม่อาจจะหลีกเลี่ยงได้เลย

ตัวอย่างการสอนบทเรียนด้วยเรื่องอุปมามีอยู่ในหนังสือลูกาบทที่สิบห้า เมื่อพวกฟาริสีและพวกอัครลักษณ์บ่นกันว่าพระคริสต์ทรงมีใจเพื่อแม่แก่พวกเก็บภาษีและพวกคนบาป พระคริสต์ไม่ได้ทรง

ได้เดียวกับพวกเขา แต่พระองค์ตรัสตอบคำบ่นของพวกเขาโดยเล่าเรื่องสามเรื่องให้เขาฟัง คือเรื่อง “สดางค์แดงที่หายไป” “แกะหลงทางไป” และ “บุตรชายที่หลงทางไป” เรื่องเหล่านี้เป็นเรื่องสิ่งของ สัตว์และคนที่มีมูลค่ามากและเป็นเหตุให้เจ้าของมีความทุกข์โศกมาก (ในทำนองเดียวกันคนเก็บภาษี ,คนบาปและคนที่หลงหายไปก็เป็นคนที่มีคุณค่ามาก หน้าที่ของพวกอาลักษณ์กับพวกฟาริสีก็คือ จะต้องช่วยเหลือคนเหล่านั้น) เมื่อสิ่งของ,สัตว์และคนทั้งหมดเหล่านี้หายไปผู้เป็นเจ้าของได้พยายาม ค้นหาอย่างเต็มที่ เมื่อได้พบแล้วก็มีความชื่นชมยินดีเป็นอย่างยิ่ง (ดังนั้นเราควรจะแสวงหากคนบาป เหล่านี้,ต้อนรับเขา,ช่วยเหลือเขาและชื่นชมยินดีในเขา ไม่ควรจะดูว่าและเกลียดชังเขาเหมือนกับที่ พวกฟาริสีและพวกรับบีได้กระทำ) เรื่องนี้เป็นเรื่องที่แสดงถึงความชื่นชมยินดีของพระเจ้าที่มีต่อคนบาปที่ได้สารภาพและกลับใจเสียใหม่ ซึ่งตรงกันข้ามกับพวกผู้นำศาสนายูดายที่ได้แสดงกิริยาอุหมั่น พวกคนบาปเหล่านั้น พระบรมครูได้ทรงใช้ศิลป์ในการสอนเป็นกระจกส่อง ให้พวกวิพากษ์วิจารณ์ที่ ใจร้ายเห็นถึงความจริงของพระเจ้าและความผิดบาปของพวกเขา

พระคริสต์ทรงเป็นพระบรมครูผู้สอนผู้ฟังโดยทรงใช้บทเรียนด้วย ของการแสดงคล้ายละคร เล่าเรื่องหรือเรื่องอุปมา การใช้วิธีสอนเหล่านี้ประกอบกับบุคลิกลักษณะอันน่าอัศจรรย์ของพระคริสต์ ทำให้ประชาชนบังเกิดความศรัทธาเลื่อมใส และทำให้ประชาชนจดจำความจริงที่พระองค์ทรงสอน และได้สอนกันต่อ ๆ มาซ้ำแล้วซ้ำอีกเป็นเวลาหลายศตวรรษ เมื่อเราได้ศึกษาวิธีสอนและการใช้วิธี สอนของพระคริสต์และเราได้ปฏิบัติตามอย่างพระองค์แล้ว การสอนของเราก็จะเป็นประโยชน์แก่นักเรียนมาก

บทที่ 7 คำถาม

1. บทเรียนด้วยของหมายความว่าอะไร?
2. จงยกตัวอย่างการใช้พระบรมครูทรงใช้บทเรียนด้วยของมาหาอย่าง
3. การสอนด้วยของเป็นประโยชน์อย่างไรบ้าง?
4. การสอนโดยวิธีแสดงคล้ายละครนั้นหมายความว่าอย่างไร?
5. การสอนโดยการแสดงคล้ายละครผิดกับการสอนโดยใช้ของอย่างไรบ้าง?
6. โดยวิธีแสดงคล้ายละครนี้เราอาจจะสอนเรื่องอะไรได้บ้าง?
7. วิธีสอนโดยการแสดงคล้ายละครนี้มีประโยชน์แก่ผู้แสดงและผู้ฟังอย่างไรบ้าง?
8. การแสดงคล้ายละครทำได้กี่วิธี?
9. ทำไมพระคริสต์จึงทรงเป็นที่นิยมของชาวยูดาห์เมื่อพระองค์ทรงใช้วิธีสอนโดยการแสดงคล้ายละคร?
10. ตัวอย่างวิธีสอนโดยการแสดงคล้ายละครที่สำคัญซึ่งพระคริสต์ทรงสอนคืออะไร?
11. พิธีศีลระลึกกับพิธีบัพติศมาแสดงความหมายอะไรและต่างกันอย่างไร?
12. ทำไมพระคริสต์จึงทรงประกอบพิธีทั้งสองนี้?
13. จงอธิบายว่าพระคริสต์ทรงพยายามสอนอะไร เมื่อพระองค์ทรงขับไล่พวกพ่อค้าออกจากโบสถ์ (มัทธิว 21:12-16)
14. วิธีสอนที่พระคริสต์ทรงใช้มากที่สุดคืออะไร?
15. จงอธิบายคำว่า “อุปมา”
16. การสอนโดยวิธีเล่าเรื่องมีประโยชน์อย่างไรบ้าง?
17. วิธีสามวิธีที่ใช้ในการเล่าเรื่องคืออะไร? จงอธิบาย
18. พระองค์ทรงสอนโดยวิธีเล่าเรื่องอุปมามากหรือไม่? จงอธิบาย
19. ทำไมพระคริสต์จึงทรงสอนโดยวิธีเล่าเรื่องอุปมา?
20. จงเขียนเรื่องที่เป็นประโยชน์แก่นักเรียนมาเรื่องหนึ่ง สั้น ๆ ประมาณ 2 หน้ากระดาษ

บทที่ 8 วิธีอื่นที่พระบรมครูทรงใช้

พระบรมครูไม่ได้ทรงสอนโดยวิธีใดวิธีหนึ่งโดยเฉพาะ และพระองค์ไม่ได้ทรงถือว่าการสอนวิธีหนึ่งดีกว่าอีกวิธีหนึ่ง แต่ดูเหมือนว่าพระองค์จะทรงใช้เรื่องอุปมาหรือเล่าเรื่องบ่อยมากกว่าวิธีอื่น ๆ เท่านั้น ถ้าพระองค์ทรงคิดถึงวิธีสอนพระองค์คงจะทรงรู้สึกว่ามีวิธีสอนทุกวิธีดี และทรงคิดว่าวิธีสอนที่เกิดผลประโยชน์มากที่สุดในกรณีใดก็เป็นวิธีสอนที่ควรใช้ในกรณีนั้น

สิ่งที่ต้องพิจารณาในการเลือกวิธีสอนก็คือ อายุของนักเรียนที่จะสอน บทเรียนที่จะใช้ ความตั้งใจและความสามารถของครูก็เป็นสิ่งสำคัญในการเลือกวิธีสอนเหมือนกัน อย่างไรก็ตาม เราควรพยายามใช้วิธีหลายวิธีที่ดีที่สุดในการสอนของเรา หรืออย่างน้อยที่สุดก็จงเปลี่ยนการสอนวิธีหนึ่งไปใช้การสอนอีกวิธีหนึ่ง

1. การบรรยาย

การสอนโดยวิธีบรรยายคือการที่ครูสอนบทเรียนแก่นักเรียนโดยการปราศรัย ครูเป็นผู้พูดแต่ผู้เดียว วิธีนี้ดูเหมือนกับว่าเป็นวิธีการสอนบทเรียนตามระเบียบและเป็นการสอนอย่างกว้าง ๆ แต่ความจริงแล้วอาจจะเป็นดังนั้นก็ไม่ได้ การสอนนั้นอาจจะรวมทั้งการใช้กระดานดำและสิ่งอื่น ๆ อีกก็ได้ ครั้งหนึ่งประธานาธิบดีวูดโรว์ วิลสัน (Woodrow Wilson) กล่าวถึงการสอนโดยวิธีบรรยายว่า “การสอนใช้โดยวิธีบรรยายคือการสอนตามแบบแผน” ซึ่งอาจจะหมายความว่า “การสอนโดยวิธีปราศรัย”

ก. จุดเด่นและจุดอ่อนของวิธีบรรยาย

ดูเหมือนว่าไม่มีวิธีการสอนอะไรที่สอนอย่างกว้างขวางและได้รับคำวิพากษ์วิจารณ์มากเท่ากับการสอนวิธีนี้ ในทุกวันนี้ครูคนสำคัญก็ได้ใช้วิธีบรรยายในการวิพากษ์วิจารณ์ครูผู้อื่นที่สอนโดยการบรรยายเหมือนกัน การสอนโดยวิธีบรรยายนี้มีทั้งจุดเด่นและจุดอ่อน เราจะได้พิจารณาคุณประโยชน์ของการสอนโดยวิธีบรรยายนี้ต่อไป วิธีสอนชนิดนี้ก็มีประโยชน์หลายอย่างเหมือนกัน การสอนโดยวิธีบรรยายนี้ให้ประโยชน์มากถ้าครูต้องสอนนักเรียนจำนวนมาก ซึ่งทำให้ครูมีเวลาถกเถียงปัญหาต่าง ๆ กับนักเรียนได้เพียงเล็กน้อย อย่างไรก็ตาม เราไม่ควรจะสอนนักเรียนเป็นจำนวนมากเกินไปเลย แต่ถ้าเรามีนักเรียนมากเราก็จำเป็นต้องสอนโดยวิธีบรรยาย การบรรยายนี้ให้ประโยชน์มากถ้านักเรียนส่วนมากไม่มีความสามารถและไม่มีพื้นความรู้ในบทเรียนเลย

วิธีนี้ให้ประโยชน์มากเมื่อสอนเกี่ยวกับธรรมโอวาทบางข้อและข้อความยาก ๆ บางตอนที่นำมาจากพระคัมภีร์เดิม และเป็นวิธีที่ช่วยให้นักเรียนได้รับความรู้จากครูผู้มีชื่อเสียงมาก เช่น อาจารย์มุลลินส์ (Mullins), แซมเปย์ (Sampey), โรเบิร์ตสัน (Robertson) หรือ ทิดเวลล์ (Tidwell) วิธีนี้ทำให้ครูสอนบทเรียนได้อย่างกว้างขวางมากกว่าวิธีถามคำถามและถกเถียงกัน และยังช่วยกันไม่ให้การสอนเขวออกไปนอกเรื่องด้วย การสอนโดยใช้วิธีนี้ช่วยให้ครูหนุนใจนักเรียนได้มากที่สุด

แต่การบรรยายนี้ก็มีจุดอ่อนหลายอย่างเหมือนกัน ข้อสำคัญที่สุดก็คือดูเหมือนว่านักเรียนไม่ค่อยจะได้ตั้งใจฟังเลย ถ้านักเรียนรู้ว่าเขาจะไม่ถูกเรียกตัวให้ตอบคำถามเขาก็จะไม่ฟังคำสอนเลย และแม้แต่บทเรียนเขาก็ไม่อ่านและไม่พยายามเรียนรู้บทเรียนเลย ข้อนี้เป็นความจริง แม้นักเรียนทางศาสนาก็เป็นเช่นนี้เหมือนกัน ครั้งหนึ่งผู้เขียนได้สอนพระคัมภีร์แก่นักเรียนรวีวารศึกษาที่โรงพยาบาล และได้ทราบว่านักเรียนเพียงคนเดียวเท่านั้นที่ได้อ่านบทเรียนเรื่องนี้ในจำนวนนักเรียนทั้งหมดหกสิบสามคน แน่แน่นอนทีเดียวจิตใจของนักเรียนไม่ได้เตรียมพร้อมที่จะรับบทเรียนเลย

ครูเองก็มีโอกาสเพียงเล็กน้อยเท่านั้นที่จะรู้ว่านักเรียนเข้าใจคำสอนของเขาหรือไม่และเขาควรจะแก้ไขความบกพร่องอะไรบ้าง ในการสอนคราวหนึ่งครูได้รับคำตอบของคำถาม ข้อเดียวแตกต่างกันถึงสามอย่าง คำตอบเดียวเท่านั้นที่ถูก อีกสองคำตอบผิด นี่แสดงว่านักเรียนเข้าใจคำสอนของเขาผิด แต่เขาไม่ทราบเลยในขณะที่เขาบรรยายคำสอนอยู่นั้น นักเรียนจะเรียนไม่ได้เลยถ้าเขาไม่มีจิตใจที่จะเรียน การสอนโดยการบรรยายนี้ทำให้จิตใจที่จะเรียนของนักเรียนลดน้อยลงไปมาก นักเรียนมักจะ “นั่งนิ่งขณะที่ครูกำลังสอน” ดังนั้นเองการสอนโดยวิธีบรรยายจึงมีทั้งผลดีและผลร้าย

ข. คำปราศรัยของพระเยซูคริสต์

วิธีบรรยายหรือการสอนโดยวิธีสนทนาปราศรัยนี้พระบรมครูทรงใช้เมื่อพระองค์ทรงเริ่มทำงานตอนแรก ๆ ขณะที่พระองค์ทรงติดต่อเกี่ยวข้องกับประชาชนเป็นจำนวนมาก บางครั้งประชาชนก็มีจำนวนน้อยบางครั้งก็มีจำนวนมาก บางครั้งพระองค์ทรงอยู่กับพวกสาวกเท่านั้น และบางครั้งพระองค์ทรงอยู่กับพวกสาวกและกับพวกประชาชนในคราวเดียวกัน “ธรรมเนียมของพระบรมครูก็คือ ภูเขาหรือเรือที่จอดอยู่ริมทะเลสาป ห้องประชุมของพระองค์ก็คือท้องฟ้า ผู้มาประชุมก็คือประชาชนที่ล้อมรอบพระองค์ด้วยใจร้อนรนที่จะได้รับผลประโยชน์จากการสอนของพระคริสต์ พวกเขาเรียกพระองค์ว่า “อาจารย์ที่มาจากพระเจ้า” (1)

อาจารย์ฮอร์น (Home) นับคำปราศรัยของพระคริสต์ที่กล่าวต่อฝูงชน ต่อฝูงชนกับพวกสาวก และต่อพวกสาวกได้หกสิบครั้ง (2) พระคริสต์ทรงกล่าวคำปราศรัยในโบสถ์, ในธรรมศาลา, ในเมืองใหญ่และเมืองเล็ก, บนภูเขาและริมทะเลสาป หัวข้อที่ปราศรัยก็เกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ เช่นเรื่องทรัพย์สินสมบัติ, การหย่าร้าง, วันชะบาโตและการเผยแผ่ศาสนา ดังที่ย่อหั่นได้กล่าวไว้ว่าโลกนี้ไม่สามารถจะ

บรรจุกำสอนทั้งหมดของพระเยซูไว้ได้ นั่นก็คือเราไม่ได้บันทึกคำปราศรัยหรือแม้แต่พระคำรัสของพระคริสต์ไว้ทั้งหมด

ในจำนวนคำปราศรัยของพระคริสต์ทั้งหมดนั้นมีคำปราศรัยสามเรื่องซึ่งบันทึกไว้มากกว่าหนึ่งบทและเป็นคำปราศรัยที่มีชื่อเสียงมากเรื่องหนึ่ง ก็คือ เรื่องการพิพากษาครั้งสุดท้ายบรรจุก่อความสงบ (มัทธิว 24-25) พระองค์ได้ทรงกล่าวถึงสถานการณ์ในโลกในวันที่พระองค์จะได้เสด็จกลับมาอีก สถานการณ์นั้นจะเกิดขึ้นอย่างปัจจุบันทันด่วนและคำพิพากษาโทษจะได้กระทำในเวลาต่อมา เรื่องอื่น ๆ ที่รวมอยู่ด้วยก็คือเรื่องต้นมะเดื่อที่ไม่เกิดผล, เงินตะลันต์และหญิงพรหมจารีที่ฉลาดและโง่ อีกเรื่องหนึ่งคือคำสอนบนภูเขาซึ่งบรรจุก่อความสามบท เรื่องนี้อาจจะเป็นคำปราศรัยที่มีชื่อเสียงมากที่สุดของพระคริสต์ (มัทธิว 5-7) เรื่องนี้พระองค์ทรงแสดงให้เห็นว่าคำสอนของพระองค์อยู่เหนือกฎและคำทำนายของพวกศาสนายาฮูดาห์ และในคำเทศนาของพระองค์ ๆ ทรงกล่าวถึงคุณสมบัติของผู้ที่จะได้เป็นพลเมืองแห่งราชอาณาจักรและการปฏิบัติงานของพวกคริสเตียน คำปราศรัยของพระคริสต์ที่ยาวที่สุด คือคำกล่าวลาซึ่งบรรจุก่อความถึงสี่บทในหนังสือกิตติคุณของท่านยอห์น (ยอห์น 14-17) เป็นคำปราศรัยปลอบใจพวกสาวก บอกถึงการเสด็จมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ความสัมพันธ์ระหว่างต้นองุ่นและกิ่งก้านของมัน ปัญหาต่าง ๆ ที่พวกสาวกจะต้องเผชิญและชัยชนะครั้งสุดท้าย ในตอนจบคำปราศรัยพระคริสต์ได้ทรงอธิษฐานเพื่อพวกเขา

คำบรรยายเหล่านี้และคำบรรยายอื่น ๆ ของพระองค์ทำให้เราคิดถึงความจริง คิดถึงคำสอนของพระองค์และตระหนักถึงความจริงของคำสอน เห็นคำสอนจริงจังและเห็นประโยชน์ของคำสอนด้วยเมื่อเราตรวจดูการปราศรัยเหล่านี้ของพระคริสต์ เราก็ทราบว่าพระองค์ได้ทรงเตรียมอย่างละเอียดรอบคอบ คำปราศรัยเหล่านี้มีแบบและวิธีต่างกันและเป็นสิ่งที่ก่อให้เกิดความตั้งใจและเร้าใจให้เกิดความสนใจมากจน “ประชาชนทั้งปวงก็อัศจรรย์ใจด้วยคำสั่งสอนของพระองค์” (มัทธิว 7:28) แม้แต่คนที่ไม่มีความเห็นอกเห็นใจพระองค์ก็พากันกล่าวว่า “ไม่เคยมีผู้ใดพูดเหมือนคนนั้น” (ยอห์น 7:46) คนเหล่านั้นพากันสั่นสะเทือนเพราะคำสอนของพระองค์ เมื่อพระคริสต์ทรงบรรยายนั้นประชาชนพากันตั้งใจฟังและได้รับความรู้ ความกระตือรือร้นและทำให้ชีวิตของเขาเจริญขึ้น คำบรรยายของพระคริสต์ประกอบด้วยวงล้อสำคัญสามวง คือ ความรู้, อารมณ์และความตั้งใจ การที่พระองค์ทรงใช้วิธีสอนโดยการบรรยายนั้นมีความสำคัญเท่ากับการสอนโดยการเล่าเรื่อง อันที่จริงการเล่าเรื่องก็เป็นส่วนหนึ่งของการบรรยายเหมือนกัน

2. คำถาม

การสอนโดยวิธีปฏิจนวิสัย หรือการถามการตอบนี้เป็นวิธีสอนที่เก่าที่สุดวิธีหนึ่งและเป็นวิธีสอนที่คนใช้กันมาก โซเครติส (Socrates) มีชื่อเสียงในการสอนวิธีนี้มาก วิธีนี้ใช้มากในสมัยพระคัมภีร์

เดิมและพระคัมภีร์ใหม่ ในทุกวันนี้และในทุกยุคทุกสมัยด้วย วิธีสอนนี้เป็นวิธีที่ครูใช้มากกว่าวิธีอื่น เรา จะได้เห็นว่พระคริสต์ทรงใช้คำถามในการสอนของพระองค์บ่อย ๆ

ก. จุดประสงค์และลักษณะของคำถาม

ความหมายของคำว่า “ปฐจาวิสิขนา” หรือแคตตีโคส (Catechize) ในภาษาอังกฤษหมายความว่า “หยั่งดู” เช่นกลาสีเรือหย่อนสายหยั่งลงไปใต้น้ำกลาสีเรือทำดั่งนั้นเพื่อจะได้รับความตื่นลึกของน้ำ ฉนั้นโคครูก็ตั้งคำถามเพื่อจะรู้ว่านักเรียนมีความเข้าใจเพียงไรฉนั้นนั้น ครูอาจสอนโดยใช้วิธีปฐจา วิสิขนาเพื่อช่วยนักเรียนให้รู้ถึงความจริงโดยไม่ต้องเตรียมตัวมากหรืออาจสอนโดยเตรียมตัวมาอย่าง ละเอียดก็ได้ อาจารย์โซเครติส (Socrates) ผู้เป็นนักปราชญ์ที่มีชื่อเสียงก็ได้ใช้วิธีนี้เพื่อให้นักเรียน แสดงออกซึ่งความรู้ที่พวกเขาได้มาตั้งแต่เกิด วิธีสอนโดยการตั้งคำถามนี้เป็นวิธีเก่าที่สุดนับแต่เริ่มมี มนุษยชาติ และเป็นวิธีสอนที่แพร่หลายไปทั่วโลก ครูได้ดัดแปลงวิธีสอนนี้เพื่อสอนนักเรียนทุกรุ่น โดยเฉพาะอย่างยิ่งรุ่นกลางและรุ่นเล็ก เราสอนนักเรียนโดยไม่ตั้งคำถามไม่ได้

การตั้งคำถามนี้ใช้เพื่อจุดประสงค์หลายประการ ประการที่หนึ่งก็คือ เพื่อช่วยให้นักเรียนเกิด ความตั้งใจ นักเรียนที่ง่วงนอนหรือใจลอยในขณะที่นั่งฟังการบรรยายจะรู้สึกกระปรี้กระเปร่าขึ้นเมื่อ ครูตั้งคำถาม เพราะเขาไม่รู้ว่าตัวเองจะต้องถูกถามเมื่อไร ถ้าเราถามคำถามเขาโดยกระทันหันเขาก็ จะสนใจในบทเรียน อีกประการหนึ่งการตั้งคำถามช่วยกระตุ้นให้เกิดความนึกคิดขึ้น ถ้าคำถามเหล่านั้น เป็นคำถามที่ถูกต้องและถามให้เหมาะกับโอกาสแล้วก็จะทำให้นักเรียนใช้ความคิดของเขา นี่เป็น สิ่งจำเป็นมากในการสอน เพราะว่าการศึกษาจะเกิดขึ้นไม่ได้เลยถ้าปราศจากความรู้สึกที่จะพยายาม เรียน ถ้านักเรียนเพียงแต่รับเอาความจริงโดยไม่คิดถึงเรื่องความจริงนั้นก็จะไม่เกิดประโยชน์สิ่งใดแก่ นักเรียนเลย

ในการทำงานเดียวกัน การตั้งคำถามช่วยให้นักเรียนเข้าใจคำสอนและคำสอนนั้นจะประทับอยู่ใน จิตใจของนักเรียนอย่างแน่นแฟ้น เมื่อนักเรียนผู้หนึ่งตอบคำถามข้อหนึ่งนั้นไม่เพียงแต่ทำให้เขาได้ใช้ ความคิดเท่านั้นยังช่วยให้เขาได้แสดงความคิดของเขาเองอีกด้วย ด้วยวิธีนี้เองความจริงได้เจริญขึ้น ในตัวนักเรียน ความคิดและความรู้สึกประทับใจของนักเรียนจะช่วยให้นักเรียนเข้าใจความจริงที่ครู สอนอย่างลึกซึ้ง คำถามอันเป็นศิลปะชวนใจให้ฟังนั้นจะประทับอยู่ในจิตใจของผู้ฟังอย่างแน่นแฟ้น การ ตั้งคำถามก็เป็นเครื่องช่วยให้ครูได้ทราบว่ นักเรียนของตนเข้าใจและจดจำสิ่งที่ตนสอนไว้ได้มากน้อย เพียงใดด้วย ด้วยวิธีนี้เองครูสามารถจะตรวจดูผลแห่งคำสอนของตน และถ้าจำเป็นครูก็จะทำให้คำ สอนของตนกระจำชัด ซึ่งจะทำการสอนของตนได้ผลดียิ่งขึ้น

ผลเหล่านี้จะบังเกิดขึ้นได้ก็เพราะการตั้งคำถาม ครูควรจะถามในสิ่งที่นักเรียนควรจะรู้อย่างชัดแจ้ง หมายความว่า ตั้งคำถามสั้น ๆ ง่าย ๆ ตรงตามจุดหมายและให้นักเรียนรู้ความหมายของคำถาม

เหล่านั้นด้วย อย่าให้เป็นเหมือนกับคำถามของศิษยาภิบาลคนหนึ่งที่ตั้งคำถามยาวถึงสองร้อยยี่สิบสอง คำ หรืออย่าเป็นเหมือนครูวิวารศึกษาคนหนึ่งที่ถามนักเรียนว่า “ใครไล่ใครรอบ ๆ กำแพงอะไร?” คำถามชนิดนี้เป็นคำถามที่ใช้ไม่ได้เลย

คำถามนั้นควรจะเป็นคำถามที่ทำให้นักเรียนเกิดความนึกคิดการตั้งคำถามเรื่องข้อเท็จจริงเพียงข้อเดียว เช่น “กรุงเทพฯ มีพลเมืองกี่คน?” ยังไม่พอ เพราะคำถามเช่นนั้นนักเรียนไม่ต้องใช้ความนึกคิดควรตั้งคำถามเรื่องที่เป็นปัญหา หรือสิ่งที่ทำให้นักเรียนใช้ความนึกคิดของเขาเพื่อทำให้นักเรียนทุกคนในชั้นตั้งใจฟัง หมายความว่าให้ถามคำถามก่อนที่จะเรียกนักเรียนคนใดคนหนึ่งให้ตอบ อย่าทวนคำถามซ้ำถ้ามีนักเรียนเพียงคนเดียวไม่ได้ยินคำถาม ในชั่วโมงเรียนจงเรียกนักเรียนให้ตอบมากกว่าคนละหนึ่งครั้ง และจงถามคำถามที่นักเรียนทั้งชั้นสนใจ

ข. ตัวอย่างจากพระเยซูคริสต์

ภาพแรกภาพหนึ่งของพระบรมครู ที่เราเห็นหลังจากที่พระองค์ได้ทรงมาบังเกิดก็คือพระองค์ทรงถามคำถาม เมื่อพระคริสต์ทรงมีพระชนมายุได้สิบสองพรรษาบิดามารดาของพระองค์ได้ออกจากกรุงเยรูซาเล็มกลับไปนาซาเร็ธโดยไม่ทราบว่าพระองค์ยังคงอยู่ที่กรุงเยรูซาเล็ม บิดามารดาได้กลับเที่ยวตามหาพระองค์ที่กรุงเยรูซาเล็มและพบพระองค์อยู่ที่โบสถ์ “นั่งอยู่ในโบสถ์ท่ามกลางพวกอาจารย์ กำลังฟังและโต้ถามพวกอาจารย์เหล่านั้น” (ลูกา 2:46) ฉบับแปลของมอฟเฟตต์ (Moffatt) การตั้งคำถามนี้ดูเหมือนจะคิดเป็นนิสัยตลอดพระชนม์ชีพของพระคริสต์ หนังสือโรงเรียนวิวารศึกษา (The Sunday School Times) กล่าวว่าพระคริสต์ทรงถามคำถาม 154 ข้อ คนอื่น ๆ กล่าวว่าในพระกิตติคุณทั้งสี่เล่มมีคำถามต่าง ๆ มากกว่าหนึ่งร้อยข้อ

ข้อความส่วนมากในพระคัมภีร์เป็นคำถามและคำตอบ จำนวนถ้อยคำในหนังสือพระคัมภีร์จะเปลี่ยนแปลงไปมากทีเดียวถ้าเอาคำถามและคำตอบออกทั้งหมด พระคริสต์ทรงใช้สอนโดยวิธีตั้งคำถามมาก อาจารย์ ดับลิว.พี. เมอร์ริลล์ (W.P. Merrill) กล่าวว่า “พระคริสต์ไม่ได้เสด็จมาเพื่อตอบคำถามแต่มาเพื่อถามคำถามประชาชน พระองค์ไม่ได้เสด็จมาเพื่อให้จิตวิญญาณของประชาชนสงบนิ่งแต่มาเพื่อกระตุ้นจิตวิญญาณของพวกเขา พระองค์ไม่ได้เสด็จมาเพื่อทำให้ประชาชนดำเนินชีวิตอย่างสะดวกสบายแต่มาเพื่อให้พวกเขาศึกษาชีวิต” (3) อาจารย์มาร์ควิส (Marquis) ได้กล่าวเพิ่มเติมว่า “พระเยซูคริสต์เจ้าของเราทรงมีนิสัยตั้งคำถามเสมอ พระองค์ทรงทำลายความสงบนิ่งของประชาชนและทรงทำให้พวกเขาลุกขึ้นนั่งคิด” (4)

เมื่อพระคริสต์ทรงเริ่มสอนนั้น พระองค์ทรงตั้งคำถามเพื่อให้ประชาชนบังเกิดความสนใจ เพื่อให้เรื่องราวสัมพันธ์กัน และเพื่อเตรียมจิตใจของประชาชนให้รับฟังสิ่งที่พระองค์จะทรงสอน ตัวอย่างการตั้งคำถามเช่นนี้เราจะพบในคำถามที่พระคริสต์ได้ตรัสถามพวกสาวกว่า “ฝ่ายพวกท่านนี้ว่า

เราเป็นผู้ใดเล่า?” (มัทธิว 16:13-15) คำถามนี้กระตุ้นให้พวกเขาคิดถึงเรื่องพระคริสต์อย่างรอบคอบ และทำให้พวกเขาเริ่มต้นคิด ดังนี้แหละ พระองค์ได้ทรงเตรียมทางไว้เพื่อจะได้สำแดงพระองค์ให้เขาเห็นว่าพระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า

เรื่องทำนองเดียวกันนี้ก็คือเมื่อยากอบและยอห์นขออภิสิทธิ์นั่งเบื้องพระหัตถ์ขวาและซ้ายของพระองค์ พระองค์ได้ทรงสอนพวกเขาโดยตรัสว่า “จอนั่นซึ่งเราจะดื่มท่านจะดื่มได้หรือและบัพติศมานั้นซึ่งเราจะรับท่านจะรับได้หรือ?” (มาระโก 10: 35-40) พระคริสต์ทรงถามเขาเพื่อเตรียมพวกเขาให้ฟังคำตอบของพระองค์ และทรงทำให้พวกเขาเป็นฝ่ายตอบคำถามของเขาเอง เช่น เมื่อนักกฎหมายหนุ่มถามพระองค์ว่าทำอย่างไรจึงจะได้ชีวิตนิรันดร์นั้นพระองค์ได้ตรัสถามเขาว่า “ท่านเรียกเราว่าประเสริฐทำไม?” (มาระโก 10:18) นี่ก็พระคริสต์ได้ทรงเตรียมจิตใจของชายหนุ่มให้แสวงหาคำตอบที่พระองค์จะทรงตอบแก่เขาเกี่ยวกับชีวิตที่ดีประเสริฐ

พระบรมครูได้ทรงสอนโดยถามคำถามหลายข้อเพื่อให้คำสอนของพระองค์เป็นประโยชน์แก่ผู้ฟังมากขึ้น ความจริงการตั้งคำถามนี้เป็นหลักสำคัญของวิธีการสอนของพระคริสต์ คำถามของพระบรมครูมีหลายอย่างต่าง ๆ กัน บางครั้งเป็นคำถามเพื่อเน้นคำตรัสของพระองค์ เช่นเมื่อยากอบ และยอห์นขอมีตำแหน่งสำคัญในราชอาณาจักรของพระองค์นั้น พระองค์ได้ตรัสถามเขาว่า “ท่านทั้งสองปรารถนาจะให้เราทำสิ่งใด?” (มาระโก 10:36) บางครั้งเป็นคำถามที่พระองค์ทรงตั้งขึ้นเพื่อให้ผู้ถามขบคิดปัญหาเหล่านั้นด้วยตัวเอง คือเมื่อพวกผู้นำชาวยูดาห์วิพากษ์วิจารณ์พระองค์ที่ได้ทรงรักษาคนมอดิบให้หายในวันสะบาโตนั้น พระคริสต์ได้ตรัสถามพวกเขาว่า “ในวันสะบาโตควรจะทำกรดีหรือควรจะทำกรชั่ว จะช่วยชีวิตดีหรือจะผลาญชีวิตเสียดี” (มาระโก 3:1-5) พระคริสต์ทรงใช้คำถามเพื่อทำให้คนเข้าใจและเห็นภาพคำสอนของพระองค์อย่างชัดเจน เมื่อพวกฟาริสีบ่นว่าพวกเขาของพระองค์เค็ดรวงข้าวรับประทานในวันสะบาโตนั้น พระบรมครูได้ทรงยกตัวอย่างกษัตริย์ดาวิดและพวกติดตามพระองค์ซึ่งได้เข้าไปในพระวิหารและได้รับประทาน “ขนมซึ่งตั้งถวาย” ที่กฎหมายห้ามนั้น (มาระโก 2:23-28)

บางทีคำถามก็ใช้สำหรับเป็นข้อโต้เถียงเหมือนกัน ตัวอย่างการตั้งคำถามแบบนี้ที่ดีที่สุดก็คือ “ถึงแม้ว่าพระเจ้าทรงตบแต่งหญ้าที่ทุ่งนาอย่างนั้นซึ่งเป็นอยู่วันนี้และรุ่งขึ้นต้องทิ้งในเตาไฟ โอ ผู้ที่มีความเชื่อน้อยพระองค์จะไม่ทรงตบแต่งท่านมากยิ่งกว่านั้นหรือ?” (มัทธิว 6:30) นี่เป็นคำโต้เถียงที่เริ่มต้นด้วยสิ่งเล็ก ๆ น้อย ๆ ที่ไม่สำคัญเพื่อจะได้กล่าวถึงปัญหาใหญ่ที่สำคัญ พระคริสต์ทรงตั้งคำถามซึ่งทำให้ผู้ตอบต้องเลือกตอบเพียงอย่างเดียว เช่นเมื่อพวกปุโรหิตและพวกผู้ปกครองถามพระองค์ถึงฤทธิ์อำนาจของพระองค์ในการสอนนั้นพระองค์ได้ตรัสถามพวกเขาว่า “บัพติศมาของยอห์นนั้นมาจาก

“ไหน? มาจากสวรรค์หรือมาจากมนุษย์” (มัทธิว 21:25) พวกเขาต่างนิ่งเงียบเพราะพวกเขาตอบไม่ได้ ถ้าเขาตอบอย่างนี้เป็นปัญหาหรือจะตอบอย่างนั้นก็จะเป็นปัญหา

เป็นการยากที่จะแยกคำถามออกจากข้อเท็จจริงและคำกล่าวที่เราอยากจะทำให้ผู้ฟังเข้าใจ แต่ดูเหมือนว่าพระคริสต์ได้ทรงใช้คำถามหรือคำโต้เถียงเพื่อเน้นคำสอนอันสำคัญของพระองค์ เมื่อพระคริสต์ทรงเล่าเรื่องชายชาวสะมาเรียจบแล้วพระองค์ได้ตรัสตามนักกฎหมายหนุ่มว่า “ในสามคนนั้น ท่านเห็นว่าคนไหนเป็นเพื่อนบ้านของคนที่ถูกปล้น?” (ลูกา 10:36) นี่เป็นทั้งคำถามและคำกล่าวที่ทำให้ผู้ฟังคิดถึงข้อเท็จจริง

คำถามที่คล้าย ๆ กันนี้ก็คือคำถามที่ไม่ต้องการคำตอบซึ่งพระคริสต์ได้ทรงถามพวกสาวกว่า “ถ้าผู้ใดจะได้สิ่งของสิ้นทั้งโลก แต่ต้องเสียตัวของตนเอง ผู้นั้นจะได้ประโยชน์อะไร?” (ลูกา 9:25) ไม่มีพระคำรัสตอนใดที่เน้นหนักแน่นเหมือนกับคำถามข้อนี้เลย คำถามเช่นเดียวกันนี้ก็คือนำคำถามที่พระองค์ตรัสถามเปโตรสามครั้งว่า “ซีโมนบุตรยอห์นเอ๋ยท่านรักเรามากกว่าคนเหล่านี้หรือ” (ยอห์น 21:15-17) ในการตั้งคำถามเช่นนี้พระองค์ทรงเน้นข้อเท็จจริงของคำสอนข้อหนึ่งว่า “จงเลี้ยงลูกแกะของเราเถิด” การสอนโดยวิธีตั้งคำถามเป็นวิธีที่พระองค์ทรงใช้มากที่สุดดังที่อาจารย์ แมคคอย (McCoy) ได้กล่าวไว้ว่าคำถาม เหล่านี้เกี่ยวกับสิ่งที่อาจเกิดผลประโยชน์แก่ผู้ฟังไม่ใช่เกี่ยวกับทฤษฎีเท่านั้น (5)

3. การถกเถียง

วิธีการสอนที่ใช้กันมากในทุกวันนี้โดยเฉพาะอย่างยิ่งการสอนผู้ใหญ่ก็คือการถกเถียงกัน การสอนนี้ได้ดัดแปลงโดยเฉพาะเพื่อสอนนักเรียนวิทยาลัย พระคริสต์ทรงใช้การถกเถียงในการสอนประชาชนเมื่อเราสังเกตดูพระองค์ทรงใช้การสอนวิธีนี้เราอาจไม่เป็นลักษณะทุกข้อของการถกเถียง แต่เราจะพบหลักอันสำคัญทุกข้อที่เราควรรู้ใช้ในการถกเถียง

ก. ธรรมชาติและคุณค่า

วิธีการถกเถียงกันนี้เกิดขึ้นจากวิธีการสอน โดยการเล่าเรื่องหรือโดยการบรรยายตามปกติซึ่งครูเป็นผู้พูดฝ่ายเดียว และจากการทอ้งบทเรียนซึ่งนักเรียนเพียงแต่กล่าวบทเรียนจากความจำของเขาเท่านั้น สิ่งเหล่านี้ไม่สามารถทำให้นักเรียนเข้าใจข้อเท็จจริงที่ครูสอนได้ การถกเถียงกันนี้กล่าวจำกัดความได้ว่าเป็นวิธีที่ครูสอนให้นักเรียนเข้าใจข้อเท็จจริงที่อยู่ในการสอนนั้น

การสอนโดยวิธีนี้ผิดกับการสนทนาธรรมดา เพราะว่าครูสอนโดยมีแผนการณ์และจุดประสงค์อันชัดเจน การสอนแบบนี้ทำให้นักเรียนมีความเข้าใจในบทเรียนมากขึ้น เป็นการสอนที่แตกต่างจากการประกาศโฆษณา เพราะว่าครูกำลังช่วยนักเรียนเสาะหาความจริงไม่ใช่เผยแพร่ความจริง เพราะเหตุ

ว่านักเรียนเป็นผู้ที่ชอบเสาะหาความจริง และเพราะว่าวิธีสอนเช่นนี้ครูได้พยายามใช้ความคิดเห็นของนักเรียนให้เป็นประโยชน์ ไม่เหมือนกับการโต้เถียงที่ต่างฝ่ายต่างพยายามพิสูจน์ว่าความคิดเห็นของผู้อื่นผิด ถ้านักเรียนและครูรู้ว่าความคิดเห็นของนักเรียนคนหนึ่งคนใดเป็นความจริง เขาก็จะใช้ความคิดเห็นของนักเรียนคนนั้น การสอนโดยการถกเถียงเป็นการร่วมมือกันเสาะแสวงหาความจริงทั้งครูและนักเรียน

การที่จะใช้วิธีสอนโดยการถกเถียงกันนั้นจะต้องประกอบไปด้วยสิ่งจำเป็นหลายอย่าง ประการหนึ่งก็คือ นักเรียนควรจะได้รับการอบรมฝึกฝนมาเท่า ๆ กันและมีความสนใจเท่า ๆ กัน วิธีการสอนแบบถกเถียงกันนี้เหมาะสำหรับใช้กับนักศึกษาชั้นสูงที่เป็นผู้ใหญ่หรือนักเรียนวิทยาลัย นักเรียนทุกคนควรมีหลายสิ่งหลายอย่างเท่า ๆ กัน ไม่ใช่เพียงแต่มีการอบรมเท่ากันเท่านั้น แต่ควรจะต้องมีความสนใจเท่ากันด้วย ตามปกติหัวข้อการถกเถียงมักจะเกี่ยวกับเรื่องส่วนบุคคล เรื่องสังคมหรือเรื่องศาสนา ซึ่งเป็นเรื่องปกติธรรมดาของนักเรียนทั่ว ๆ ไป สิ่งที่เป็นอีกอย่างหนึ่งก็คือนักเรียนควรมีจิตใจที่เปิดรับความจริงทุกอย่าง ไม่ว่าความจริงนั้นจะมาจากมูลรากแห่งการสอนอย่างไรก็ตาม เพื่อจะได้พิจารณาความจริงเหล่านั้นด้วยความยุติธรรมและยอมรับความจริงที่มีคุณประโยชน์ไว้ จริจอยู่ สิ่งสำคัญที่สุดก็คือจะต้องมีหนังสือหรือเครื่องมือช่วยนักเรียนเสาะหาความจริงหรือพยายามเข้าใจในเรื่องบางอย่างที่ครูจะใช้ในการถกเถียง เราอาจใช้วิธีสอนแบบการถกเถียงโดยไม่มีเครื่องมือก็ได้ แต่ไม่เกิดผลประโยชน์เท่ากับมีเครื่องมือช่วยด้วย

การสอนโดยวิธีถกเถียงกันนั้นครูควรจะเป็นผู้นำความนึกคิดนักเรียนและหนุ่ใจนักเรียนให้มีส่วนร่วมในการถกเถียง การสอนวิธีนี้ครูไม่ใช่คนสำคัญแต่เป็นผู้อยู่หลังจาก ครูไม่ได้ออกความคิดเห็นของตนเองหรือกล่าวถึงความเห็นของนักเรียนผู้หนึ่งผู้ใด แต่ครูจะชักชวนให้นักเรียนสรุปข้อเท็จจริงด้วยตัวเอง เป็นหน้าที่ของครูที่จะช่วยนักเรียนได้เลือกปัญหาอันสำคัญในบทเรียนและนำนักเรียนให้กล่าวถึงสิ่งต่าง ๆ เหล่านั้น ครูจะต้องช่วยนักเรียนตัดสินใจว่าอะไรเป็นสิ่งสำคัญเพื่อจะได้ทำให้การถกเถียงเป็นที่น่าสนใจและเพื่อสรุปข้อเท็จจริงเกี่ยวกับปัญหานั้นได้ถูกต้อง ครูควรจะต้องได้รับการอบรมอย่างดีและมีความสามารถเป็นพิเศษเพื่อจะได้ปฏิบัติงานของเขาได้เป็นอย่างดี มิฉะนั้นแล้วการสอนโดยวิธีถกเถียงกันอาจไม่ได้ผลดีเลย

สิ่งที่เรากล่าวถึงแล้วแสดงว่าการสอนโดยวิธีนี้มีคุณค่ามาก ในการสอนวิธีนี้นักเรียนทุกคนจำเป็นต้องมีส่วนร่วมในการถกเถียงมากกว่าวิธีอื่น การที่นักเรียนร่วมมือกันเลือกปัญหาที่จะพิจารณาและการเสาะหาสิ่งของต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับปัญหาต่าง ๆ เหล่านี้ทำให้นักเรียนมีความรู้เพิ่มมากขึ้น ความตั้งใจและใจอันร้อนรนของนักเรียนที่จะแก้ไขปัญหานั้น ๆ นี้มีคุณค่าในการช่วยนักเรียนให้มีความรู้และก่อให้เกิดอุปนิสัยดีขึ้น การสอนโดยวิธีถกเถียงทำให้นักเรียนเกิดความรู้ด้วยตนเอง การสอนโดย

วิธีบรรยายเป็นเพียงการมอบความรู้ให้แก่นักเรียนเท่านั้น การสอนวิธีนี้เราใช้สอนตามจุดประสงค์ของสังคมเพื่อให้นักเรียนรู้สึกว่าเขามีส่วนร่วมในรายการสอน และมีความสามารถที่จะแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ด้วย การสอนวิธีนี้ทำให้นักเรียนสนใจและเอาใจใส่ในการเรียนมาก การค้นหาสิ่งที่เป็นประโยชน์ การแก้ไขปัญหาและการตรวจดูงานของเราที่ได้ทำเสร็จแล้วนั้นทำให้เราสามารถใช้เวลาของเราเพิ่มขึ้น และมีความเข้าใจในสิ่งที่เราได้ทำแล้วนั้น การสอนวิธีนี้มีอุปสรรคอย่างหนึ่งคือไม่อาจจะใช้ได้กับเด็กเล็ก ๆ และไม่อาจจะใช้ได้กับบทเรียนทุกชนิดหรือครูทุกประเภท แต่ผู้เขียนรู้สึกว่าการสอนนี้เป็นวิธีที่ดีที่สุดที่จะใช้กับนักเรียนที่มีความรู้และมีความสามารถมาก

ข. ตัวอย่างจากพระเยซู

ตามที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้น จะเห็นได้ว่าพระเยซูเกือบจะไม่ได้ทรงสอนโดยวิธีถกเถียงเลย ความจริงพระคริสต์ไม่ค่อยจะทรงใช้วิธีสอนตามแบบแผนเหมือนกับครูในสมัยนี้ แต่ตามหลักและตามความสำคัญนั้นพระคริสต์ก็ได้ทรงสอนโดยการถกเถียงเหมือนกัน ความจริงนั้นคำสอนของพระองค์มีข้อถกเถียงแทรกอยู่เกือบตลอดเวลา แต่มักจะเป็นข้อถกเถียงส่วนบุคคลมากกว่าส่วนรวม เมื่อใช้ข้อถกเถียงเกี่ยวกับส่วนรวมแล้วก็มักจะเป็นข้อถกเถียงแบบง่าย ๆ ตัวอย่างการสอนโดยการถกเถียงที่เด่นชัดที่สุดก็คือพระคริสต์ทรงสนทนากับหญิงชาติสะมาเรียที่บ่อน้ำของยาโคบ เรื่องนี้เป็นการสอนโดยการถกเถียงอย่างแท้จริง ตลอดเวลาที่พระคริสต์ทรงสอนหญิงนั้นพระองค์ได้ทรงนำให้นางใช้ความคิด ให้นางออกความเห็น แสดงความเห็นของพระองค์แก่นาง ช่วยให้นางเห็นและเข้าใจความจริงที่พระองค์ได้ทรงกล่าวถึงนั้นและช่วยให้นางตอบรับความจริงนั้นด้วย นี่เป็นตัวอย่างการสอนโดยวิธีถกเถียงเป็นส่วนตัว

ตัวอย่างที่ดีอีกอันหนึ่งก็คือพระคริสต์ทรงสอนนิโคเดมัส (ยอห์น 3:1-21) นิโคเดมัสเป็นพวกฟาริสี เป็นผู้ปกครองและเป็นครู อาจารย์เรย์มอนด์ คอลกินส์ (Raymond Calkins) กล่าวถึงนิโคเดมัสว่าเขาเป็นเหมือนกับ “อาจารย์ในมหาวิทยาลัย, ผู้พิพากษาศาลฎีกาและบาทหลวงประจำโบสถ์”(6) เพราะเหตุนี้นิโคเดมัสจึงเป็นผู้ที่เคารพกฎหมายอย่างเคร่งครัด มีวัฒนธรรมสูง และมีความรู้สึกเหมือนกับคนสำคัญของศาสนายูดาห์ในสมัยนั้น คินหนึ่งเพราะเหตุบางอย่างเขาได้มาเฝ้าพระคริสต์ด้วยความเคารพและด้วยใจเป็นกลาง ไม่เข้าข้างฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง ในทันใดนั้นพระคริสต์ได้ทรงยกปัญหาฝ่ายจิตวิญญาณขึ้นมากล่าว และทรงบอกนิโคเดมัสซึ่งเป็นผู้นำทางวัฒนธรรมว่าเขาจะต้อง “บังเกิดใหม่” ถ้าเขาใครจะให้เห็นพระราชอาณาจักรของพระเจ้า พระดำรัสเช่นนี้ของพระคริสต์ผิดไปจากศาสนาของนิโคเดมัสที่นิยมแบบแผนและพิธีการ เขาคิดว่าพระองค์ทรงหมายถึงการบังเกิดใหม่ตามธรรมชาติ พระคริสต์ทรงบอกแก่เขาว่าเขาจะต้องบังเกิดใหม่ทั้งสองอย่าง คือโดยธรรมชาติ (“จากน้ำ”) และโดยวิญญาณ (“จากพระวิญญาณ”) พระองค์ตรัสว่า “ซึ่งบังเกิดจากเนื้อหนังก็

เป็นเนื้อหนัง และซึ่งบังเกิดจากพระวิญญาณก็เป็นวิญญาณ” (ข้อ 6) แต่นิโคเดมัสก็ยังคงสงสัยอยู่ พระคริสต์พระผู้ช่วยให้รอด จึงได้ทรงว่ากล่าวเขาอย่างอ่อนโยนว่าเขาเป็นอาจารย์แต่ก็ยังไม่สามารถเข้าใจเรื่องนี้ได้ แล้วพระคริสต์ก็ทรงว่ากล่าวต่อไปถึงความนึกคิด ทรงย้ำถึงของประทานที่พระเจ้าทรงมอบให้แก่มนุษย์คือพระบุตร “เพื่อทุกคนที่วางใจในพระบุตรนั้นจะมีได้พินาศ แต่มีชีวิตนิรันดร์” (ข้อ 16) ในหนังสือบันทึกอื่น ๆ กล่าวว่านิโคเดมัสได้ตอบรับพระเจ้าและได้ช่วยเหลือป้องกันพระคริสต์ให้พ้นจากพวกแซนฮีดริน (Sanhedrin) และเมื่อพระองค์สิ้นพระชนม์เขาได้นำผ้าป่านและเครื่องหอมไปช่วยในงานฝังพระศพของพระองค์ด้วย

ตัวอย่างการสอนโดยวิธีถกเถียงกันอีก อันหนึ่งก็คือพระองค์ทรงสนทนากับนักกฎหมายหนุ่ม (มาระโก 10:17-22) ชายหนุ่มผู้นี้ได้ศึกษากฎหมายของพวกยิวคานัน มีทรัพย์สมบัติมากมายและเป็นสมาชิกของธรรมศาลา แต่แม้กระนั้นเขาก็ยังไม่มีความพอใจ ดังนั้นเขาจึงได้ไปหาพระบรมครูขณะที่พระองค์เสด็จออกไปตามถนน เขาคุกเข่าลงตรงพระพักตร์ของพระองค์แล้วทูลถามพระองค์ว่าทำอย่างไรเขาจึงจะได้ชีวิตนิรันดร์ ดังนี้เองปัญหาจึงได้เกิดขึ้น พระบรมครูได้ทรงตอบเขาว่าให้เขาปฏิบัติตามพระบัญญัติ ชายหนุ่มทูลตอบพระองค์ว่าเขาได้ปฏิบัติตามพระบัญญัติมาตั้งแต่เขายังเป็นเด็กอยู่ พระคริสต์ได้ทรงเห็นความผิดของเขาคือความโลภ ฉะนั้นพระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า “จงไปขายบรรดาลือสิ่งของซึ่งท่านมีอยู่นั้นแจกจ่ายให้คนอนาถา...แล้วตามเรามา” แต่ชายหนุ่มผู้นี้ต้องการทรัพย์สมบัติมากกว่าต้องการพระคริสต์ ดังนั้นเขาจึงจากพระองค์ไปด้วยความระทมทุกข์ นี่เป็นการปฏิเสธพระคำรัสของพระคริสต์อันสำคัญยิ่ง แต่พระบรมครูก็ทรงปล่อยให้ชายหนุ่มนั้นเลือกทางเดินตามใจชอบของเขา ดังนี้แหละ เราเห็นได้ชัดว่าคำสอนของพระคริสต์ประกอบด้วยถกเถียง กับบุคคลต่าง ๆ เช่น หญิงชั่วร้าย ชายโลกมากและผู้นำที่เห็นว่าตนเองมีศีลธรรมดีกว่าคนอื่น ๆ

นอกจากการถกเถียงแล้วพระคริสต์ทรงสอนโดยวิธีอื่น ๆ อีกซึ่งเราจะได้กล่าวถึงต่อไปถึงแม้ว่าวิธีเหล่านั้นจะไม่สำคัญมากนักในการสอนของพระคริสต์ เราได้กล่าวมาแล้วว่าพระคริสต์ได้ทรงสอนโดยให้คนสังเกตเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นหรือโดยการแสดงให้เห็นจริง ด้วยวิธีนี้พระองค์ได้ทรงช่วยยอห์น บัพติศโตให้คลายความสงสัยว่าพระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์หรือไม่ (มัทธิว 11:2-19) ความจริงนักเขียนคนหนึ่งได้กล่าวว่าวิธีสอนโดยใช้สิ่งต่าง ๆ และการแสดงคล้ายละครนั้นก็เป็นการถกเถียงเหมือนกัน (7) พระคริสต์ทรงสอนโดยการจัดงานให้สาวกทำซึ่งเราเรียกว่าการได้เรียนรู้โดยการกระทำ คือเมื่อพระองค์ได้ทรงส่งพวกสาวกออกไปเป็นพยานและรักษาคนเจ็บป่วย (มัทธิว 10:1-42) และต่อมาภายหลังพระองค์ได้ทรงส่งสาวกออกไปทำงานเช่นเดียวกันนี้อีกเจ็ดสิบคน และให้สาวกเหล่านั้นกลับมารายงานให้พระองค์ทรงทราบถึงผลงานที่เขาได้ปฏิบัติไปแล้วนั้น (ลูกา 10:1-12,17) ดังนี้แหละพวกสาวกได้ฝึกหัดงานทั้งโดยการสังเกตและการฝึกฝนอบรมให้ “เทศนา” “สั่งสอน” และ

“รักษา” ในการสอนบนภูเขาของพระคริสต์และในคำปราศรัยอื่น ๆ ของพระองค์นั้นเราเห็นได้ว่า พระองค์ทรงสั่งสอนโดยสรุปข้อเท็จจริงอันสำคัญอย่างมีระเบียบ เหตุฉะนั้นเราจะเห็นว่าวิธีทุกวิธีที่เรา ใช้ในปัจจุบันนั้นพระเยซูก็ได้ทรงใช้เหมือนกัน บางวิธีพระองค์ทรงใช้มาก บางวิธีพระองค์ทรงใช้น้อย พระเยซูทรงเป็นพระบรมครูของมนุษย์ทั้งปวง และทรงเป็นผู้ที่ทรงพระปรีชาสามารถเหนือครูอาจารย์ ทุกคนในโลก เบื้องหลังคำสอนอันไพเราะน่าฟังและท่าทางอันน่าดูขณะที่พระเยซูกำลังทรงสอนนั้นก็ คือพระเยซูคริสต์นั่นเอง (8) (พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าเสด็จลงมาในท่ามกลางมนุษย์).

บทที่ 8 คำถาม

1. จงอธิบายวิธีสอนโดยการบรรยาย
2. วิธีสอนโดยการบรรยายนั้นให้ประโยชน์อะไรบ้าง?
3. พระคริสต์ทรงใช้วิธีสอนโดยการบรรยายเมื่อไร?
4. จุดอ่อนของการใช้วิธีบรรยายคืออะไรบ้าง?
5. ทำไมเราจึงรู้ว่าผู้ฟังสนใจในคำบรรยายของพระคริสต์มาก?
6. จงอธิบายคำว่า “ปฏิจจสมุทฺติ”
7. เราสอนโดยการตั้งคำถามเพื่อจุดประสงค์อะไรบ้าง?
8. ลักษณะของคำถามคืออะไรบ้าง?
9. เราใช้วิธีตั้งคำถามเพื่อประโยชน์อะไรบ้าง?
10. จงตรวจดูคำถามที่มีอยู่ในพระคัมภีร์มัทธิว 16:13-15, มาระโก 10:35-40, มาระโก 10:18 แล้วจงอธิบายว่าทำไมพระคริสต์จึงทรงตั้งคำถามเหล่านั้น
11. หน้าที่ของครูในการถกเถียงคืออะไรบ้าง?
12. วิธีสอนโดยการถกเถียงหมายความว่าอย่างไร?
13. การสอนโดยการถกเถียงนั้นต้องประกอบไปด้วยความจริงหลายอย่าง คืออะไรบ้าง?
14. ในการสอนโดยการถกเถียงนั้นครูควรจะทำอะไรบ้าง?
15. วิธีการสอนโดยการถกเถียงนี้มีคุณประโยชน์อย่างไรบ้าง?
16. จุดอ่อนของวิธีการสอนโดยการถกเถียงคืออะไร?
17. วิธีการสอนโดยการถกเถียงเป็นประโยชน์มากที่สุดแก่คนประเภทไหน?
18. ในมาระโก 10:17-22 พระคริสต์ทรงสอนโดยใช้วิธีถกเถียงจงสรุปคำสอนของพระองค์ในพระคัมภีร์ตอนนี้
19. จงกล่าวถึงวิธีอื่น ๆ ที่พระคริสต์ทรงเคยใช้ในการสอน
20. จงเขียนบทเรียนหรือคำเทศนาสอนนักเรียนโดยใช้วิธีสอนวิธีใด วิธีหนึ่งที่เราได้เรียนมาแล้ว

บทที่ 9 ผลการปฏิบัติงานของพระคริสต์

ผลงานของพระคริสต์ไม่เพียงแต่แสดงให้เห็นถึง ความสามารถอันยิ่งใหญ่ในฐานะที่พระองค์ทรงเป็นพระบรมครูเท่านั้น แต่ยังให้เหตุผลข้อเน้นการสอนของพระองค์อีกด้วย พระคริสต์ทรงเป็นพระบรมครูที่สามารถที่สุดหาผู้เสมอเหมือนไม่ได้ ข้อกล่าวนี้เป็นความจริงไม่ว่าเราจะพิจารณาคุณในแง่ไหน ผู้ติดตามหรือสาวกของพระองค์ไม่เฉพาะแต่มีจำนวนมากว่าผู้ติดตามหรือสาวกของศาสนาอื่น ๆ หรือของครูฝ่ายโลก (ฆราวาส) เท่านั้น แต่ผลประโยชน์จากคำสอนของพระคริสต์ที่ได้บังเกิดขึ้นแก่ชีวิตของพวกเขาอันยิ่งใหญ่กว่าคำสอนของครูทั้งหลาย อาจารย์บัสเซทท์ (Boussett) ไม่ได้พูดเกินความจริงเลยที่ว่ากิจการงานที่ทำให้สมาคมเจริญขึ้นตลอดระยะเวลา 1900 ปี ที่ผ่านมาแล้วนั้นเกิดจากคำสอนของพระเยซูคริสต์ (1) เราจะสังเกตผลแห่งความก้าวหน้าเหล่านี้ได้มากมายหลายอย่างแต่จะกล่าวไว้ในที่นี้เพียงบางอย่างเท่านั้น

1. บุคลิกลักษณะที่ได้รับการยกย่องเชิดชู

ก่อนพระคริสต์เสด็จลงมาในโลก บุคคลบางพวกไม่มีฐานะเป็น (มนุษย์บุดูชน) เขาเป็นเพียงคนที่รับใช้คนอื่น ไม่มีใครคิดว่าเขาก็มีชีวิตจิตใจ แต่เขาคิดว่าเขาเป็นเพียงเครื่องจักร หรือเป็นสะพานที่คนเดินข้ามไปเท่านั้นเอง บุคคลประเภทนี้ไม่ได้รับการยกย่องนับถือว่าเป็นบุคคลที่มีบุคลิกลักษณะหรือสิทธิเหมือนคนอื่น ๆ นี้แหละเป็นปัญหาอันยิ่งใหญ่ของความเจริญรุ่งเรืองของมนุษย์ทุกยุคทุกสมัย

อาจารย์เฮนรี่ ซี.คิง (Henry C.King) กล่าวถูกต้องทีเดียวว่า “การที่จะนับถือบุคลิกลักษณะของมนุษย์เป็นหลักอันสำคัญในด้านศาสนาและในด้านศีลธรรมด้วย การนับถือบุคลิกลักษณะของมนุษย์เป็นหลักพิสูจน์ว่าบุคคลและชาตินั้น ๆ เจริญขึ้นหรือเสื่อมลงในด้านศาสนา การนับถือบุคลิกลักษณะของคนเป็นการทำให้ชีวิตมีความความหมายและคุณค่าขึ้น” (2)

ในสมัยพระเยซูคริสต์ พวกอาลักษณ์ พวกฟาริสีและพวกซาดูกายดูถูกพวกเก็บภาษีและพวกคนบาป พวกเหล่านี้คิดว่าพวกเขาดีมากกว่าและไม่อาจจะคบค้าสมาคมกับพวกคนบาปและคนเก็บภาษีได้ และพวกเขาได้วิพากษ์วิจารณ์พระคริสต์ที่พระองค์ได้ทรงสมาคมกับพวกคนบาปเหล่านั้น พวกยูดาห์ถือว่าพวกต่างชาติเป็นคนต่างด้าวและเป็นพวกนอกศาสนา ไม่มีคุณค่าพอที่จะได้รับคำอวยพระพรจากพระเจ้า และไม่มีสิทธิที่จะเข้าร่วมมัสการพระเจ้ากับพวกเขา โยนาน่าไม่ใช่นคนเดียวเท่านั้นที่ไม่ต้องการเห็นผู้อื่นได้รับความรอด พวกยูดาห์ไม่ยอมคบค้าสมาคมกับพวกสะมาเรียเลย ความจริงผู้หญิงยูดาห์เป็นคนปรนนิบัติรับใช้ผู้ชาย เมื่อผู้หญิงชาวยูดาห์จะออกจากบ้านไปยังที่สาธารณะเขาจะต้องเอาผ้า

คลุมหน้าและต้องมีกิริยาเรียบร้อยสงบเสงี่ยม บิดามารดาของผู้หญิงเป็นผู้จัดการแต่งงานให้โดยไม่ต้องถามความสมัครใจของผู้หญิงเลย เด็ก ๆ ไม่มีสิทธิอะไรเลย ในบางแคว้นเด็ก ๆ ที่อ่อนแอโดยเฉพาะอย่างยิ่งเด็กหญิงจะถูกทอดทิ้งไว้ให้สัตว์ป่ากัดกิน บุคคลบางพวกในสังคมได้รับการดูถูกเหยียดหยามว่าเป็นพวกต่ำต้อย เช่นชาวนิโกรทั้งในสมัยโบราณและในสมัยปัจจุบันนี้ถูกเหยียดหยามว่าเป็นเพียง “คนตัดไม้และคนตักน้ำ” เท่านั้น

คำสอนของพระบรมครูได้ทำให้ความรู้สึกเช่นนี้เปลี่ยนแปลงไป “พระเยซูคริสต์ได้ทรงเน้นคุณค่าของมนุษย์อย่างไม่เคยมีใครคนใดได้เคยเน้นมาก่อนเลย” (3) พระคริสต์ทรงปฏิเสธไม่ยอมลงโทษผู้หญิงที่ทำการล่วงประเวณี และพระองค์ได้ทรงสอนบทเรียนที่สำคัญยิ่งของพระองค์แก่หญิงชั่วชาวสะมาเรียที่บ่อน้ำ พระองค์ได้ทรงทำให้คนเห็นความเป็นพี่น้องอย่างแท้จริงเมื่อพระองค์ทรงเล่าเรื่องชาวสะมาเรียช่วยรักษาพยาบาลคนเจ็บชาวยูดาห์ คำสอนของพระคริสต์ทำให้ผู้หญิงมีสิทธิเท่ากับผู้ชาย และมีส่วนร่วมในการทำงานต่าง ๆ และในกิจการงานของคริสตจักรด้วย พระคริสต์ทรงเรียกเด็กให้มาขึ้นท่ามกลางฝูงชนเพื่อเป็นตัวอย่างแสดงถึงความสุภาพถ่อมตัว พระองค์ทรงห้ามพวกสาวกไม่ให้ไล่พวกเด็ก ๆ ที่ต้องการมาหาพระองค์ และพระองค์ได้ทรงสอนว่าการที่จะสร้างอุปสรรคขัดขวางไม่ให้เด็ก ๆ มาเฝ้าพระองค์นั้นเป็นการกระทำบาปที่ร้ายกาจชนิดหนึ่ง อิทธิพลของคำสอนของพระคริสต์ทำให้เกิดความรู้สึก ในด้านการศึกษาว่าความต้องการของเด็กสำคัญกว่าบทเรียนที่จะสอนเด็ก คำสอนของพระคริสต์ทำให้มนุษย์ทั่วโลกมีความเห็นว่าในสายพระเนตรของพระเจ้ามนุษย์ทุกคนเท่ากันหมด ไม่ว่าจะมีความ “สีน้ำตาล, สีเหลือง, สีดำหรือสีขาว” ไม่มีใครเป็นเจ้าของหรือเป็นนายบุคคลอื่นได้ เรื่องอุปมาบุตรชายที่ใช้เงินสุรุ่ยสุร่ายแสดงให้เห็นว่าพระเจ้าทรงคุ้มครองรักษาและทรงรักมนุษย์ทุกคน คำสอนของพระเยซูทำให้มนุษย์เคารพนับถือบุคลิกลักษณะของบุคคลซึ่งเป็นรากฐานในการเกี่ยวข้องสัมพันธ์อันถูกต้องระหว่างมนุษย์ ทำให้มนุษย์รู้สึกว่าคุณค่ามนุษย์สำคัญกว่าทุกสิ่งทุกอย่าง

2. ทำให้ชีวิตเปลี่ยนแปลงไป

พระคริสต์ทรงกล่าวว่าพระองค์ทรงมาปลดปล่อยคนที่ถูกจองจำให้เป็นอิสระ การบังเกิดใหม่เป็นสิ่งที่ก่อให้เกิดการปลดปล่อยมนุษย์ให้เป็นอิสระ ความบาปที่ผูกมัดเขาไว้จะหลุดออกและจิตวิญญาณของเขาจะเป็นอิสระ การงานของพระคริสต์ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงชีวิตและให้ชีวิตเป็นอิสระ เปโตรเปลี่ยนจากคนใจเร็วหุนหันและรวนรามาเป็นคนที่มีความมั่นคงและไว้วางใจได้ ยอห์นได้เปลี่ยนจากชายหนุ่มผู้มีใจร้อนเป็นชายชราที่น่ารักและน่านับถือ ยากอบเปลี่ยนเป็นคนผู้ที่เสียสละเพื่อศาสนาคนหนึ่ง นิสัยของมัทธิวก็นับเปลี่ยนแปลงไปทั้งหมด เปาโลผู้กดขี่ข่มเหงก็กลายเป็นเปาโลผู้ประกาศศาสนาทั่วโลก ชักคายนคนเก็บภาษีผู้โลกเงินทองก็เปลี่ยนเป็น “คริสเตียนคนแรกที่บริจาคเงินเพื่อช่วยเหลือผู้อื่น เขาได้แบ่งทรัพย์สมบัติของเขาครึ่งหนึ่งให้แก่คนยากจน และเงินที่เขาได้มาอย่างผิด

ๆ นั้นเขาได้คืนให้แก่เจ้าของถึงสี่เท่าของเงินที่เขาได้ไป”(4) หญิงชู้ได้เปลี่ยนเป็นครูประกาศศาสนาในบ้านเมืองของนาง คนทั้งหมดเหล่านี้และคนอื่น ๆ อีกได้เปลี่ยนแปลงไป และถูกส่งออกไปปฏิบัติงาน “คนสิบเอ็ดคนที่ได้ถูกสร้างขึ้นใหม่ได้เดินทางไปด้วยเดชพระวิญญาณของพระคริสต์ พวกเขาได้เผชิญกับการทดลองและความทุกข์ลำบากเพื่อสอนถึงเรื่องความจริงของพระคริสต์แก่ประชาชน คนทั้งสิบเอ็ดคนนี้เป็นผู้ที่มิคุณประโยชน์แก่นุชนุษชาติอย่างยิ่งทีเดียว” (5)

คนที่พระคริสต์ทรงสอนขณะที่พระองค์ทรงสถิตอยู่ในโลกนี้ได้เปลี่ยนแปลงไปอย่างไรคนในปัจจุบันนี้ที่อยู่ใต้อิทธิพลแห่งคำสอนและจิตวิญญาณของพระองค์ก็เปลี่ยนแปลงไปอย่างนั้นเหมือนกันตลอดหลายศตวรรษที่ผ่านมา ผู้ที่ได้เปลี่ยนแปลงกลับใจใหม่เป็นสาวกของพระคริสต์ได้เป็นผู้นำบันดาเคราะห์กรรมของโลก ออกัสติน (Augustine) ได้เปลี่ยนแปลงไปจากคนบาปผู้มีอารมณ์รุนแรงเป็นคริสเตียนผู้มีใจร้อนรน คำสอนและข้อเขียนของเขามีอิทธิพลเหนือความนึกคิดของพวกคริสเตียนเป็นเวลาหลายศตวรรษ อะบิลาร์ด์ (Abelard) เข้าใจคำสอนของพระบรมครูเป็นอย่างดี และโดยการสอนของท่านในมหาวิทยาลัยที่ปารีสท่านได้เตรียมทางไว้สำหรับการปฏิรูปศาสนา ลูเธอร์ (Luther) มีความคิดเห็นเกี่ยวกับศาสนาอย่างชัดเจนแจ่มแจ้งมาก และในฐานะที่เขาเป็นครู เป็นนักเขียนและเป็นผู้นำนั้น เขาได้ทำการปฏิรูปศาสนาและได้เปลี่ยนแปลงความเจริญรุ่งเรืองเสียใหม่

เราไม่มีที่ว่างพอจะกล่าวถึงการศึกษาของโคเมเนียส (Comenius) และการศึกษาของโมราเวียน (Moravian), รอเบิร์ต เรคส์ (Robert Raikes) ผู้ตั้งการสอนเด็กดั่งที่เราสอนในโรงเรียนรวีวารศึกษาเด็วนี้ ฟรานซิส คลาร์ก (Francis Clark) ผู้ตั้งกิจการงานของเยาวชนและบุคคลอื่น ๆ เช่น เวสเลย์ (Wesley), มอดดี้ (Moddy) และ คากาวา (Kagawa) บุคคลเหล่านี้ได้เปลี่ยนแปลงไปเป็นคนใหม่ในพระคริสต์ พวกเขาได้ “รับผลสำเร็จในการประกาศศาสนา” และเป็นผู้ที่ได้เปลี่ยนแปลงเรื่องราวประวัติศาสตร์ของโลก ชีวิตของพวกเขาแสดงให้เห็นถึงฤทธิ์อำนาจของพระเยซูคริสต์ผู้สถิตอยู่ในจิตใจของคริสเตียนทุกคน และได้เปลี่ยนแปลงจิตใจของมนุษย์

สิ่งใดที่คนเหล่านั้นได้ปฏิบัติภายใต้การทรงนำของพระเจ้าสิ่งนั้นนักเรียนที่เราสอนก็อาจจะปฏิบัติได้เหมือนกัน นักเรียนในชั้นของเราอาจจะเปลี่ยนแปลงนิสัยกลายเป็นผู้ทำประโยชน์ให้แก่โลกได้ ผู้ปกครองของเพรสบิเทเรียน (Presbyterian) สูงอายุคนหนึ่งได้สอนนักเรียนรุ่นกลางห้าคนที่โรงเรียนรวีวารศึกษา เด็กเหล่านี้มีนิสัยเสียจนแก้ไขไม่ไหว เขาได้สอนนักเรียนทั้งห้าคนด้วยความอดทน ครูผู้นี้ไม่เคยนึกเลยว่าวันหนึ่งเด็กเหล่านี้คนหนึ่งจะได้เป็นนายแพทย์ อีกคนหนึ่งจะได้เป็นประธานแห่งวิทยาลัย อีกคนหนึ่งจะได้เป็นผู้ว่าราชการประจำรัฐ อีกคนหนึ่งจะได้เป็นประธานในการประชุมของคณะเพรสบิเทเรียนแห่งอเมริกา และอีกคนหนึ่งจะได้เป็นผู้เผยแพร่ศาสนาในต่างประเทศ คำสอนของเขาเปลี่ยนแปลงชีวิตของเด็กเหล่านั้นซึ่งได้กลายเป็นผู้ที่มีอิทธิพลมากในด้านศาสนาทั่ว

โลก โดยพระคุณของพระเจ้าคำสอนของเราก็อาจจะมีอิทธิพลเช่นนั้นเหมือนกัน คนที่ยอมถวายชีวิตอย่างสิ้นเชิงต่อพระเจ้า จะเกิดผลประโยชน์อย่างมากมายแก่ตัวเอง และแก่ผู้อื่น โดยไม่จำกัด.

3. ก่อให้มีการเปลี่ยนแปลงในสังคม

เราพูดไม่ได้ว่าพระเยซูคริสต์ทรงเปลี่ยนแปลงสังคม แต่เราพูดได้ว่าคำสอนและความรู้สึกนึกคิดของพระองค์ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงประวัติศาสตร์ธรรมจรรยาอย่างใหญ่หลวง คำสอนของพระคริสต์ซึมซาบเข้าไปในชีวิตจิตใจของประชาชน ทำให้ประชาชนเห็นว่าความชั่วร้ายนั้นเป็นสิ่งที่ผิดและควรจะทำลายให้หมดสิ้นไป โดยเหตุนี้เองพระคริสต์ได้ทรงทำให้สังคมเปลี่ยนแปลงดีขึ้นโดยทางอ้อมไม่ใช่ทางตรง นี่เป็นวิธีที่ดีที่สุดที่จะบรรลุถึงจุดประสงค์ของพระองค์ การให้อิสระภาพแก่ผู้หญิง ความเอาใจใส่ในสิทธิของเด็ก และการเข้าถึงคุณค่าแห่งบุคลิกลักษณะของมนุษย์ทุกคนไม่ว่าบุคคลนั้นจะมีผิวสีอะไร ทั้งหมดเหล่านี้เป็นการเปลี่ยนแปลงของสังคมซึ่งเกิดจากการคล้อยตามคำสอนของพระคริสต์ เดียวนี้มนุษย์ส่วนมากได้เลิกการแบ่งชั้นวรรณะและช่วยให้มนุษย์ทุกชั้นทุกผิวรักใคร่กันประดุจพี่น้อง แม้สงครามโลกก็ได้ทำให้ความสูงต่ำของมนุษย์อยู่ในระดับเดียวกันและรวมมนุษย์หลาย ๆ กลุ่มเข้าเป็นกลุ่มเดียวกัน.

นอกจากนี้คำสอนของพระคริสต์ยังทำให้คนรับเอาการเปลี่ยนแปลงของสังคมไว้ด้วย การปฏิรูป (การเปลี่ยนแปลง) ได้เกิดขึ้นอย่างแพร่หลายก็เพราะการนึกถึงสิทธิของบุคคลแต่ละคน ความปรารถนาที่จะให้เลิกการควบคุมคริสตจักรทั่วทั้งรัฐก็เพื่อให้ทุกคนมีอิสระในการคิด และในการกระทำทุกอย่าง การเลิกทาสนั้นมีขึ้นหลังจากที่วิลเลียม ลอยด์ การ์ริสัน (William Lloyd Garrison), แฮเรียต บีเชอร์ สโตว์ (Harriet Beecher Stowe) และคนอื่นได้ยื่นข้อเสนองานเกี่ยวกับเสรีภาพของบุคคลและประชาชนทั่วไป และพวกเขามีความคิดเห็นว่าความเจริญรุ่งเรืองนั้นจะเกิดขึ้นได้ก็เพราะไม่มีทาสอยู่ภายใต้การคุ้มครองของใคร

การห้ามเสพสุรานี้เกิดขึ้น ภายหลังจากที่ครูโรงเรียนรวิวารศึกษาทั่วประเทศได้สอนบทเรียนเกี่ยวกับเรื่องการห้ามเสพสุรา ทำให้มนุษย์ทั่วประเทศสำนึกว่าสิ่งที่ทำให้ร่างกายของมนุษย์อ่อนแอนั้นก็ทำให้จิตใจเสื่อมโทรมด้วย และสังคมต้องรับผิดชอบในการที่จะให้พลเมืองถูกทดลองในเรื่องเสพสุรา องค์การรักษาสันติภาพทั่วโลกจะเกิดผลประโยชน์ได้นั้นไม่ใช่เนื่องมาจากการกระทำในด้านการเมืองหรือในการบริการระหว่างนักการเมือง แต่โดยทางครูของศาสนาคริสต์ในประเทศต่าง ๆ ซึ่งได้สอนนักเรียนถึงเรื่องความศักดิ์สิทธิ์ของชีวิตทั้งในโรงเรียนรวิวารศึกษาและโรงเรียนสามัญ การปฏิรูปอันสำคัญทุกครั้งนั้นได้รับการคล้อยตามจากคำสอนของพระคริสต์

สิ่งที่เป็นความจริงในอดีตก็จะเป็นความจริงในอนาคตด้วย การตั้งกฎหมายห้ามเสพสุราจะเกิดผลได้ก็ต่อเมื่อครูโรงเรียนรวิวารศึกษาแห่งสหรัฐอเมริกา ได้สอนนักเรียนผู้ซึ่งจะเป็นผู้ออกเสียงใน

อนาคตถึงเรื่องการบังคับใจตนเองในการเสพสุรา รัฐบาลจะเลิกเอาเปรียบในสิทธิของบุคคลแต่ละคน ในทางเศรษฐกิจก็ต่อเมื่อพลเมืองทราบว่าการกระทำเช่นนั้นทำให้เขาหมดอิสรภาพ จะไม่มีการกระทำชั่วระหว่างเพศถ้าคุณเห็นว่ากระทำเช่นนั้นเป็นการกระทำชั่ว ทุกคนควรพยายามทำตนเป็นผู้บริสุทธิ์ และเป็นคนดี ดังที่อาจารย์ดับลิว.เจ. ไบรอัน (W. J. Bryan) กล่าวว่า “สัญญาสัมพันธไมตรีระหว่างประเทศจะไม่มีคุณค่าเลยนอกจากว่าสัญญานั้นจะมีจิตวิญญาณของพระคริสต์เป็นรากฐาน”

4. ทำให้สถาบันและขนบธรรมเนียมประเพณีเจริญขึ้น

ก่อนพระคริสต์เสด็จมาครอบครัวยังไม่มีความสำคัญเลย ศาสนาอื่น ๆ นอกจากศาสนายูดาห์นั้น ถือว่าพ่อแม่เป็นผู้ปกครอง โดยสิทธิขาดและไม่เห็นแก่สิทธิของเด็กเลย เพราะเหตุว่ามนุษย์มีใจแข็งกระด้างโมเสสจึงตั้งกฎหมายขึ้น กฎหมายนั้นอนุญาตให้สามีหย่าภรรยาของเขาได้ในเกือบทุกกรณี แต่พระบรมครูไม่ทรงตั้งกฎเช่นนั้น พระคริสต์ทรงเห็นว่าการแต่งงานนั้นเป็นพันธะอันมั่นคงซึ่งไม่อาจจะทำลายเสียได้ พระองค์ทรงยอมให้มีการหย่าร้างด้วยเหตุผลอันสมควรเพียงข้อเดียวเท่านั้นคือการมีผู้ตั้งนี้แหละ สถาบันและขนบธรรมเนียมประเพณีได้ถูกยกให้สูงขึ้นอย่างกว้างขวางโดยทางคำสอนของพระบรมครู สถาบันและขนบธรรมเนียมประเพณีจะคงอยู่ในระดับสูงเช่นนั้นและจะเหนียวรั้งการหย่าร้างได้โดยทางเดียวเท่านั้นคือ ทางพวกครูคริสตศาสนาซึ่งได้ชักนำคนให้สำนึกถึงความศักดิ์สิทธิ์ของคำสาบานในการแต่งงาน

ในสมัยโบราณองค์การของรัฐบาลไม่เกี่ยวข้องกับทุกข์สุขของประชาชน แต่เป็นองค์การที่มีอำนาจสิทธิขาดเหนือประชาชน เหตุการณ์เป็นอยู่เช่นนั้นจนกระทั่งเมื่อพระเยซูได้เสด็จมา โดยเฉพาะอย่างยิ่งจักรพรรดิโรมันที่ไร้หัวใจก็ได้มีความเห็นเช่นนั้น แม้แต่เมื่อไม่นานมานี้พวกนาซี (Nazi) ของเยอรมัน พวกฟาสซิสต์ (Fascist) ของอิตาลีและพวกจักรวรรดินิยมของญี่ปุ่นยังใช้การปกครองระบอบนี้ในการเปลี่ยนแปลงล้มเลิกวิธีการปกครองชนิดนี้ ทำให้ประชาชนนับจำนวนล้าน ๆ คนสละชีวิตของเขา ในทุกวันนี้รัฐบาลของอีกหลายประเทศยังมีอำนาจเหนือประชาชนมากเกินไป

แต่พระบรมครูไม่ทรงทำเช่นนั้น พระองค์ทรงสอนว่ามนุษย์ไม่ได้ตั้งไว้สำหรับวันชะบาโตหรือสำหรับขนบธรรมเนียมประเพณีใด ๆ ทั้งสิ้น พระองค์ทรงตำหนิกฎข้อบังคับที่พวกอัครทูตและพวกฟาริสีได้ตั้งขึ้น เพราะกฎเหล่านั้นบางข้อปฏิบัติตามไม่ค่อยได้ ระบอบประชาธิปไตย (การปกครองโดยประชาชน) เกิดขึ้นทั่วโลกก็โดยคำสอนของพระเยซูคริสต์ คำสอนของพระองค์จะยังคงแพร่หลายอยู่หรือจะดำรงอยู่ตลอดไปนั้น ขึ้นอยู่กับกิจการงานของครูที่สอนถึงคำสอนของพระคริสต์ จนกว่ามนุษย์ทั่วโลกถือเอาคำสอนของพระองค์เป็นหลักสำหรับการครองชีวิตของเขา พระบรมครูทรงเป็นผู้พิทักษ์รักษาสังคมอย่างแท้จริง ความเจริญรุ่งเรืองจะก้าวหน้าต่อไปได้ก็โดยอาศัยครูทุกคนที่สอนตามโรงเรียนต่าง ๆ ร่วมมือกันต่อสู้กับคำสอนเท็จ

ในเรื่องอุปมาเงินตะลันต์นั้นพระเยซูได้ทรงชี้ให้เราเห็นว่าทุกคนควรจะทำงาน และอีกคราวหนึ่งพระองค์ก็ได้ตรัสว่าลูกจ้างสมควรจะได้รับค่าจ้างตามความสามารถของเขา พระองค์ทรงสอนว่าการที่จะเป็นคนสำคัญได้นั้นขึ้นอยู่กับการทำงานที่ประณีตใช้ผู้อื่น สิทธิของลูกจ้างที่จะมีส่วนร่วมในการช่วยดำเนินงานอุตสาหกรรม และได้รับส่วนแบ่งผลกำไรนั้นก็เป็ผลที่เกิดจากอุดมคติของพระคริสต์ ซึ่งเขาได้นำมาเป็นประโยชน์ในด้านธุรกิจ นักธุรกิจที่มีชื่อเสียงเช่น ร็อกกี้เฟลเลอร์ (Rockefeller) และ เจมส์ แอล. แครฟท์ (James L. Kraft) ก็คงได้รับการคล้อยตามคำสอนและจิตวิญญาณของพระคริสต์เช่นเดียวกัน

5. มีอิทธิพลเหนือวรรณคดี

วรรณคดีของโลกไม่เหมือนกันเลย ตั้งแต่พระบรมครูเสด็จมา หนังสือเป็นจำนวนมากมาได้เล่าถึงพระคริสต์ทุกระยะชีวิตของพระองค์รวมทั้งชีวิตในวัยเยาว์, การศึกษาเล่าเรียน, การปฏิบัติงาน, การเทศนาสั่งสอน, วิธีที่พระองค์ทรงทำการสอน, การสิ้นพระชนม์เพื่อไถ่บาปของมนุษย์, ความก้าวหน้าแห่งการดำเนินงาน, อิทธิพลในความคิดในด้านต่าง ๆ และลักษณะการอื่น ๆ หนังสือและบทความในนิตยสารต่าง ๆ ซึ่งกล่าวถึงเรื่องพระเยซูนั้นอาจจะตั้งเป็นห้องสมุดเกี่ยวกับเรื่องของพระคริสต์ได้ นักเขียนผู้หนึ่งได้แต่งชีวประวัติของพระคริสต์ทั้งในด้านชีวิตและกิจการงานของพระองค์เป็นหนังสือและบทความต่าง ๆ มากกว่า 5000 เล่ม

ภาษาต่าง ๆ ที่ไม่มีตัวอักษรเขียนเลยนั้นคนก็ได้สร้างตัวอักษรขึ้นเพื่อเขียนคำสอนของพระคริสต์ ไม่มีคนอื่นใดมีเรื่องราวอยู่ในวรรณคดีของโลกเท่ากับพระเยซูคริสต์เลย หนังสือชีวประวัติของพระองค์ บางเล่มเป็นหนังสือที่ขายดีที่สุด สิ่งที่เราจดจำไว้ได้มากที่สุดเกี่ยวกับพระเยซูคริสต์ในด้านที่ทรงเป็นนักเขียนนั้นก็คือพระองค์เองทรงแตกต่างจากนักเขียนทั้งหลาย พระองค์ไม่ได้ทรงเขียนหนังสืออะไรเลย นอกจากเขียนหนังสือบนทรายเพียงบรรทัดเดียวเท่านั้น ทั้ง ๆ ที่พระคริสต์ไม่ได้ทรงทิ้งข้อเขียนไว้ให้แก่ประชาชนเลย แต่ก็มีผู้อ้างถึงพระคำรัสของพระองค์มากกว่านักเขียนคนอื่นใดทั้งสิ้น

สิ่งที่น่าสนใจที่สุดที่พระคริสต์ทรงมีอิทธิพลเหนือวรรณคดีก็คือ พวกกวีได้ยกพระคำรัสของพระองค์มากกล่าวหรืออ้างถึง พระคำรัสของพระองค์ในหนังสือของเขา นางสาวซินเธีย เพิร์ล เมาส์ (Miss Cynthia Pearl Maua) ได้ยกพระคำรัสของพระคริสต์มาอ้าง 229 ข้อความในหนังสือของเธอที่ชื่อ “พระคริสต์และศิลปะ” (Christ and the Fine Arts) (6) คำกลอนของนักกวีที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในโลกส่วนมากเต็มไปด้วยข้อคิดเห็นของพระคริสต์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งนักกวีเช่น มิลตัน (Milton) เบรานิ่ง (Browning) และ เทนนิสัน (Tennyson) เทนนิสันได้กล่าวไว้ว่า “น้ำค้างมีความสำคัญแก่ดอกไม้ฉันใด พระเยซูคริสต์ก็ทรงมีความสำคัญแก่จิตวิญญาณของข้าพเจ้าฉันนั้น” บทโคลง 730 บทในหนังสือ “โครงเกี่ยวกับ

ศาสนาที่ใหญ่ที่สุดในโลก (The World's Great Religious Poetr) (7) ซึ่งแต่งโดยคาโรไลน์ เอส. ฮิลล์ (Caroline S. Hill) นั้นเป็นข้อความที่กล่าวถึงพระคำรัสของพระคริสต์

นักประพันธ์ในด้านศาสนศาสตร์, ศิลกรรมจรรยา, ประวัติศาสตร์ทั่วไป, ประวัติการศึกษา, จิตวิทยา, สังคมวิทยาและในด้านอื่น ๆ ได้แต่งหนังสือส่วนมากของเขาเกี่ยวกับคำสอนของพระคริสต์ ผู้ที่อ้างถึงพระคำรัสของพระคริสต์นั้นไม่ใช่แต่เพียงพวกนักเทศน์หรือผู้แสดงปาฐกถาเท่านั้น แม้แต่พวกนักการเมืองและนักกฎหมายก็ยังอ้างถึงพระคำรัสของพระคริสต์เพื่อเน้นจุดประสงค์ของเขา ไม่เป็นการพูดที่เกินความจริงเลย ถ้าจะกล่าวว่าคำสอนของพระคริสต์ได้ซึมซาบเข้าไปในข้อเขียน และความนึกคิดเกี่ยวกับความเจริญรุ่งเรืองของชีวิตตลอดเวลาเกือบ 2000 ปี ที่ล่วงมาแล้วนั้น ไม่มีใครคนอื่นใดมีอิทธิพลในวรรณคดีของโลกเท่าเทียมกับพระองค์เลย

6. มีอิทธิพลเหนือศิลปะ (8)

คำสอนของพระคริสต์มีอิทธิพลเหนือศิลปะมากเท่ากับเหนือวรรณคดี พระคริสต์ได้ทรงทั้งคำสอนอันประทับใจซึ่งไม่อาจจะลบเลือนได้ไว้ให้แก่พวกเรา โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านดนตรี พวกนักแต่งดนตรีที่มีชื่อเสียงของโลกเช่น แฟนนี ครอสบี้ (Fannie Crosby) ได้แต่งทำนองเพลงสรรเสริญพระนามของพระคริสต์ตลอดชีวิตของเขา และประชาชนทั่วโลกก็พากันร้องเพลงสรรเสริญพระองค์ พวกทหารที่ตกค้างอยู่ในหมู่เกาะไกล ๆ นั้นจะติดต่อกับสมาชิกพวกขบวนการพื้นเมืองได้ทางเดียวเท่านั้นคือโดยทางคำสอนและดนตรีของคริสต์ศาสนา เนื้อเพลงที่ดีที่สุดของ บัค (Bach), เฮย์ดน์ (Haydn) และ แฮนเดล (Handel) ก็ได้เขียนขึ้นเพื่อสรรเสริญพระคริสต์ และมีผู้นำไปร้องในโบสถ์และทางวิทยุเพื่อกระตุ้นใจผู้ฟังทั่วโลก ไม่มีผู้ใดสามารถคำนวณอิทธิพลอันยิ่งใหญ่ของเพลง “น้ำพุอันเต็มไปด้วยโลหิต” (There's a Fountain Filled with Blood) และ “พระคุณของท่านแสนชื่นใจ” (Amazing Grace) ได้

ถึงแม้ว่านักวาดที่มีชื่อเสียงไม่ได้วาดภาพของพระเยซู เขาก็ได้รับความคล้อยจากพระองค์ให้วาดรูปอันสำคัญและมีชื่อเสียงมากเหมือนกัน นี่เป็นความจริงสำหรับ ทิสโซ (Tissot) ราฟาเอล (Raphael) และเรมแบรนต์ (Rembrandt) ตลอดชีวิตของทิสโซเขาได้วาดภาพเรื่องราวในชีวิตของพระคริสต์ ภาพที่เขาวาดเหล่านั้นมีคุณค่ามากและทำให้ผู้ที่มองดูภาพนั้นบังเกิดความรู้โดยทางตาอย่างรวดเร็ว วิธีนี้เป็นวิธีสอนอันดียิ่ง ใครบ้างที่สามารถประมาณได้ถึงอิทธิพลของรูป “พระคริสต์และเด็ก ๆ” ซึ่งวาดโดยพลอคฮอร์สต์ (Plockhorst) รูป “การถูกตรึง” ซึ่งวาดโดย แวน ไดค์ (Van Dyck) และรูป “การพิพากษาครั้งสุดท้าย” ซึ่งวาดโดย ไมเคิลแอนเจโล (Michelangelo) แม้แต่ภาพยนตร์ก็ได้สร้างเรื่องเกี่ยวกับชีวประวัติและกิจการงานของพระคริสต์และได้ใช้เงินในการสร้างเป็นจำนวนมาก ถ้าเอาพระคริสต์ออกจากวงการวาดเขียนและศิลปะแล้ว ทั้งศิลปะและการวาดเขียนนั้นจะไม่มีคุณค่าอะไรเลย

พระคริสต์ทรงมีอิทธิพลเหนือสถาปัตยกรรม (การออกแบบก่อสร้าง) ไม่น้อยเหมือนกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งสถาปัตยกรรมที่เกี่ยวกับโบสถ์ใหญ่ ๆ นั้นอิทธิพลของพระคริสต์ได้ครอบคลุมอยู่ตลอดประวัติศาสตร์ศาสนา แบบการก่อสร้างได้เปลี่ยนแปลงไปครั้งแล้วครั้งเล่า ตามความเข้าใจเกี่ยวกับคริสตจักรและกิจการงานของคริสตจักรได้เปลี่ยนแปลงไป แต่แบบการก่อสร้างโบสถ์ก็ยังคงเป็นแบบที่สวยงามสง่าผ่าเผย เหมาะสมกับพิธีนมัสการ สิ่งก่อสร้างที่สวยงามที่สุดของทุกชาติตลอดหลายศตวรรษที่ผ่านมาก็คือโบสถ์ที่สร้างขึ้นเพื่อนมัสการพระคริสต์ โบสถ์ที่สวยงามมีชื่อเสียงมากมีหลายแห่ง เช่น โบสถ์รีมส์ (Reims) เซนต์ปีเตอร์ส (St. Peter's) และเวสต์มินสเตอร์ (Westminster Abbey) เป็นต้น ภาพปั้นและแกะสลักที่เกี่ยวกับโบสถ์หรือไม่เกี่ยวกับโบสถ์ก็อยู่ใต้อิทธิพลของพระคริสต์เช่นเดียวกัน ศาสนาคาทอลิกได้สร้างรูปพระคริสต์ขึ้นมากมาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งรูปพระเยซูคริสต์ทรงถูตรึงบนไม้กางเขน และในโบสถ์อื่น ๆ ก็มีรูปปั้นและภาพแกะสลักเกี่ยวกับพระคริสต์อีกมาก เช่น รูป “การพิพากษาครั้งสุดท้าย” (The Last Judgement) ในโบสถ์บูร์จส์ (Bourges Cathedral) ในประเทศฝรั่งเศส เป็นต้น

7. ตลใจให้มืองค์การและบุคคลที่ช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์

พระคริสต์ทรงพิชิตหัวใจ ในการที่บอกให้นักปกครองหนุ่มแบ่งทรัพย์สินสมบัติของเขาให้แก่คนยากจน พระองค์ได้ทรงกำหนดผู้ที่แสวงหาความมั่งคั่งร่ำรวย พระองค์ได้รับความสำเร็จอย่างมหัศจรรย์ ในการคลอใจผู้มีเงินทองให้แบ่งทรัพย์สินของเขาให้แก่คนที่ขัดสน และทรงทำให้ราชอาณาจักรแผ่กว้างขวางออกไป เซอร์วูด เอดดี้ (Sherwood Eddy) กล่าวว่า “พระคริสต์ไม่ทรงมีทรัพย์สินสมบัติเลยเมื่อพระคริสต์ทรงสิ้นพระชนม์พระองค์ ไม่มีสิ่งใดติดตัวเลยนอกจากเสื้อคลุมที่ไม่มีตะเข็บตัวเดียวเท่านั้น ไม่มีบันทึกลงใดเลยที่กล่าวว่าพระคริสต์ทรงขอลงชื่อของพระองค์เอง ขณะที่อยู่ในโลกนั้นนอกจากน้ำเพียงหยดเดียวซึ่งเขาก็ได้ปฏิเสธไม่ให้พระองค์ดื่ม พระองค์ไม่มีทรัพย์สินสมบัติอะไรเลย พระองค์ไม่ทรงขอลงชื่อใดเลย แต่พระองค์ได้ประทานทุกสิ่งให้มนุษย์ พระเยซูทรงกล่าวโทษคนร่ำรวย แต่คนร่ำรวยบางคนก็ได้ถวายทรัพย์สินสมบัติของเขาแก่พระองค์” (9) และพระองค์ทรงหนุนใจให้บุคคลช่วยเหลือคนอื่นด้วยทรัพย์สินสมบัติของเขา คำสอนและแบบอย่างของพระองค์ทำให้คนเป็นจำนวนมากบริจาคทรัพย์สินของเป็นอันมากของเขาให้แก่ผู้อื่น

นี่เป็นความจริง ในศตวรรษแรก ๆ ผู้ชายและผู้หญิงจำนวนมากได้ขายทรัพย์สินของเขาหรือมอบทรัพย์สินของเขาให้แก่ผู้อื่นแล้วก็สาบานว่าจะไม่แสวงหาเงินอีกต่อไป จะไม่เกี่ยวข้องกับเพศตรงข้ามและจะเชื่อฟังคำสอนของพระคริสต์อย่างเคร่งครัด เขาออกจากสังคมไปอยู่ในถ้ำหรือคริสตจักรเพื่อพยายามดำรงชีวิตในทางชอบธรรม นี่เป็นความจริง แม้ในเร็ว ๆ นี้ก็มีคนหลายคนเช่น คานนีกี (Carnegie) ร็อกกีเฟลเลอร์ (Rockefeller) และฮาร์ดิน (Hatdin) ได้บริจาคทรัพย์สินเงินทองของเขาแก่

ห้องสมุด โรงเรียน และโรงพยาบาลเพราะคำสอนของพระคริสต์ได้เตือนสติเขาให้รู้ว่าเมื่อเขาตายนั้น เขาไม่สามารถเอาเงินทองของเขาติดตัวไปได้เลยแม้แต่สตางค์แดงเดียว พระคริสต์ได้ทรงสอนคนให้ใช้เงินของเขาเพื่อสง่าราศีและเกียรติยศของพระเจ้า พระองค์ผู้เดียวเท่านั้นที่ทรงสอนว่าการให้ดีกว่า การรับ สังคมมนุษย์เจริญมั่งคั่งขึ้นและอุปนิสัยของมนุษย์เข้มแข็งขึ้นก็เพราะพระองค์ทรงย้ำถึงเรื่องการให้

มีการสร้างโรงพยาบาล สถานที่สำหรับเด็กกำพร้าและที่พักสำหรับคนชรา วิทยาลัยสำหรับพวกคริสเตียนทั้งในและนอกประเทศขึ้นก็เนื่องจากคำสอนของพระคริสต์ เรื่องการให้ช่วยเหลือกัน และกันซึ่งได้ฝังอยู่ในจิตใจของประชาชนทั้งหลาย องค์การของรัฐบาลเหล่านี้เกิดขึ้นก็เพราะคำสอนของคริสตศาสนา

ไม่เป็นการเกินความจริงเลยถ้าจะกล่าวว่างค์การต่าง ๆ ของรัฐบาลที่ดำเนินงานเพื่อช่วยเหลือประชาชนเกิดขึ้นได้ก็เพราะ ได้ได้รับความคล้อยจากคำสอนของพระคริสต์ที่สอนว่าให้เรารักคนอื่น เหมือนกับรักตนเอง พระคริสต์ทรงเป็นตัวอย่างที่ดีที่สุดของผู้ที่ช่วยเหลือสงเคราะห์ผู้อื่น ในทุกยุคทุกสมัย เราทุกคนได้รับคุณประโยชน์จากองค์การและบุคคลที่ช่วยเหลือผู้อื่น องค์การและบุคคลเหล่านี้เกิดขึ้นจากการคล้อยของพระคริสต์

8. คล้อยให้คนปรนนิบัติผู้อื่น

เมื่อประชาชนบังเกิดความรู้สึกรักอยากจะช่วยเหลือผู้อื่นแล้ว การตั้งใจที่จะปรนนิบัติรับใช้ผู้อื่นก็เกิดตามมา การปรนนิบัติรับใช้นี้จะทำให้บุคคลแต่ละคนลิ้มความสะอาดสบาย ความเห็นแก่ตัวและยอมสละเวลา ความสามารถและแรงงานของเขาเพื่อช่วยผู้ที่ได้รับความทุกข์ลำบาก แบบอย่างที่พระคริสต์ทรงปฏิบัตินั้นได้คล้อยประชาชนให้ละทิ้งความหุนหันพุ่มเฟือยของความเจริญรุ่งเรือง และยอมเสี่ยงชีวิตและสุขภาพอนามัย ของเขาเพื่อนำคำสอนอันประเสริฐของพระคริสต์ไปประกาศสั่งสอนในดินแดนป่าเถื่อนไร้ศีลธรรมจรรยาทั่วโลก เช่น ลิฟวิงสโตน (Livingstone) จัดสัน (Judson) และ เกรนเฟล (Grenfell) เป็นต้น เพราะการเสียดสละเช่นนี้จึงทำให้ความเป็นอยู่ของคนป่าสูงขึ้น มนุษย์กินคนเจริญขึ้น มนุษย์ล่าหัวคนกลับใจเสียใหม่ โรงเรียนและวิทยาลัยถูกสร้างขึ้น อุปนิสัยและวัฒนธรรมของบุคคลแต่ละคนและของประชาชนทั่วไปเปลี่ยนแปลง (10) กิจกรรมงานขององค์การศาสนทูต ทั้งหมดก็เป็นสิ่งที่พิสูจน์ว่าคำสอนของพระคริสต์มีอิทธิพลเหนือคนทั่วโลกเป็นอย่างมาก ไม่เคยมีบุคคลพวกใดเลยที่ยอมเสียดสละมากกว่าศาสนทูตที่มีชื่อเสียง

คำสอนของพระคริสต์มีอิทธิพลเหนือกิจการงานสาขาอื่น ๆ เช่นเดียวกับกิจการงานของศาสนทูตเหมือนกัน เช่น เมื่อเกิดโรคระบาดและน้ำท่วม องค์การสภากาชาดได้ช่วยเหลือคนบาดเจ็บ คนขาดสนและในเวลาสงครามก็ช่วยคนบาดเจ็บ คนที่อาการร่อแร่ใกล้จะตาย นอกจากนี้ยังมีคนที่ได้สละเลือด

ของเขาเพื่อช่วยคนเจ็บอีกด้วย องค์การศาสนาที่ช่วยคนบาปตามสถานที่อบายมุขต่าง ๆ ในเมือง ใน สังคม และในถิ่นสกปรกนั้นก็เพราะได้รับความคล้อยจากคำสอนของพระคริสต์เช่นเดียวกัน การ บริจาคเงินเพื่อก่อสร้างที่พักสำหรับคนชรา สถานเด็กกำพร้า และโรงพยาบาลสำหรับคนป่วยทางกาย และทางใจนั้นก็ได้รับการคล้อยจากจิตวิญญาณของพระคริสต์เช่นเดียวกัน

คลารา บาร์ตัน (Clara Batron) ฟรานซิส วิลลาร์ด (Frances Willard) และเจน แอดดัมส์ (Jane Addams) คนเหล่านี้เป็นตัวอย่างของผู้ที่ได้รับความคล้อยจากพระบรมครูให้ทำการปรนนิบัติรับใช้ผู้อื่น วันหนึ่งหลังจากที่ชานาได้สังเกตบุตรชายของเขารักษาพยาบาลคนเจ็บป่วยอยู่นั้น บุตรชายได้บอก เขาอย่างเศร้า ๆ ว่าเขาได้ค่าจ้างจากการทำงานนี้น้อยมาก ชานาผู้นั้นได้ตอบบุตรชายของเขาว่า “ลูก เอ๊ย พ่อยินดีสละทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อทำงานเช่นนั้นบ้าง ลูกจงทำงานนี้ต่อไปเถิด พ่อจะกลับไปทำงานที่ ท่งนาเพื่อหาเงินมาเลี้ยงเราทั้งสองคน” เมื่อหลุยส์ ปาสเตอร์ (Louis Pasteur) นักวิทยาศาสตร์ผู้มี ชื่อเสียงกำลังจะสิ้นใจอยู่นั้นเขาได้กำไม่กางเขนไว้แน่นแล้วอธิษฐานว่า ขออย่าให้สิ่งที่เขาค้นพบนั้น ถูกนำมาใช้เพื่อให้นมนุษย์ได้รับความเจ็บป่วยเลย และผู้ที่ช่วยคิดประดิษฐ์ระเบิดปรมาณูบางคนก็ได้ แสดงความเศร้าเสียใจเพราะว่าการงานที่เขาได้ปฏิบัตินั้นถูกนำมาใช้ในทางที่ผิด

เซอร์วูด เอดดี้ (Sherwood Eddy) กล่าวสรุปว่า “พระคริสต์ทรงมีเวลาทำกิจการงานไม่ถึงสามปี ทรงทำงานเพื่อสาธารณะเพียงปีกว่าเท่านั้น และทรงสอนเฉพาะสาวกจำนวนน้อยเพียงปีเดียว พระองค์ ทรงถูกประหารชีวิต ในขณะที่พระองค์ยังทรงอยู่ในวัยหนุ่มฉกรรจ์มีพระชนมายุเพียงสามสิบกว่า เท่านั้น ส่วนโซเครตีส (Socrates) ทำการสอนเป็นเวลาสี่สิบปี เพลโต (Plato) สอนห้าสิบปี อริสโตเติล (Aristotle) มีอายุยืนมากและได้เขียนความรู้ของเขาไว้ในหนังสือหลายเล่ม พระพุทธเจ้าและขงจื้อหรือ คอนฟิวเซี่ยส (Confucius) มีอายุยืนมากราวเจ็ดสิบหรือแปดสิบปี และได้ทำงานอย่างเต็มที่และเป็น เวลานาน พระคริสต์ทรงอยู่ท่ามกลางพวกที่ถูกกดขี่ข่มเหง ต้องเชื่อถือกฎหมายอย่างเคร่งครัด เป็นที่ เกลียดชังของพวกอัครกษัตริย์และพวกฟาริสี ถูกพวกยูดายห์ทรยศและถูกพวกต่างชาติจับตรึงบนไม้ กางเขน พระคริสต์ไม่ได้ทรงเขียนหนังสือเรื่องราวหรือข้อเขียนใด ๆ ไว้เลยแม้แต่หน้าเดียว พระคริสต์ ไม่ได้ทรงตั้งระบอบใด ๆ ไว้ ไม่ได้ทรงตั้งหลักปรัชญา ศาสนาศาสตร์หรือนิติบัญญัติ (การออก กฎหมาย) ใด ๆ ไว้ทั้งสิ้น พระองค์ไม่ได้ทรงตั้งกองทัพหรือที่ทำงาน ไม่ได้ทรงแสวงหาอิทธิพลใด ๆ ทั้งสิ้น พระองค์ไม่ทรงแสวงหาอำนาจในการเมืองหรือในทางเล่ห์กลเพื่อต่อลงประชาชน แต่ กระนั้นพระองค์ก็ได้ทรงเปลี่ยนแปลงพวกยูดายห์ที่คลั่งศาสนาและไม่อดทน และได้ทรงทำให้ศาสนา ของพระองค์เผยแพร่ออกไปทั่วโลก พระองค์ทรงแสดงให้เห็นปรัชญาเมธีชาวกรีกถึงความจริงอันสำคัญ ที่สุด พระองค์ทรงเอาชัยชนะต่อพวกโรมันผู้เย่อหยิ่ง และทรงตั้งไม้กางเขนเป็นธงของคนทั่วโลก แทน ธงนกอินทรีของชาวโรมัน พระองค์ทรงยื่นพระหัตถ์ออกไปช่วยเปลี่ยนแปลงประชาชนในทวีปใหญ่ ๆ

ให้เป็นคนดีขึ้น ทรงช่วยประชาชนในทวีปเอเชีย คนป่าเถื่อนในทวีปยุโรป พวกไร้ศีลธรรมในทวีป
แอฟริกาและประชาชนในทวีปอเมริกาด้วย” (11)

นักเขียนอีกคนหนึ่งกล่าวเสริมว่า “ข้าพเจ้าพูดความจริงโดยไม่ต้องสงสัยเลยเมื่อข้าพเจ้ากล่าว
ว่ากองทัพบกทั้งหมด กองทัพเรือทั้งหมด สถาทุกสภา หรือพระมหากษัตริย์ทุกองค์เหล่านี้รวมกันเข้าก็
ยังไม่สามารถทำให้บังเกิดผลประโยชน์แก่ชีวิตมนุษย์ในโลกนี้ ได้มากเท่ากับบุคคลผู้มีบุคลิกลักษณะ
อันเลิศเพียงผู้เดียวเท่านั้นคือ พระคริสต์ไม่ว่าจะวัดกันในแง่ไหนพระคริสต์ก็ทรงเป็นพระบรมครูผู้
ยิ่งใหญ่ที่สุดในโลก ซึ่งไม่มีผู้ใดเสมอเหมือนเลย นี่เป็นความจริงซึ่งไม่มีผู้ใดโต้เถียงได้เลย เราควรจะ
ประพฤติตามแบบอย่างทุกอย่างของพระองค์อย่างถ่อมใจและ “ออกไปสั่งสอนชนทุกประเทศให้เป็น
สาวก. ให้รับศีลล้างบาป...สอนเขาให้ถือรักษาสิ่งสารพัดซึ่งเราได้สั่งพวกท่านไว้” (มัทธิว 28:19-20)

บทที่ 9 คำถาม

1. ผลการสอนของพระคริสต์พิสูจน์ให้เห็นถึงอะไร?
2. ก่อนที่พระคริสต์จะเสด็จลงมาในโลก บุคคลทุกคนมีฐานะเท่ากันหรือเปล่า? จงอธิบายคำตอบของท่าน
3. การที่จะนับถือบุคคลิกลักษณะนั้นมีความสำคัญอย่างไรบ้าง? (ดูคำกล่าวของ เฮนรี ซี.คิง (Henry C. King))
4. ในสมัยพระคริสต์บุคคลชั้นนำของศาสนายูดาห์เช่น พวกอาลักษณ์ฟาริสีและชาดูกาย นับถือบุคคลทุกประเภทหรือเปล่า? อธิบาย
5. คำสอนของพระคริสต์เรื่องบุคคลิกลักษณะของมนุษย์นั้น ช่วยให้ผู้มีฐานะสูงขึ้นอย่างไร?
6. พระคริสต์ทรงเปลี่ยนแปลงชีวิตของท่านเปโตร ยอห์นและยากอบอย่างไรบ้าง?
7. จงอธิบายว่าพระคริสต์ทรงเปลี่ยนแปลงชีวิตคนสำคัญในสมัยอื่น ๆ ใดบ้าง?
8. คำสอนของพระคริสต์ก่อให้เกิดมีการเปลี่ยนแปลงในสังคมอย่างไรบ้าง?
9. จงอธิบายถึงอิทธิพลของพระคริสต์ในด้านครอบครัว
10. ตามคำสอนของพระคริสต์นั้นวิธีการปกครองวิธีใดเป็นวิธีที่ดีที่สุด?
11. จงกล่าวถึงความหมายของอุปมาในมัทธิว 25:14-30 โดยเฉพาะอย่างยิ่งจงกล่าวถึงหน้าที่ของมนุษย์ในการทำงาน
12. จงกล่าวถึงอิทธิพลของพระคริสต์ในด้านวรรณคดีอย่างย่อ ๆ
13. พระองค์ทรงมีอิทธิพลเหนือศิลปินในด้านไหนบ้าง?
14. ทำไมเราจึงพูดว่าพระคริสต์ทรงช่วยเหลือมนุษย์มากกว่าผู้อื่นใดในโลก?
15. ตัวอย่างของพระคริสต์ในการช่วยเหลือคนอื่นนั้นคนใดคนไหนช่วยให้ช่วยเหลือผู้อื่นอย่างไรบ้าง?
16. เราสามารถปรนนิบัติผู้อื่นได้อย่างไร?
17. พระคริสต์ทรงมีอิทธิพลเหนือมนุษย์เป็นอย่างมากในทุกยุคทุกสมัยได้อย่างไร เมื่อพระองค์ทรงมีพระชนมายุเพียง 33 ปีเท่านั้น?

หมายเหตุ

CHAPTER 1

THE SUNDAY SCHOOL TEACHER AT HIS BEST

1. McKinney, A.H., p.20 Fleming H. Revell Co., New York 1915.
2. Quoted by Tidwell, J.B., in THE SUNDAY SCHOOL TEACHER MAGNIFIED, p. 17, Fleming H. Revell Co., New York, 1918.
3. QUIET TALKS ON HOME IDEALS, p. 114. Fleming H. Revell Co., New York, 1909.
4. TEACHER TRAINING WITH THE MASTER TEACHER, pp. 162 ff, The Sunday School Times Co., Philadelphia, 1903.
5. Barton, Bruce, THE MAN NOBODY KNOWS, p. 22, The Bobbes-Merrill Co., New York, 1925.
6. Matquis, John A., LEARNING TO TEACH FROM THE MASTER TEACHER, p. 68, The Westminster Press, Philadelphia, 1918.
7. Beardslee, C.S., TEACHER TRAINING WITH THE MASTER TEACHER, p. 47, The Sunday School Times Co., Philadelphia, 1903.
8. JESUS AND THE EDUCATIONAL METHOD, p. 19, The Abingdon Press, New York, 1939.
9. LEARNING TO TEACH FROM THE MASTER TEACHER pp. 76-77, The Westminster Press, Philadelphia, 1913.
10. Bower, W.C., CHRIST AND CHRISTIAN EDUCATION, p. 18, Abingdon-Cokesbury Press, Nashville, 1943.
11. THE RISE OF CHRISTIAN EDUCATION, p. 86 The Macmillan Co., New York, 1944.
12. THE CHRIST OF THE CLASSROOM, p. 11, The Macmillan Co., New York, 1931.
13. See Williams, C.B., THE FUNCTION OF TEACHING IN CHRISTIANITY. Chapter 1, Baptist Sunday School Board, Nashville, 1912.

14. Trumbull, H.C., YALE LECTURES ON THE SUNDAY SCHOOL, p. 33, John D. Wattles, Philadelphia, 1893.
15. Curtis. W.A., JESUS CHRIST THE TEACHER p. 12, Oxford University Press, 1943.
16. Kent, Charles F., GREAT TEACHERS OF JUDAISM AND CHRISTIANITY, p. 108, Eaton and Mains. New York, 1911.
17. Richardson, N.E., THE CHRIST OF THE CLASSROOM, p. 93, The Macmillan Co., New York, 1931.
18. JESUS AS A TEACHER, p. 28, The Christian Publishing Co., St. Louis, 1895.
19. JESUS AT SCHOOL, p. 51, The National Sunday School Union., London.
20. Ibid., p. 89.
21. Quoted by Hinsdale, B.A., in JESUS AS A TEACHER, p. 38, The Christian Publishing Co., St. Louis, 1895.
22. Ibid., p. 50,
23. JESUS MORE THAN MASTER TEACHER, article in Seminar and Religious Education. P. 51, edited by W. Perry Crouch, Unpublished paper.
24. Curtis, W.A., JESUS CHRIST THE TEACHER, p. 16, Oxford University Press, 1943.
25. Stevens, G.B., THE TEACHING OF JESUS, p. 35, The Macmillan Co., New York, 1902.

CHAPTER 2

1. Brown, Charles R., THESE TWELVE, p. 4, The Century Co., New York, 1926.
2. THESE TWELVE, p. 49, The Century Co., New York, 1926.
3. THESE TWELVE, p. 167, The Century Co., New York, 1926.
4. Barton, Bruce, THE MAN NOBODY KNOWS, p. 67, The Bobbs-Merrill Co. Indianapolis, 1925.
5. THE JESUS OF HISTORY, p, 77, George H. Doran Co., New York, 1917.
6. Glover, T.R., THE JESUS OF HISTORY,p. 78, George H. Doran Co., New York, 1917.
7. Marquis, John A., LEARNING TO TEACH FROM THE MASTER TEACHER, p, 53, The Westminister Press, Philadelphia, 1913.
8. LEARNING TO TEACH FROM MASTER, TEACHER, p. 57, The Westminister Press, Philadelphia, 1913.
9. Mead, Frank S., THE MARCH OF ELEVEN MEN, p. 21, Grosset and Dunlap, New York, 1931.
10. THE JESUS OF HISTORY, p.85, George H. Doran Co., New York, 1917.
11. Matquis, John A., LEARNING TO TEACH FROM THE MASTER TEACHER, pp. 27,49,The Sunday School Times Co., Philadelphia, 1913.

CHAPTER 3

1. Piper, D.R., HOW WOULD JESUS TEACH, p. 34, David C. Cook Pub. Co., Elgin, 1931.
2. Marquis, John A., LEARNING TO TEACH FROM THE MASTER TEACHER, p. 11, The Westminster Press, Philadelphia, 1913.
3. THE PEDAGOGY OF JESUS IN THE TWILIGHT OF TODAY, p. 137, George H. Doran Co., New York, 1927.
4. For further discussion see Price, J.M., PERSONAL FACTORS IN CHARACTER BUILDING, p. 121 f, Baptist Sunday School Board, Nashville, 1934.
5. For more extended discussion, see Price, J.M., VITAL PROBLEMS IN CHRISTIAN LIVING, Ch. 8, Baptist Sunday School Board, Nashville, 1942.
6. Curtis, W.A., JESUS CHRIST THE TEACHER, p. 75, Oxford University Press, 1943.
7. Hitchcock, A.W., THE PSYCHOLOGY OF JESUS, p. 168, The Pilgrim Press Boston, 1907.
8. GREAT TEACHERS OF JUDAISM AND CHRISTIANITY, p. 116, Eaton and Mains, New York, 1911.

CHAPTER 4

1. THE MAN NOBODY KNOWS, p. 25, The Bobbs-Merrill Co., Indianapolis, 1928.
2. Hitchcock, A.W., THE PSYCHOLOGY OF JESUS, p. 173, The Pilgrim Press, Boston, 1907.
3. Matquis, John A., LEARNING TO TEACH FROM THE MASTER TEACHER, p. 59, The Westminster Press, Philadelphia, 1913.
4. Benson, C.H., HISTORY OF CHRISTIAN EDUCATION, p. 30, The Moody Press, Chicago, 1943.
5. McCoy, Charles F., THE ART OF JESUS AS A TEACHER, p. 146, The Judson Press, Philadelphia, 1930.
6. Calkins, Raymond, HOW JESUS DEALT WITH MEN, p. 58, Abingdon-Cokesbury Press, New York, 1942.
7. JESUS THE MASTER TEACHER, pp. 142,143, Association Press, New York, 1925.
8. Bower, W.C., CHRIST AND CHRISTIAN EDUCATION, p. 20, Abingdon Cokesbury Press, Nashville, 1943.
9. Day, George, E., CHRIST AND HUMAN PERSONALITY, p. 249, The Abingdon Press, New York, 1934.
10. Richardson, N.E., THE CHRIST OF THE CLASSROOM, p.26, The Macmillan Co., New York, 1931.
11. Squires, W.A., THE PEDAGOGY OF JESUS IN THE TWILIGHT OF TODAY, p. 243, Geo. H Doran Co., New York, 1927.
12. Bower, W.C., CHRIST AND CHRISTIAN EDUCATION, pp. 22-23, The Abingdon-Cokesbury Press, Nashville, 1943.
13. Raven, Charles E., CHRIST AND MODERN EDUCATION, p. 107, Henry Holt and Co., New York, 1928.
14. Raven, Charles E., CHRIST AND MODERN EDUCATION, pp. 104-5, Henry Holt and Co., New York, 1928.
15. THE PHILOSOPHY OF CHRISTIAN EDUCATION, p. 98, Fleming H. Revell Co., New York, 1937.

16. JESUS AS A TEACHER, p. 233, The Christian Publishing Co., St. Louis, 1895.
17. Barton Bruce, THE MAN NOBODY KNOWS, p. 28, The Bobbs-Merrill Co., Indianapolis, 1925.
18. THE SEVEN LAWS OF TEACHING, p. 82, The Pilgrim Press, Boston, 1886.
19. THE TEACHER, p. 87, American Baptist Publication Society, Philadelphia, 1917.
20. Bower, W.C., CHRIST AND CHRISTIAN EDUCATION, p. 24, Abingdon-Cokesbury Press, Nashville, 1943.

CHAPTER 5

1. HOW WOULD JESUS TEACH, p. 49, David C. Cook Publishing Co., Elgin, 1931.
2. JESUS THE MASTER TEACHER, p. 93 ff, Association Press, New York, 1920.
3. Quoted by Wilson, Harold., JESUS AT SCHOOL, p. 18, The National Sunday School Union, London.
4. McCoy, C.F., THE ART OF JESUS AS A TEACHER, p. 56, The Judson Press, Philadelphia, 1930.
5. Wilson, P.W., THE CHRIST WE FORGET, p. 71, Fleming H. Revell Co., New York, 1917.
6. Curtis, W.A., JESUS CHRIST THE TEACHER, p. 95, Oxford University Press, 1943.
7. Quoted by Hinsdale, B.A., in JESUS AS A TEACHER, p. 152, The Christian Publishing Co., St. Louis, 1895.
8. See McCoy, C.F., THE ART OF JESUS AS A TEACHER, p. 58, The Judson Press, Philadelphia, 1930.
9. THE RISE OF CHRISTIAN EDUCATION, p. 90, The Macmillan Co., New York, 1944.
10. JESUS AND THE EDUCATIONAL METHOD, p. 17, The Abingdon Press, New York, 1939.

CHAPTER 6

1. SECRETS OF SUNDAY SCHOOL TEACHING, p. 73, Fleming H. Revell Co., New York, 1912.
2. THE POINT OF CONTACT IN TEACHING, p. 5, Dodd, Mead, and Co., New York, 1913.
3. THE TEACHER, p. 124, American Baptist Publication Society, Philadelphia, 1917.
4. A STUDY IN RELIGIOUS PEDAGOGY, p. 34, Fleming H. Revell Co., New York, 1920.
p. 80.

CHAPTER 7

1. SECRETS OF SUNDAY SCHOOL TEACHING, p. 93, Fleming H. Revell Co., New York, 1912.

2. Meredith, William V., PAGEANTRY AND DRAMATICS IN RELIGIOUS EDUCATION, The Abingdon Press, New York, 1921.

3. Love and Gambrell, THE GOSPEL FOR THE EYE, p. 12, The Baptist Standard Publishing Co., Dallas, 1911.

4. Hitchcock, A.W., THE PSYCHOLOGY OF JESUS, p.187, The Pilgrim Press, Boston, 1907.

5. Hasting's DICTIONARY OF THE BIBLE, Vol. 2, p. 17, Charles Scribner's Sons, New York, 1916.

6. JESUS THE MASTER TEACHER, p. 77, The Association Press, New York, 1920.

7. Quoted by E.P. St. John in STORIES AND STORY TELLING, p. 6, The Pilgrim Press, Boston, 1910.

CHAPTER 8

1. Burrell, D.J., THE WONDERFUL TEACHER, p. 13, Fleming H. Revell Co., New York, 1902.
2. JESUS THE MASTER TEACHER, Ch. 10, The Association Press, New York, 1920.
3. Quoted by Horne, JESUS THE MASTER TEACHER, p. 51, Association Press, New York, 1920.
4. LEARNING TO TEACH FROM THE MASTER TEACHER, p. 29, The Westminster Press, Philadelphia, 1913.
5. THE ART OF JESUS AS A TEACHER, p. 138, The Judson Press, Philadelphia, 1930.
6. HOW JESUS DEALT WITH MEN, p. 38, Abingdon Cokesbury Press, New York, 1924.
7. Jent, J.W., "The Pedagogy of Jesus," p. 11f, Unpublished thesis, 1912.
8. Smith, Robert Seneca, NEW TRAILS FOR THE CHRISTIAN TEACHER, p. 219, The Westminster Press, Philadelphia, 1934.

CHAPTER 9

1. Quoted by Squires, W.A., in *THE PEDAGOGY OF JESUS IN THE TWILIGHT OF TODAY*, p. 57, George H. Doran Co., New York, 1927.

2. *THE MORAL AND RELIGIOUS CHALLENGE OF OUR TIMES*, p. 1, The Macmillan Co., New York, 1917.

3. Hitchcock, A.W., *THE PSYCHOLOGY OF JESUS*, p. 173, The Pilgrim Press, Boston, 1907.

4. Eddy, Sherwood, *MAKER OF MEN*, p. 21, Harper and Brothers, New York, 1941.

5. Mead, Frank S., *THE MARCH OF ELEVEN MEN*, p. 23, Grossett and Dunlap, New York, 1932.

6. Harper and Bros., New York, 1938.

7. The Macmillan Co., New York, 1923.

8. For more detailed studies see A.E. Bailey's *THE ARTS AND RELIGION* The Macmillan Co., New York, 1944, and Cynthia Pearl Maus. *CHRIST AND THE FINE ARTS*, Harper and Bros., New York, 1938.

9. *MAKER OF MAN*, p. 13, Harper and Bros, New York, 1941.

10. Eddy, Sherwood, *MAKER OF MEN*. P. 9, Harper and Bros., New York, 1941.

11. *MAKER OF MEN*, pp. 3, 10, Harper and Bros, New York, 1941.

พิมพ์ที่โรงพิมพ์ บริษัท ชีระพานิช จำกัด
เลขที่ 134/1 บางขุนพรหม พระนคร
โทร. 24701
นายเชิธร เขียวจำแสง ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา
พ.ศ. 2501

ท่านจะหาซื้อหนังสือเหล่านี้ได้จาก

ห้องสมุดคณะแบ็บติสต์

เลขที่ 544 ถนนเพลินจิต

1. คำสอนเพื่อนำจิตวิญญาณ	เจ. กลาด์เทอเนอร์
2. โลกหน้า	ลุยส์ อี. แม็คคอลลี
3. ทางรอด	เอส. จัดสันเลนนอน
4. ข้อเตือนใจจากคำอุปมา	ลุยส์ อี. แม็คคอลลี
5. หลักคำสอนของคริสตศาสนา	ดัลลิว ที คอนเนอร์
6. คำสอนเรื่องคริสตจักร	เจ. กลาด์เทอเนอร์